

V I N L A N D

Av

Pål Ødegård og Christer Andresen

Tredje utkast
16. september 2011

Copyright:
Cunning Plan ANS 2011

Kontakt:
christer@cunning-plan.com
Tlf 90593515

1 EI SELJEFLØYTE SPILLER EN URGAMMEL MELODI

2 EXT. ISLAND - DAG

Striper av sollys trenger gjennom skydekket.

De står som store søyler på nakne fjell.

ISLAND. ÅRET ER 1241.

Hvit damp stiger fra varme kilder mellom stein og torv.

Midt i det skogløse landskapet ligger garden REYKHOLT.

3 EXT. GARDEN REYKHOLT - DAG

EN UNG GUTT sitter og spiller seljefløyte på ei tønne ved døra til ELDHUSET. Røyken stiger tett fra pipa.

EI UNG JENTE kommer ut fra huset. Hun har sot i ansiktet, og er svett av varmen innafor. Hun bærer EI SKÅL MED ØL.

Gutten og jenta veksler blikk. Han slutter ikke å spille.

Jenta går opp stien til LANGHUSET. På mønet skuer et dragehode utover gardstunet.

Døra står åpen. Jenta går inn...

4 INT. LANGHUSET PÅ REYKHOLT - FORTLØPENDE

...og forsøker å lukke døra bak seg med foten. EI GAMMEL KONE kommer til og lukker den for henne.

Stua er full av folk, førti i tallet.

GARDSFOLK og BESØKENDE sitter ved langbordet og spiser fra matskåler i tre. Rikelig med kjøtt, brød og smør står på bordet.

Rommet SUMMER MED PRAT.

Jenta setter ølskåla på enden av bordet der storfolket sitter. Folkene ved bordet dypner ølhønene sine i ølet og drikker.

Ved enden av langbordet sitter BONDEN sjøl, i et sete som er høgrygga og ornamentert. Han er en gammel mann, med langt grått skjegg, og han er kledd i vakre ullklær.

Bonden KREMTER.

Alle andre blir stille og snur seg mot ham.

(FORTSETTER)

BONDEN

Leiv het en mann. Han var sønn av
Eirik som blei kalt Raude, og som
bygde garden Brattalid i
Austerbygda på Grønland.

Den unge jenta titter inn gjennom en gløtt i døra.

Bonden lener seg fram mot bordet og tar en stor munnfull
av ølet. Rommet er helt stille, bortsett fra SPRAKINGEN
fra ildstedet.

BONDEN

Leiv satte hugen sin mot nye land
i vest. Han seilte med tredve
menn og fant Vinland det Gode.

KUTT TIL:

5 STORE SNØFLAK

faller fra en mørkeblå himmel.

BONDEN (V.O.)

Eirik Raude drap to menn på
Island da Leiv var gutt.

6 EXT. ISLAND - KVELD

En streng vind pisker snøen over klipper og åser.

ÅRET ER 982.

TRE MENNESKER kjemper seg vei gjennom uværet, med snø til
knærne og den bitende vinden i ansiktet.

To voksne menn, i følge med en gutt på ni år. Han heter
LEIV og er sønn av Eirik Raude. Mennene er Eirik Raudes
treller, GRIM og JONAR. Alle tre er kledd i tjukke ullklær
og har skinnsko på beina.

De stopper ved en åskam.

Leiv setter seg på huk i snøen og hutrer.

GRIM

Vi kan ikke stoppe her.

JONAR

Hvor er vi?

Grim myser ut i kvelden. Landskapet er mørkeblått til alle
kanter.

(FORTSETTER)

GRIM

Ikke langt fra Valtjolvstad.

JONAR

Skal vi be om ly der?

GRIM

Vi får aldri nattely hos
Valtjolv. Eirik har gjort seg til
uvenn med han over beitemarkene.

JONAR

Forbannet være Eirik Raude og
raseriet hans.

GRIM

Tal ikke slik framfor sønnen
hans.

Leiv sitter på huk og blåser varme i fingrene sine.

JONAR

Det er for langt å følge veien.
Da kommer vi ikke fram før natta
faller.

GRIM

Så får vi gå over åskammen.

JONAR

Uten løyve fra Valtjolv?

Grim trekker Leiv på beina og børster snø av klærne hans.

7

EXT. ÅSKAMMEN OVER VALTJOLVSSTAD - KVELD

Trellene og gutten trækker seg langsomt gjennom den djupe
snøen på åskammen. Grim går foran Leiv, og Jonar noen
meter bak ham.

I dalbunnen under dem skinner lysene fra GARDEN
VALTJOLVSSTAD. Det ryker fra ljorer, men det er ellers
ingen tegn til liv.

Følget går på en tynn egg, der ei snøfonn har lagt seg.
Under dem er et bratt fall mot garden langt der nede.

Leiv glipper med øynene. Han går litt for nær kanten, og
er like ved å SKLI UTFOR...

JONAR

(roper)

Leiv! Pass hvor du går!

ROPET GIR GJENLYD i klippeveggene. Leiv rykker til, men
for seint. Snøfonna begynner å rase ut under ham.

(FORTSETTER)

Jonar kaster seg på magen for å nå tak i Leiv. Han får grep i krage på guttens serk, og holder ham fast.

Snøfonna løsner og former ET DIGERT RAS. Snømassene BULDRER ned fjellsida. Ei flodbølge av snø sklir nedover mot garden i rasende fart.

Jonar får dratt Leiv inntil seg. De tre vandrerne klamrer seg til hverandre på toppen av åskammen.

Bølga feier innover garden og dekker husene med snø.

Så blir det stille.

8 EXT. VALTJOLVSSTAD - KVELD

Mange av husene er fullstendig begravet.

Men LANGHUSET er stort, og deler av takmønnet synes. Det ryker fra ljoren, og det FRESER av snøen som faller der.

Plutselig er det bevegelse: En kraftig arm SLÅR SEG OPP gjennom snøen ved langhuset.

9 EXT. VEIEN TIL EIRIK RAUDES GARD - KVELD

Trellene løper for å rekke hjem. De bærer en utslitt og forfrossen Leiv mellom seg.

Både Grim og Jonar ser seg stadig over skuldrene.

De får øye på noe gjennom snødrevet: Ut av mørket kommer TRE KRAFTIGE MENN PÅ SKI.

De sklir opp ved siden av de løpende trellene, anført av kjempen ØYOLV SAUR. Alle er bevæpna med spyd og kvasse kniver. Grim og Jonar er ubevæpna.

Trellene slipper Leiv. Han faller til bakken og blir liggende og se på.

Hvit snø og mørkeblå himmel.

Kniver og spyd som HOGGER og STIKKER.

Menn som ROPER i smerte.

Mørkt blod damper i den kalde snøen.

Grim og Jonar ligger livløse på bakken.

De tre hevnerne stirrer på Leiv.

Øyolv Saur sklir sakte nærmere gutten på skiene sine, med en bloddryppende kniv i den ene handa.

(FORTSETTER)

Han ruver høyt over Leiv, som bare kan stirre tilbake.

Øyolv smiler. Så snur han seg bort.

Hevnerne bruker sine blodige spyd som skistaver og setter avgårde den veien de kom.

Leiv ser dem forsvinne i det snøtunge mørket.

10 EXT. EIRIK RAUDES GARD - NATT

VINDEN ULER rundt hjørnene på LANGHUSET. Inngangsdøra skyves på gløtt og ei stripe lys jager bort mørket. LEIVS MOR kikker ut i uværet.

Ingenting.

Hun lukker døra.

11 INT. LANGHUSET - NATT

Leivs mor, TJODHILD, kaster ved på ilden og folder armene foran brystet. Det mørke håret hennes er knytta i to lange fletter, og ansiktet hennes er bleikt i det dunkle lyset.

TJODHILD

Det er kaldt.

I høgsetet ved langbordet sitter Leivs far, EIRIK RAUDE. Rødt hår og rødt skjegg rammer inn et værbitte ansikt. Flammene fra ildstedet speiles i øynene hans.

TJODHILD

Kanskje de fikk nattely hos Valtjolv?

Eirik SNØFTER.

Tjodhild setter seg ned ved langbordet.

EIRIK

De er vant med vær og vind. Leiv er i gode hender.

Døra til langhuset går opp. Der står Leiv. Tøyet hans er dekket med blod.

Tjodhild løper til gutten.

TJODHILD

Leiv! Leiv!

Hun lukker døra, løfter opp guttungen sin, og plasserer ham i en stol ved ilden. Hun finner et ullteppe og legger det om skuldrene hans.

TJODHILD (forts.)
Leiv, hva skjedde?

Gutten skjelver. Ansiktet hans er hvitt. Blodet på tøyet hans er blanda med snø og rim.

Eirik reiser seg ved langbordet og stirrer på sønnen sin.

TJODHILD (forts.)
Leiv, snakk til meg. Hva skjedde der ute?

LEIV
(gjennom klaprende tenner)
De kom... ut av mørket... ved...
Valtjolvstad...

TJODHILD
Hvem, Leiv? Hvem?

LEIV
Menn... Øyolv Saur...

Eirik HAMRER en knyttneve i bordet.

EIRIK
(roper)
Eigil!

12 EXT. EIRIK RAUDES GARD - NATT

Døra til langhuset åpnes og to menn kommer ut med fakler i nevene: Eirik Raude og den storvokste trelle EIGIL.

Flammene FRESER og blafrer i snøstormen. Mennene er pakka inn i tjukke ullklær og reinskinn.

Eirik peker mot STALLEN og Eigil haster dit.

ØYNENE TIL EIRIK RAUDE

stirrer inn i det mørke uværet mens han venter. Han trekker pusten i lange drag gjennom nesa.

EIGIL

kommer straks tilbake med TO HESTER.

Eirik og Eigil klatrer opp på dyrene og rir avgårde.

Faklene deres slukner i motvinden, og mennene rir inn i bekmørket.

13 INT. LANGHUSET - NATT

Tjodhild og Leiv sitter foran ildstedet i hver sin stol. Mora mater gutten med en varm stuing. Han SLURPER sakte i seg skje etter skje.

TJODHILD
Så. Det blir bra.

LEIV
Hva skal far?

Tjodhild skynder seg å gi gutten ei skje til.

14 EXT. EIRIK RAUDES GARD - MORGENGRY

Snøstormen har gitt seg. Snøen rundt garden har fått et blåskjær, nå som himmelen sakte lysner i øst.

15 INT. LANGHUSET - MORGENGRY

Tjodhild og Leiv sitter fortsatt foran ildstedet. De sover i stolene sine. Ilden har blitt til glør.

Døra slår opp med et BRAK, og Eirik Raude kommer inn. Tøyet hans er dekket av mørkerødt blod. Tjodhild og Leiv våkner og stirrer forskrekka på ham.

TJODHILD
Eirik?

Han trekker av seg de blodige ytterklærne, og kaster dem fra seg ved siden av Leivs like blodige serk på gulvet.

Tjodhild reiser seg og hjelper mannen sin til høgsetet. Eirik synker ned i setet og drar blodige hender gjennom håret. Han er våt av svette, kulda til tross.

Tjodhild setter seg på huk ved sin mann. Leiv stirrer på dem fra stolen sin.

EIRIK
Forbannet Valtjolv. Forbannet
Øyolv Saur.
(roper)
Forbannet!

TJODHILD
Hva har du gjort?

EIRIK
Tjodhild. Kjære.

Han tar hendene hennes i sine.

(FORTSETTER)

TJODHILD
Du veit hva de gjør.

EIRIK
Tjodhild.

TJODHILD
Du veit hva som vil skje.

Leiv reiser seg fra stolen.

LEIV
Mor?

TJODHILD
Stille, Leiv.
(til Eirik)
Alltinget.

Eirik ser seg rundt. Blikket hans glir sørgmodig over veggene i langhuset, og tilbake til Tjodhild.

EIRIK
Det finnes råd. Jeg lover. Det finnes råd.

Eirik ser på Leiv.

EIRIK (forts.)
Jeg skal sørge for deg. Jeg skal sørge for oss alle. Valtjolv og de forbannede trellene hans er ikke enden for oss. Aldri.

Leivs øyne fylles av tårer.

KUTT TIL:

16 EXT. VIK - DAG

VÅREN har kommet.

Under REYNISFJELLET på sørkysten av Island ligger VIK, et lite stykke land mellom berget og havet.

Det vulkanske landskapet farger stranda mot havet nesten svart, og UTE I HAVGAPET STIKKER STORE OG SPISSE STEINER OPP FRA VANNET og griper mot himmelen.

De kalles REYNISDRANGAR.

EIRIK RAUDES SKIP

ligger for anker utafor Vik. Havet vasker forbi det, i seige dønninger, og bryter mot stranda. Der står

TO PERSONER

(FORTSETTER)

og stirrer mot skipet. Den ene er Leiv.

Den andre er TYRKE, en mann i trettiårene som holder en beskyttende arm rundt Leivs skuldre. Tyrke er en kortvokst mann med sydlandsk utseende, mørkt hår og smale øyne.

EIRIKS SKIP

er klart for avreise. TO MENN løfter ankeret, mens FIRE ANDRE heiser råseilet.

Ved forstavnen står Eirik og Tjodhild og ser mot land i taushet. Tjodhild løfter den ene armen og vinker.

LEIV

vinker ikke tilbake.

17 INT. STUA I TYRKES HUS - KVELD

Leiv og Tyrke sitter ved bordet og spiser ei glovarm suppe fra treskåler.

TYRKE

Du veit at jeg er trell, ikke sant?

Tyrke peker på JERNRINGEN han har rundt halsen sin. Leiv ser ikke på ham.

TYRKE (forts.)

Men dette er mitt hus, og de neste årene skal det også være ditt.

Leiv slutter å spise.

LEIV

Hvor lenge må jeg være her?

TYRKE

Du hadde ikke vært her i det hele tatt om ikke far din var så snar til vettløst sinne.

Leiv stirrer i suppeskåla si.

LEIV

Det var min feil... Jeg gikk for nær kanten...

Tyrke rister på hodet.

TYRKE

Andre menns raseri er ikke din feil, Leiv. Ikke legg dette på deg sjøl.

(FORTSETTER)

Han skyver fra seg suppeskåla og lener seg tilbake i stolen sin.

TYRKE (forts.)

Men far din er fredløs nå. Hvem som helst kan drepe ham med tingets velsignelse. Det er prisen å betale. Derfor er du tryggere her, hos meg. En dag kommer han tilbake hit for å hente deg. Sin arving.

Leiv ser opp, og endelig møter han Tyrkes blikk.

LEIV

En fredløs mann har ingen arving.

TYRKE

Så, hva vil du bli da? Hvis du ikke skal være odelsgutt?

LEIV

Noe annet. Et annet sted.

TYRKE

Jasså?

LEIV

Jeg veit ikke hva.

TYRKE

Hva veit du om historien til Island? Historien til Norge? Om konge og høvding, bonde og trell?

Leiv ser ned i suppa si igjen.

TYRKE (forts.)

Kan du riste runer?

(Pause)

Har du blitt fortalt om filosofi?

(Pause)

Vel, da har vi mye arbeid å gjøre, Leiv. Hvis du vil finne ut hva du vil bli.

Tyrke ser lenge på Leiv med sine mørke øyne.

KUTT TIL:

18

EXT. HAVET VED GRØNLAND - DAG

Mellom øde vidder og et endeløst hav: Et lite skip.

(FORTSETTER)

BONDEN (V.O.)

Eirik Raude seilte vestover. Der fant han et stort land med digre jøkler og tallrike fjorder. Han kalte landet Grønland.

EIRIK RAUDE

seiler knarren sin alene mellom drivende isfjell.

BONDEN (V.O.) (forts.)

Eirik bygde seg garden Brattalid i Eiriksfjord. Det var femten år før kristendommen ble vedtatt ved lov på Island.

EIRIK RAUDE

bærer atteilden rundt tuftene til sin nye gard.

19 EXT. BRATTALID - NATT

Eirik Raude sover under åpen himmel, pakket inn i varme reinskinn.

Himmelen over ham er mørk og dekket av mørke skyer.

Sakte forsvinner skylaget vestover, og avdekker stjernene.

Himmelen begynner å ulme i nord.

Ilden sprer seg i grønt og blått over polarhimmelen. Snart dekker den hvelvingen. Bølgende mønstre, stadig skiftende.

EIRIK RAUDE

våkner sakte.

Himmellyset speiles i øynene hans.

Splitter naken setter han seg på kne. Han hever sakte armene mot himmelen. Ansiktet vendt opp mot gudene.

Mot himmelbroa Bifrost.

Mot nordlyset.

KLIPP TIL:

20 EXT. VIK - SKUMRING

EI FULL VANNBØTTE

bæres oppover en bakke av

EN TRETEN ÅR GAMMEL GUTT - LEIV.

(FORTSETTER)

Han har kurs mot

TYRKES HUS.

Utafor huset står det EN HEST. Leiv hører STEMMER fra huset. Han åpner døra og går inn...

21 INT. STUA I TYRKES HUS - FORTLØPENDE

Tyrke sitter ved bordet sammen med EN ANNEN MANN.

TYRKE

Leiv! Kom hit. Dette er Ravn, en gammel venn av meg.

RAVN er på Tyrkes alder, og har det samme sydlandske utseendet, brun hud og mørkt hår. Han reiser seg og strekker ut ei hand mot Leiv.

Gutten hilser på Ravn med høyre hand, mens han holder den tunge vannbøtta med venstre.

RAVN

Leiv Eirikson. Du har utseendet til din mor.

Tyrke reiser seg fra bordet.

TYRKE

Sett fra deg vannet, Leiv. Ravn har ridd hele dagen, og vært på reise mange mer enn det. Han har kommet hit fra Grønland.

Leiv plasserer vannbøtta i et hjørne av rommet.

LEIV

Grønland?

Tyrke nikker. Så peker han mot TO STORE FLASKER som står uåpna på bordet.

TYRKE

Og med seg på ferden... Vin.

Ravn smiler.

TYRKE (forts.)

Ravn, kjære venn. Det er godt å se deg og ditt igjen. Vi har en staselig kveld foran oss.

(Til Leiv)

Og Ravn har tidender som vi begge vil finne spennende, Leiv.

22 INT. STUA I TYRKES HUS - KVELD

EN VINKORK

trekkes ut av ei flaske med et POPP.

TRE BEGER

fylles med den blodrøde drikken.

TYRKE, RAVN OG LEIV

sitter rundt bordet, opplyst av bålet som KNITRER på grua.

Tyrke hever begeret mot leppene med andektighet. Han lukker øynene, heller litt vin i munnen, trekker luft gjennom den i et langt SLURP, og svelger.

TYRKE

Å, du store.

Han åpner øynene. Mannen er salig, noe nær en religiøs opplevelse. Ravn HUMRER.

RAVN

Felipe er fortsatt den beste.

TYRKE

Sannelig.

(Til Leiv)

Kom igjen, kom igjen. Smak.

Leiv hever begeret og tar en altfor stor munnfull. Han svelger, men HOSTER opp igjen halvparten. Leiv GISPER etter luft, og tørker vekk ufrivillige tårer.

De eldre mennene LER.

TYRKE (forts.)

Å, du blir vant til det. Og etter noen år finnes det ikke øl som kan måle seg lenger.

RAVN

Dette er de to siste flaskene jeg har med meg. Og jeg kunne ikke sette dem igjen på Grønland. Bare Tyrkes smak er verdig Felipes røde vin.

LEIV

Har du nytt om far min?

Ravn ser på Leiv og setter seg godt til rette.

(FORTSETTER)

RAVN

Alt er vel med far din, Leiv. Han har bygget garden Brattalid og det har blitt et praktfullt høvdingsete. Mange mennesker bor der, og landet er godt.

Leiv stirrer i vinbegeret sitt i stillhet. Ravn kikker på Tyrke, som nikker tilbake.

RAVN (forts.)

Savner du far din, Leiv?

LEIV

Jeg har ikke noe ønske om å bli høvding på Grønland.

RAVN

Men du har jo aldri sett landet.

LEIV

Det trenger jeg ikke. Far har tatt med seg Island dit.

Ravn smiler.

RAVN

En dag kommer han for å ta deg med til Grønland.

LEIV

Han har andre frender.

RAVN

Men du er den førstefødte. Den neste bonden på Brattalid.

Leiv tar en ny munnfull vin. Det går bedre denne gangen.

LEIV

Var det alle tidender?

Tyrke HUMRER.

TYRKE

Min unge venn er visst interessert i andre ting enn Grønland.

RAVN

Vel, venner, har dere hørt om Bjarne Herjolvson?

Leiv rister på hodet.

TYRKE
Sønn av Herjulv Bårdson?

Ravn nikker.

RAVN
Herjulv fulgte Eirik Raude til
Grønland, og bygde der garden
Herjulvsnes i Austerbygda. Ikke
så langt fra Brattalid.

Ravn nipper til vinen.

RAVN (forts.)
Bjarne ville følge far sin, så
han la ut på langferd fra Island
på høsten i fjor. Det er et
fryktelig hav, og Bjarne seilte
det for første gang. Der fikk han
se noe han ikke visste om før.

Ravn lener seg framover. Leiv tar hyppige slurker vin uten
at han selv enser det.

RAVN (forts.)
Hva om jeg fortalte at det ligger
land vest for Grønland?

LEIV
Vest for Grønland?

TYRKE
Bjarne fant land?

Leiv gjør store øyne.

RAVN
Han var ute for storm i mange
dager, og da vinden slapp, satte
han kursen mot nord for å rette
opp. Der kom han til et land som
ikke var Grønland.
(Pause)
Men Bjarne gikk ikke i land der,
så nei, han fant ikke land.

LEIV
Ingen landnåm?

Ravn lener seg tilbake i stolen.

RAVN
Bjarne reiser ikke mer. Han har
blitt en raring som plages av det
han så.

Tyrke hever vinbegeret sitt mot de andre.

TYRKE

For raringen Bjarne Herjolvson,
og land vest for Grønland. Hvem
veit? Med nok raringer på alle
verdens hav ville folk kanskje
forstå at jorda er rund?

Ravn LER og hever begeret sitt. Leiv ser fra den ene til
den andre og hever også sitt beger.

RAVN

Skål, kjære venner.

De DUNKER begrene mot hverandre og tar nye slurker. Da de
setter begrene tilbake på bordet, BEGYNNER HUSET Å RISTE.

En dyp RUMLING fyller rommet, og Tyrkes hus KNIRKER i
sammenføyningene. En pinne faller ut av grua og treffer
golvet i et GNISTREGN.

Tyrke springer til, griper vannbøtta i hjørnet, og slår
vann over både golvet og ildstedet.

Glørne FRESER når de strypes av det kalde vannet.

23 EXT. TYRKES HUS - FORTLØPENDE

Tyrke, Ravn og Leiv kommer styrtende ut døra. Det er ikke
bare huset som rister. Selve bakken lever og lufta er fylt
med en VOLDSOM BULDRING.

24 EXT. VIK - FORTLØPENDE

MENNESKER kommer ut av alle hus og stirrer skrekkslagne
mot nord, mot det levende fjellet.

25 EXT. REYNISFJELLET - FORTLØPENDE

Over fjellet har kveldshimmelen fått et rødskjær.

Katla har utbrudd under Myrdalsjøkulen.

Ingen lava er synlig, men dampen som løfter seg fra
fjellet og breen er farga rød av de flytende steinmassene
som smelter isen der oppe på fjellplatået.

26 EXT. TYRKES HUS - FORTLØPENDE

EN ELDRE MANN kommer gående forbi Tyrke, Ravn og Leiv, med
blikket sitt festa på vulkanutbruddet.

DEN ELDRE MANNEN
(til seg selv)
Odins vrede. Odins vrede.

Mannen går videre opp bakkene, trollbundet.

Tyrke ser på Leiv.

TYRKE
Vi har ikke Odin å frykte. Men
jøkulhlaup er virkelig nok.

LEIV
Hvem er det?

TYRKE
Ingen mann. Når ilden varmer
isbreen, kommer vannmassene
styrtende ned hit, mot oss. Vi må
vokte oss i natt.

27 EXT. ISLAND - DAG

EI GIGANTISK SKY AV ASKE OG DAMP løfter seg flere
kilometer til værs fra Reynisfjellet, og krymper landet
under seg.

Hvitt, grått og svart skyter utover i en grotesk blomst,
så stor at bevegelsen ikke kan oppfattes av øyet.

Island og askekjempen er frosset i tid.

28 EXT. VIK - DAG

Elver og bekker som renner ned fra fjellet har blitt
uvanlig store. Landskap og bygninger er dekket av et tynt
lag grå aske, og sola trenger ikke gjennom skyene.

TYRKES HUS

står trygt på en høyde.

Døra går opp. Tyrke kommer ut og folder armene mot den
kjølige brisen. Aske dekker bakken som snø. Tyrke setter
seg på huk og drar en finger gjennom askelaget.

Han ser seg rundt.

Noen steder har elvene flomma over og satt husgolv under
vann. MANGE MENNESKER er samlet rundt store bål på høydene.

KUTT TIL:

29

EXT. VIK - DAG

Gressbakkene rundt Vik har fått et vårlig grønnskjær, men sola skjuler seg bak skyer.

På en ås med utsikt mot havet står Leiv og Tyrke ved EN STOR STEIN. Den er høy som en mann og rund som ei kule, og svart av lava.

Tyrke peker mot havet og horisonten.

TYRKE

Du veit sjøl at et skip som seiler til havs forsvinner i havet, og at det siste du ser er toppen av seilet.

LEIV

ser mot horisonten og nikker. Han har blitt FEMTEN ÅR, og skjeggvekst synes i ansiktet hans. Håret hans har også blitt lenger.

TYRKE (forts.)

Har du noen gang vært redd for at de reisende har blitt borte, og at de aldri skal komme tilbake?

LEIV

Nei.

TYRKE

Nei? Hvorfor ikke? Du ser jo at havet sluker dem, gjør du ikke?

LEIV

De forsvinner bare fra syne.

TYRKE

Bare fra syne!

Tyrke snur seg mot den store lavasteinen, og finner fram en skarp flintbit fra serken sin.

TYRKE (forts.)

Jorda er rund, den er ei kule. Kristenfolket bestrider dette, men de taler mot bedre vitende. Det kan du se med dine egne øyne når et skip forsvinner på horisonten. Blikket ditt går beint fram, men jordkula krummer seg.

Han risser en strek i lavasteinen, langs det som ville være ekvator på en planet, hele veien rundt.

(FORTSETTER)

TYRKE

Jorda er ei kule, og den kommer ikke alle steder like nær sola. Der landet kommer nærmest sola, der blir det heitest.

Leiv følger med mens Tyrke fullfører omkretsen.

LEIV

Det blir vel heitest der landene har mest sol?

Tyrke peker på ekvator.

TYRKE

Nei, det blir heitest der landene er nærmest sola. Der er dag og natt jamnlige hele året.

Fingeren hans glir oppover på steinen, mot nord.

TYRKE (forts.)

Men når det er sommer her, hos oss, er natta kort og dagen er lang, og sola er lenge oppe selv om vi er et kaldere land. Apulia og Jorsalaland er varmere enn her, selv om vi har mer sollys enn dem.

LEIV

Om sommeren har vi mer sol, men mindre varme.

(Pause)

Og så er det vinteren.

Tyrke nikker.

TYRKE

Da har vi lange netter, knapt noe sollys, og stjernene synes på himmelen midt på dagen. Sola er langt unna.

Tyrke risser inn Islands posisjon på den nordlige halvkula.

TYRKE (forts.)

Vi er langt mot nord, og forskjellen på dagene om sommer og om vinter er stor her hos oss.

LEIV

Bor det folk alle steder?

TYRKE

Det finnes fem himmelbelter.
Solas hovedløp går her, som en
brennende vei omkring hele
jordkloden.

Han peker på ekvator.

TYRKE (forts.)

Dernest finnes det to belter som
er iskalde, i nord og i sør.

Han peker på toppen av lavasteinen, nær der han har rissa
inn Island, og på bunnen som står i bakken.

TYRKE (forts.)

De fleste folk skulle sikkert bo
mellom disse beltene, under de to
strøk som ligger mellom hete og
kulde, selv om det også her er
store forskjeller mellom landene.

Leiv går inntil steinen og stryker fingrene over de store
områdene som Tyrke har vist til.

LEIV

Folk lever lettest mellom beltene
av hete og kulde.

Tyrke griper innafor serken sin og trekker fram EN
GJENNOMSIKTIG STEIN, KORDIERITT. SOLSTEINEN. Den ser ut
som skittent glass i handa hans.

TYRKE

Så mener de lærde. Men om slikt
er det fortsatt mye å finne ut,
og mange reiser må gjøres før
menn blir klokere på mangt.

Han holder solsteinen mot Leiv.

TYRKE (forts.)

Se her.

LEIV

Hva er det?

TYRKE

Ta den.

Leiv tar imot. Det glimter i steinen.

TYRKE (forts.)

Hold den foran øyet, og se mot
himmelen.

Leiv snur seg mot havet og himmelen og løfter solsteinen
foran ansiktet.

TYRKE (forts.)

Hva ser du?

LEIV

Det skimrer.

(Pause)

Jeg ser lyset fra sola.

(Pause)

Der.

Leiv peker mot et punkt på den skya himmelen.

TYRKE

Selv når skyer dekker sola på
himmelen, vil han som ser gjennom
en slik stein kunne bestemme hvor
sola står.

Leiv senker steinen. Han har fått øye på noe ute i sjøen:

VED REYNISDRANGAR

er et skip på vei mot Vik.

30

EXT. VIK - DAG

Leiv kommer gående mot sjøen, og ser skipet nærme seg.

Han stopper i vannkanten, snur seg og ser mot Tyrkes hus,
der Tyrke står lent mot et hushjørne.

Så ser han tilbake mot skipet og får øye på EN KRAFTIG
MANN som står ved forstavnen og ser på ham.

SKIPET

sklir på grunn, og

MANNEN

svinger seg over ripa. Sjøen spruter til alle kanter i det
han planter føttene på grunna. Han vasser mot land uten å
ta øynene fra Leiv.

Han stopper foran Leiv og krysser armene over brystet.

Rødt og stritt hår henger til skuldrene hans, men både hår
og skjegg er brukket opp av grå streker. Ansiktet er
værbit, og intense øyne stirrer på Leiv under buskete
øyenbryn.

Leiv kjenner igjen far sin.

EIRIK

Leiv.

Eirik Raude slår ut med armene, og LER høyt.

(FORTSETTER)

EIRIK (forts.)

Du er snart en mann, Leiv!

Eirik legger tunge hender på Leivs skuldre. Han blir plutselig alvorlig.

EIRIK

Ikke glem hvem du er. Du er Leiv Eirikson. Min sønn. Og nå skal du komme med meg hjem. Til Grønland.

31 INT. LEIVS ROM I TYRKES HUS - NATT

LEIVS ØYNE

glinser i mørket.

Han ligger på rygg i senga si og er helt stille. Lyden av STEMMER driver inn fra rommet ved siden av.

32 INT. STUA I TYRKES HUS - FORTLØPENDE

Lyset fra flammene flakker på ansiktene til Eirik og Tyrke. De sitter ved bordet. Eirik drikker øl fra et stort krus og forsyner seg grådig av brød og fisk.

EIRIK

(smattende)

Det er et fredelig sted. Vi er trygge der. Og det vil bli hans med tida. Han blir høvding.

TYRKE

Det er sjelden lenge fredelig der Eirik Raude slår seg ned.

EIRIK

Dette er annerledes.

Tyrke rister på hodet.

TYRKE

Det vil komme flere folk dit, og du vil gjøre deg til uvenn med dem, akkurat som du gjorde her.

Eirik tar en stor munnfull fisk og SLAFSER høyt.

TYRKE (forts.)

Eller har Eirik Raude fått grep på raseriet sitt?

EIRIK

(med munnen full av mat)

Jeg er den jeg er, Tyrke.

Tyrke lener seg tilbake i stolen og klør seg sakte i det mørke skjegget sitt.

33 INT. LEIVS ROM I TYRKES HUS - FORTLØPENDE

Leiv er lys våken.

Ei stripe dansende lys faller inn gjennom døra, og STEMMENE der ute ved ildstedet brummer videre.

34 EXT. VIK - DAG

Eirik Raudes skip ligger reiseklart ute i sjøen.

På stranda går Leiv til Tyrke, som står i vannkanten.

TYRKE

Er du klar, gutt?

LEIV

Jeg vil ikke reise.

TYRKE

Leiv Eirikson, hele ditt liv har du drømt om å reise. Til nye land. Øst, vest, der vinden og strømmen bærer deg.

LEIV

Men ikke til Grønland.

Det kommer en skarp PLYSTRELYD:

EN AV EIRIKS MENN

har rodd en lettbåt til stranda og venter på gutten.

LEIV (forts.)

Kan du ikke bli med?

Tyrke peker på jernringen som henger rundt halsen hans.

TYRKE

Leiv, jeg har et godt liv her, men jeg kan ikke reise dit jeg vil som det passer meg.

LEIV

Men jeg kan gjøre som jeg vil.

Leiv kjemper med tårene.

TYRKE

Du må gjøre som far din vil, Leiv. Men du trenger ikke selv å være som far din.

(FORTSETTER)

(Pause)
Vær modig. Vær din egen mann.

Leiv går til lettbåten og klatrer ombord.

Han sitter der og kikker tilbake mot Tyrke, mens Eiriks mann ror båten ut til skipet. Tyrke vinker.

Leiv løftes ombord i

EIRIK RAUDES SKIP,

og på få sekunder fylles seilene med vind. Skipet beveger seg til havs i stadig økende fart.

Og Tyrke, Tyrkes hus, Vik, og hele Island, alt forsvinner sakte i havet bak Leiv.

KUTT TIL:

35 EXT. HAVET UTAFOR GRØNLAND - TIDLIG MORGEN

Eirik Raudes skip beveger seg sakte over vannet, som en skygge. En trolsk dis henger i lufta, skapt av kulda som sprer seg fra de mange ISFJELLENE som dupper på havflata.

36 EXT. EIRIK RAUDES SKIP - FORTLØPENDE

Leiv våkner på en bylt av ulltøy langs ripa. Han glipper med øynene og myser ut i grålysningen.

Skipet er stille.

Leiv hutrer i den kalde trekken. Han pakker den tjukke kappas i tettere rundt seg og reiser seg.

Store skygger siger sakte ut av disen og åpenbarer seg som VEGGER AV IS.

37 EXT. HAVET UTAFOR GRØNLAND - FORTLØPENDE

Isfjellene tårner over skipet.

38 EXT. EIRIK RAUDES SKIP - FORTLØPENDE

Leiv stirrer ut i tåka.

Et isfjell driver forbi.

På skipets motsatte side tårner nok et isfjell, større og nærmere enn det forrige.

(FORTSETTER)

Leif rygger bakover og dulter borti noe. En mann. Eirik Raude står midt på dekk som en bauta. Øynene hans er lukka.

Leiv trekker seg unna.

EIRIK
Ikke vær redd.

Eirik åpner øynene og myser mot noe der ute i tåka som Leiv ikke kan se.

EIRIK (forts.)
De har ikke gitt meg fred. De har ikke tillatt meg å beholde min ære. Blod har blitt spilt. Helters blod, og kjeltringblod.

Tåka begynner å lette rundt dem.

EIRIK (forts.)
Jeg dro mot vest. Det var min skjebne. Et nytt land. Mitt land.

Morgensola titter fram.

EIRIK (forts.)
Min skjebne er også din. Velkommen hjem, Leiv Eirikson.

Mellom to enorme isfjell forut øyner Leiv:

ET GRØNT LAND, BADA I GULT SOLLYS.

Gressbakker strekker seg innover landet, mot åser og fjell, mot snødekte tinder som klatrer like til himmelen.

Eirik Raudes skip er framme på Grønland.

KUTT TIL:

39 EXT. THINGVELLIR, ISLAND - DAG

EI DYP KLØFT

skjærer seg gjennom gresslandskapet. Bratte steinvegger tårner opp på begge sider, svart lavastein.

Kløfta munner ut i

EN ARENA AV GRESS OG STEIN

som er et naturlig amfi, der tribuner av grå og svart stein reiser seg i en sirkel rundt et gressplatå.

ISLAND. ÅRET ER 999.

(FORTSETTER)

Det islandske ALLTINGET er samla på Thingvellir.

MANGE MENN er samla i mindre grupper, HØVDINGER OG DERES TINGMENN. I midten av amfiet, på gressplatået, er det reist noen telt til ly for vårværet som stadig truer med regn.

LOVSIGEMANNEN står oppreist ved ei stor klippeblokk, LOVSTEINEN, og taler:

LOVSIGEMANNEN

Tryggvason har gitt til kjenne at han vil by kristendommen til alle folk i riket, og at han enten skal kristne Norge eller dø. Bak lovnaden holder han sverdet, og riket samler seg under den nye kongen. De som ikke lar seg kristne straffes med lemlestelse og død.

Forsamlingen er urolig, mange HVISKER til hverandre.

EN AV HØVDINGENE reiser seg.

EN HØVDING

Det fortelles at kong Olav har en stor hird, og at han kan regne med støtte fra alle som ikke vil risikere døden eller å drives ut av riket. Det er ikke mange som lenger står imot ham i Norge.

LOVSIGEMANNEN

Så fortelles det. All makt i riket er nå samla i Nidaros i Trondheimen. Det er bare et spørsmål om tid før kongens menn også kommer til Island for å be oss om å ta imot kristendommen.

EN ANNEN HØVDING reiser seg til svar.

EN ANNEN HØVDING

Kongens menn er velkomne hit. Vi skal ære dem med bloting og sende dem tilbake til Nidaros med Odins budskap til kongen.

Mennene PRATER oppglødd med hverandre.

BLANT DEM SITTE TYRKE. Hår og skjegg har blitt grått, men øynene hans er like mørke.

Han sitter sammen med høvding ARNAR EGILSON, en høy og tjukk mann på omtrent førti år, med langt og grått hår.

Lovsigemannen hever armene i været.

LOVSIGEMANNEN
(roper)
Venner!

Mennene kommer til ro igjen.

LOVSIGEMANNEN (forts.)
Venner, i dag har vi også blant
oss en mann som kan fortelle nytt
om et anna land, landet i vest
over havet, Grønland. Jeg ber
Leiv Eirikson om å tale til oss.

Det går en bølge av MUMLING gjennom forsamlingen.

Tyrke ser med store øyne mot steinen der EN MANN I MIDTEN
AV TJUEÅRA reiser seg:

Leiv Eirikson er fager å se til. Rak i ryggen, lys i
håret, og kledd i ei elegant ullkappe.

Han ser på Tyrke med et smil, før han skuer utover tinget.

LEIV
Venner, jeg kommer ikke hit i min
fars ærend, men i mitt eget. Jeg
vil likevel fortelle om Grønland.
Eirik Raude er høvding på
Brattalid i Austerbygda, og
landet er godt. Folket på
Grønland lever vel, og de er
friske og blir gamle. Det er god
plass, og alle som vil søke det
grønne landet er velkomne dit med
seg og sitt, så lenge de ikke tar
Kvitekrist med seg.

Forsamlingen HUMRER. Leiv smiler.

LEIV (forts.)
Da kan ingen si at jeg ikke taler
vel om min fars land.

EN TREDJE HØVDING reiser seg ikke når han svarer.

EN TREDJE HØVDING
Du taler vel om ditt eget land,
Eirikson.

Pause.

LEIV
Det er Raude som er bonde på
Brattalid, ikke jeg.

EN TREDJE HØVDING

Er han ikke også konge på
Grønland? Og er ikke du sjøl for
kongesønn å regne?

LEIV

Raude har aldri gjort seg sjøl
til konge over andre. Landet
styres av frie menn etter de
norske og islandske lover fra
gammel tid.

LOVSIGEMANNEN

Hvor mange folk kaller Grønland
for sin heim, Eirikson?

LEIV

Omtrent fem hundre sist vinter.

LOVSIGEMANNEN

Og landet har fred?

LEIV

Landet har fred.

LOVSIGEMANNEN

Takk, Leiv Eirikson.

Leiv blir stående.

LOVSIGEMANNEN (forts.)

Har du mer å berette?

LEIV

Jeg har kommet hit for å drøfte
en sak, venner. En trell her på
Island, i Vik, er min fosterfar.
Jeg vokste opp hos ham, og jeg
var hans læregutt i mange
kunster. Til ham skylder jeg mye
av mitt vett og min kunnskap, som
jeg håper gjør ham ære og ikke
skam.

(Pause)

Jeg har kommet til Island for å
be om løysing.

Mennene begynner å MUMLE til hverandre igjen.

LOVSIGEMANNEN

Hvem taler du om, Eirikson?

LEIV

Jeg taler om Tyrke, tingmannen
til Arnar Egilson.

LOVSIGEMANNEN

Arnar Egilson, vil du la Leiv Eirikson tale sin sak og be om løysing av din trell og tingmann?

Arnar Egilson reiser seg.

ARNAR

Eirikson skal få tale sin sak.

Leiv bukker ærbødig mot Arnar.

LEIV

Høvding, jeg har ikke noe ønske om å ta fra deg det som rettmessig er ditt. Men for meg er Tyrke mer enn en trell. Han er som en far for meg, skjønt jeg har ikke sett ham på mange år.

ARNAR

Han er mer enn en trell for meg også, Eirikson, som du vel kan se her i dag.

LEIV

Det ser jeg, høvding. Sjelden er det at en trell tjener som tingmann. Og jeg er sikker på at du skatter hans innsikt. Likevel vil jeg foreslå at du har lite å vinne på å beholde ham.

Pause.

ARNAR

Fortsett, Eirikson.

LEIV

Tyrke er gammel. Han er ikke lenger til noen nytte for deg i arbeid. Og han blir neppe til nytte for deg på tinget i mer enn noen få år til.

Tyrke hever et øyenbryn. Munnen hans smalner til en strek.

ARNAR

Det kan så være, men det gir meg ingen grunn til å glede Raudes sønn, med noen få år på tinget mot ingenting.

Mange menn LER. Leiv smiler.

LEIV

Sant nok, høvding. Jeg foreslår at du bytter noen få år med din tingmann og trell mot noe som har større verdi.

Leiv løfter en tøyduk fra et trebur som står ved hans side. I buret sitter EN HVIT JAKTFALK, som gir fra seg ET SKINGRENDE SKRIK og slår med vingene.

LEIV (forts.)

Grønland byr på ting som Island ikke rår over.

(Pause)

Denne kan du selv bruke i mange år, og den kan komme til nytte i gods og gull om du skal ut på langferd til fremmede land.

Leiv ser utover Alltinget.

LEIV (forts.)

Eller om du i framtida skulle trenge å gjøre deg til venns med konger og hirdmenn. Kvitekrist har kurs mot Island, det er sikkert. Vi hørte alle hva lovsigemannen kunne berette om kongen i Trondheimen.

Mange menn i forsamlingen ser på Arnar og rister på hodet.

LEIV (forts.)

Får jeg ditt svar, høvding?

Arnar Egilson ser på Leiv.

40

EXT. ISLAND - DAG

Leiv og Tyrke går nedover en gressbakke mot sjøen.

TYRKE

Skal jeg føle ære for at du priser meg, din egen fosterfar, litt mindre enn en fugl?

LEIV

Gerfalke, gyrofalco.

TYRKE

En falk. En fugl.

LEIV

En jaktfalk fra det nordlige Grønland, Tyrke. Slike er vanskelige å fange, og konger i

(MER)

(FORTSETTER)

LEIV (forts.)
fjerne land gir mange ganger
falkens vekt i gull for å ha en
slik i sitt hus.

TYRKE
Konger i både fjerne og nære land
har for mye gull å gi, og det
kunne brukes klokere enn til kjøp
av fugler fra snøen i nord.
(Pause)
Men du får verken gull eller
kongers vennskap for denne
falken. Bare meg.

Tyrke LER til seg selv, mens han konsentrerer seg om å
holde balansen i den bratte bakken.

LEIV
Du tror da ikke at dette var den
eneste falken min, Tyrke?

Nå er det Leiv som LER.

TYRKE
Takk gir jeg deg likevel, Leiv.
Jeg skylder deg et gilde.
Frelsesøl.

LEIV
Jeg skulle være en ynkelig mann
om jeg ba deg om det.

TYRKE
Frelsesøl er en gammel skikk.

LEIV
Det får vente. Vi har ikke tid
til å ta det opp med slikt nå.

TYRKE
Har vi hastverk?

LEIV
Vi skal til Norge.

Tyrke stopper.

TYRKE
Til sjøs?

Leiv snur seg og ser tilbake på fosterfaren.

LEIV
Det finnes ingen annen vei.

Han smiler og legger avgårde igjen. Tyrke ser etter ham et
øyeblikk, før han følger etter.

41 EXT. HAVET ØST FOR ISLAND - KVELD

Leivs skip har god b r. Seilene BLAFRER i vinden, og skroget ruller rytmisk i bølgene.

Stjerner kommer til syne på kveldshimmelen.

42 EXT. LEIVS SKIP - KVELD

Leiv står akterut ved roret.

Tyrke sitter ved siden av ham på ei tofte, og gnir seg på halsen der jernringen ikke lenger henger. Ved hans side igjen står enda et bur av tre. DEN HVITE JAKTFALKEN stirrer på Tyrke, som holder fram EI DØD MUS.

Han n ler.

TYRKE

Beistet liker meg ikke.

Så stikker han musa inn i buret mellom sprinklene. Men brått SKRIKER falken til og gjør et utfall mot handa hans.

Tyrke trekker handa til seg, og musa faller i dørken.

Leiv LER.

Tyrke ser på handa si. Han har fått ei rift over handbaken og suger på såret.

LEIV

Se her. Ta roret litt.

Tyrke reiser seg og går mot Leiv på ust dige bein. Han griper om roret, holder seg like mye fast som han styrer.

Leiv plukker opp den døde musa og stikker den inn i buret til jaktfalken som tar imot og spiser.

EN AV MANNSKAPET, EN GR NLENDING, kommer til Leiv.

GR NLENDING

Eirikson. Været vender nordlig.

Mannen nikker nordover:

SVARTE OG LAVE SKYBANKER

nærmer seg.

GR NLENDING

Oppholdet på Island kan koste oss dyrt.

Leiv vender seg mot RESTEN AV MANNSKAPET.

(FORTSETTER)

LEIV
(roper)
Ta rev i seilet! Gjør klar
øsekarene!

Mannskapet går til verket.

I det TO ELDRE VIKINGER gjør seg klar med øsekarene i dørken, høres TORDENEN i det fjerne. De ser på hverandre.

GAMMEL VIKING
Tor har spent for vogna i kveld.

43 EXT. HAVET ØST FOR ISLAND - KVELD

STJERNENE

slukes av svarte skyer.

ET LYNGLIMT

lyser opp himmel og hav, og TORS DRØNN BULDRER.

44 EXT. LEIVS SKIP - FORTLØPENDE

LEIV

surrer fast roret med et solid stykke tau.

TYRKE

sitter bleik og svett i dørken med ei ullkappe tett om seg. Han lukker øynene.

BØLGER

slår over ripa på skipet.

Mannskapet lenser skuta så raskt de makter. Unge og gamle jobber side om side med lensekarene for å holde sjøen ute.

En SNERRENDE tordengud rir over himmelen over dem, og havet BRØLER til svar.

LEIVS ANSIKT

er vått av sjøvann og svette. Dråper henger i skjegget.

Han ROPER ut ordre, men stemmen hans forsvinner i VINDEN.

45 EXT. HAVET ØST FOR ISLAND - NATT

SKIPET

lyses opp i et lynglimt. Det kastes hit og dit av stormen.

HELT MØRKT.

DRØNN av torden, og treverk som KNIRKER i bølgene.

KUTT TIL:

46 EXT. SUDERØYENE - DAG

ET BUKKEHORN

henger i ei lærsnor over skulderen på

EI UNG KVINNE,

som snur seg med vinden og løfter bukkehornet til munnen.

DEN REINE, LYSE TONEN fra hornet høres over

47 EXT. ÅSENE VED FINNBOGES GARD - DAG

Kvinna står på en åskam. Den grønne ullkappa hennes BLAFRER i vinden. TORGUNNA er tjue år gammel, og øynene hennes har samme dype grønnfarge som kappa hun bærer. Det røde håret hennes er skåret like over skuldrene.

EN FLOKK SAUER

kommer løpende mot henne fra et dalføre.

TORGUNNA

henger hornet tilbake over skulderen og knytter hetta si over hodet. Vinden er kald, og himmelen truer med regn.

Sauflokken når fram til henne, og Torgunna begynner å gå på hjemvei. Sauene løper om beina på henne og BREKER.

Like ved sauetråkket ser hun noen kvaster Johannesurt. Hun bøyer seg og plukker en handfull, som hun legger i en larpung hun har festa til beltet.

Hun ser mot GARDEN NEDE I SJØKANTEN. Et ukjent langskip ligger til ankers ute i bukta - med opprevet seil og ei svak slagside.

På gardstunet der nede ser hun dem: MANGE MENN, alle klissvåte og herja. De sitter på benker, steiner og hoggestabber, og vrenger av seg gjennomvåte ullstrømper.

48 EXT. FINNBOGES GARD - DAG

Det ryker fra alle ljorer på garden, og KVINNENE er i sving med å lage et varmt måltid til fremmedfolket.

Torgunna kommer inn på tunet og ser far sin, FINNBOGE, ved døra til langhuset. Han står i samtale med EN UNG MANN. Fremmedkaren er bleik og mager, med mørke ringer under øynene, men likevel oppvakt som et kattedyr.

Hun slipper ham ikke med blikket der hun går.

Torgunna stanser ved stallen. Hun tar fram trekoppen sin, som hun har festa i ei snor til beltet. Hun fyller den i tønna med regnvann som står ved hushjørnet, og drikker mens hun fremdeles holder øye med faren og fremmedkaren.

49 INT. STABBURET - DAG

Torgunna tømmer øl fra ei tønne over i EI ØLSKÅL. Hun løfter med seg skåla og skynder seg ut...

50 EXT. TUNET - FORTLØPENDE

...der det er kjølig yr i lufta.

Hun går mot eldhuset, der den lyse fremmedkaren står aleine og ser mot havet.

Hun stanser foran ham.

TORGUNNA

Hei.

LEIV

Hei.

TORGUNNA

Jeg er Torgunna.

LEIV

Leiv. Eirikson.

Pause.

Regndråper lager ringer i ølfatet.

LEIV (forts.)

Kan jeg bære den for deg?

Torgunna nikker, og Leiv tar varsomt imot skåla.

Ermene på trøya hans glir opp og viser at han har STORE BLÅMERKER på underarmene.

Torgunna smiler til Leiv og går videre. Han følger etter henne, mens han prøver å ikke søle ut ølet.

51 INT. FINNBOGES LANGHUS - KVELD

Det er satt fram ekstra bord og benker for å få plass til Leiv og mannskapet hans. Bare Finnboge selv av gardsfolket sitter sammen med dem for å spise.

Kvinnene serverer stekt fisk, brød og øl.

De skipbrudne er tynne og bleike. Det er helt stille rundt bordet, og mennene spiser sakte.

Ved inngangsdøra står Torgunna og ser på Leiv, som sitter ved Finnboges høyre side og ser tilbake på henne.

Ved siden av Leiv igjen sitter en kortvokst sydlending:

TYRKE

skjærer grimaser når han tygger. Han legger vekk det harde brødet og tar en munnfull øl av skåla si.

Det kommer BLOD I ØLET.

Torgunna ser alvorlig på Tyrke.

52 EXT. TUNET - KVELD

Det er stille på tunet. Torgunna kommer ut av stabburet med favnen full av SAUESKINN.

53 INT. GJESTESTUA - KVELD

EI TRANLAMPE på veggen er det eneste lyset i rommet.

Torgunna legger fra seg saueskinnene på en benk ved døra. Hun finner fram et vokslys fra ei lomme i stakken sin, og tenner veken i flammen fra lampa.

Det er lavt under taket i det trange rommet. Langs veggene står korte sengebenker med tørka høy og einer i bunnen. Torgunna går lenger inn i rommet med vokslyset i handa.

Der, innerst i skyggene, står buret med den hvite jaktfalken. Hun nærmer seg sakte.

Lyset gir gjenskinns i falkens skarpe blikk.

I det hun kommer nær SKRIKER falken mot henne og slår med vingene. Torgunna stanser opp. Står helt stille.

(FORTSETTER)

Døra på buret er låst med en jernbolt. Hun trekker pusten. Så drar hun løs bolten. Hun slipper den på jordgolvet, og rygger varsomt bort fra buret.

Falken sitter helt rolig og stirrer på henne.

Torgunna blåser ut voksløset.

54 INT. FINNBOGES LANGHUS - KVELD

Kvinnene rydder skaffetøyet av bordene. Leiv og mannskapet hans tar djupe munnfuller fra ølskålene sine.

Finnboge sitter i høgsetet, og Leiv ved hans side.

LEIV

Sju dager, sju netter. På den åttende dagen sikta vi klippene på øyene her.

FINNBOGE

Dere er ikke de første som har mista kursen i storm og drevet hit. Havet er en nådeløs herre.

LEIV

Vi trenger å nå fram til Norge før vinteren kommer. Dessuten vil vi ikke tøye gjestfriheten deres.

Finnboge smiler.

FINNBOGE

Navngjetne gjester som deg er det en ære for meg å huse. Dere er velkomne til å overvintre, om det skulle behøves.

LEIV

Vi trenger bare ei uke, kanskje to. Reparere skipet. Få litt krefter tilbake i karene.

De avbrytes av ET HØYT SNORK. Tyrke har sovna ved Leivs side. Finnboge LER.

FINNBOGE

Særlig fosterfar din. Han trenger noen netters god søvn.

Torgunna kommer inn døra og hjelper de andre kvinnene med skaffetøyet. Leiv ser på henne. Hun er lysende vakker i skinnet fra lampene. De smiler til hverandre.

Finnboge ser på Leiv, og tar en slurk av ølskåla si.

55 EXT. FINNBOGES GARD - KVELD

VED BRYGGA

ligger Leivs stormherjede skip, dratt delvis på land.
Småbølger SKVULPER mot skuteseida.

Det siste kveldslyset svinner i vest. Uværsskyene har
klarna, og stjerner synes på himmelen.

56 INT. GJESTESTUA - NATT

Leiv og Finnboge lempet Tyrke på plass i sengebena hans.
Han SLÅR HODET i veggen, og våkner til med et STØNN.

LEIV

Takk igjen, Finnboge. For
vertskapet. Og bærehjelp.

Finnboge smiler og går mot døra. Leiv følger etter ham.

Tyrke setter seg opp i senga. Han klør seg i håret, og
myser rundt seg i det mørke rommet: Leiv og Finnboge i
LAVMÆLT SAMTALE ved døra. Varme glør på ildstedet. Et par
tranlamper lyser opp mørket.

Den hvite falken sitter i buret sitt og stirrer på ham.

TYRKE

Hva glør du på, olme fjærkre?

Brått flakser falken med vingene, og kommer mot ham. Døra
i buret gir etter, og fuglen kommer seg ut.

DEN ANGRIPER TYRKE.

Skarpe klør risper ham opp på halsen.

Falken hakker etter øynene hans, men den biter seg bare
fast i kinnet.

Tyrke faller bakover i senga, og SKRIKER.

Leiv er ved Tyrke i tre kjappe steg, og kaster seg mellom
jaktfalken og fosterfaren. Finnboge griper ei ildrake fra
grua og skyver vekk det rasende rovdyret.

Falken flyr opp og ut ljoren i taket.

57 EXT. TUNET - NATT

Torgunna sitter på stabburstrappa.

Fra langhuset høres PRATEN til Leivs mannskap.

(FORTSETTER)

Så høres VINGESLAG. Torgunna reiser seg og ser opp mot taket på stabburet. Der sitter jaktfalken. Den ser på henne. Hun stirrer tilbake. Den slår med vingene igjen, letter fra taket, og flyr mot åsene.

Torgunna ser etter falken mens den forsvinner i mørket.

58 INT. GJESTESTUA - NATT

Tyrke blør fra ei dyp flenge på kinnet, og fra ei rekke sår på halsen.

Leiv vrenger av seg skjorta si, og bruker den til å prøve å stanse blødningene.

Han snur seg og ser på Finnboge.

Finnboge nikker, skynder seg ut...

59 EXT. TUNET - FORTLØPENDE

...og ser seg rundt i mørket.

FINNBOGE
(roper)
Torgunna!

60 INT. GJESTESTUA - NATT

Tyrke blør kraftig fra kinnet og halsen. Leiv forsøker å lukke sårene ved å presse skjorta si mot dem.

Skjorta blir raskt gjennomtrukket av MØRKT BLOD.

Leiv ser på det åpne falkeburet.

Bolten som låste døra på ligger på jordgolvet.

FINNBOGE OG TORGUNNA

kommer inn. Hun bærer et FAT MED RYKENDE VARMT VANN, og har reine handklær over den ene skuldra.

Torgunna setter seg på sengebenken ved sida av Tyrke. Hun setter vaskefatet på en krakk. Så vrir hun opp en klut i varmt vann, og vasker flenga på Tyrkes kinn.

Såret blør like friskt.

Fra en pung i beltet finner hun fram NÅL OG SILKETRÅD.

Hun trær tråden gjennom nåløyet og syr sårflenga, sting for sting.

LEIV

Det slutter ikke å blø.

TORGUNNA

Blodet er for tynt. Det vil ikke størkne.

61 EXT. FJÆRESTEINENE VED FINNBOGES GARD - NATT

Torgunna står barbeint i vannkanten. Hun løfter stakken over knærne og vasser ut i det kalde vannet.

Et stykke ut ser hun det: HVITE BLOMSTER som vokser mellom steinene rett under vannflata.

62 INT. GJESTEHUSET - NATT

Torgunna kommer inn. Hun har skinnskoene sine i den ene handa, og en kvast av de hvite urtene i den andre.

Finnboge er ikke der.

Leiv sitter på knærne på golvet ved sengebenken. Han holder ei hand på Tyrkes hode. Tyrke er bevisstløs.

EI GRYTE MED KOKENDE VANN står over glørne på grua.

Torgunna river urtene i biter og drysser dem over vannet.

Hun lener seg over Tyrke på sengebenken. Leppene hans er lyseblå. Såret på kinnet hans er lukka, men når Torgunna stryker en finger langs flenga, etterlater den ei stripe blod på fingertuppen hennes.

Torgunna fyller to trekopper til randen med urteavkoket, og setter seg på sengebenken. Hun rister liv i Tyrke. Han åpner øynene og ser på henne med et døsig blikk.

Hun holder koppen til munnen hans. Tyrke drikker sakte.

Torgunna rekker den andre koppen mot Leiv.

TORGUNNA

Havet har herja med dere. Vanna ut blodet. Disse urtene hjelper blodet å størkne. Så sår kan leges.

Leiv tar koppen, og lukter på urtebrygget.

Så drikker han en munnfull.

TORGUNNA (forts.)

Nå kan vi bare vente noen dager.

KUTT TIL:

63 INT. GJESTEHUSET - DAG

TYRKES SOVENDE ANSIKT

er bleikt og ubarbert.

Han puster dypt og rolig.

Flenga på kinnet og sårene på halsen har fått skorper av størkna blod.

LEIV

sitter på en krakk ved ildstedet og ser på fosterfar sin.

TORGUNNA

legger to skiver ved på glørne. Så setter hun seg på huk ved siden av Leiv. Hun strekker fram den ene handa og legger den på kinnet hans.

64 EXT. TUNET - DAG

SOMMERSOLA skinner over Finnboges gard.

Sauer BREKER fra åsene like ved.

65 INT. TORGUNNAS ROM - DAG

Torgunna sitter på senga si og spinner tråd med en handtein. Hun ser opp fra arbeidet og oppdager at Leiv står i dørråpninga og betrakter henne.

TORGUNNA

Er det ikke høflig å banke på?

LEIV

Falken min er borte.

Torgunna stopper spinninga.

LEIV (forts.)

Bolten var trekt ut. Det var derfor den slapp fri. Derfor den gikk til angrep på Tyrke.

TORGUNNA

Falken er en vill fugl. Den er ikke skapt for et liv bak gitter og bolt.

Hun begynner med spinninga igjen.

(FORTSETTER)

LEIV

Du skal ikke engang nekte for at det var deg, Finnbogedotter?

TORGUNNA

Tror du jeg er redd deg, Eirikson?

Leiv smiler.

Han kommer inn i rommet, og lukker døra bak seg.

LEIV

Veit du hva en hvit jaktfalk er verdt for de arabiske kongene i Jorsalaland og Store Blåland? Hva jeg kunne ha fått?

TORGUNNA

Falken er en konge sjøl. Den skal ikke tjene noen annen.

LEIV

Akkurat denne falken var tenkt å være ei gave til kongen av Norge, Olav Tryggvason.

TORGUNNA

Så kristenkongen i Nidaros har samvittighet til å holde frie fugler i fangenskap.

Leiv setter seg ned ved siden av Torgunna på senga.

LEIV

Konger fortjener kongelige gaver.

TORGUNNA

Konger skal tjene folket. Det er den store gaven de får.

LEIV

Jeg mener du sa at konger ikke skulle tjene noen annen.

TORGUNNA

Falken er født en konge. Mannen tar trone med blod.

LEIV

Vil du bli med til Nidaros og forklare alt dette for Tryggvason?

De ser alvorlig på hverandre en liten stund, men så sprekker de begge i HJERTELIG LATTER.

(FORTSETTER)

LEIV (forts.)

Sannheten er at jeg gruer meg til å treffe kongen, og uten den jaktfalken er det meg sjøl som må gjøre inntrykk.

TORGUNNA

Det skulle du vel klare.

Torgunna legger fra seg tein og spinnehjul.

LEIV

Det er noe anna jeg vil si deg.

(Pause)

Takk for at du hjalp Tyrke. Du redda livet til fosterfar min. Jeg står i din gjeld for dette.

TORGUNNA

Han er en god mann. Det var min glede å hjelpe ham. Og deg.

Leiv lener seg nærmere henne. Men det er Torgunna som først presser leppene sine mot hans. Kysset varer lenge.

TORGUNNA (forts.)

(spøkefullt)

Er du så takknemlig?

LEIV

Dette gjør jeg av min egen vilje, og absolutt ikke for fosterfar min.

De kysser igjen, og synker ned på senga.

66

EXT. TUNET - DAG

En kald vind fra Atlanterhavet feier inn over Suderøyene.

Leiv sitter på en hoggestabbe ved trappa til eldhuset og drikker suppe fra ei treskål.

Finnboge kommer ut fra langhuset og går mot Leiv. Han setter seg ned på trappa til eldhuset.

FINNBOGE

Hvordan er Grønland på denne tida av året?

LEIV

Grønt. Navnet lyver ikke.

Finnboge smiler.

(FORTSETTER)

FINNBOGE

Hvilket navn ville du ha gitt til dette landet?

LEIV

Jeg vil gjerne gi navn til land, men ikke slike som har navn fra før.

FINNBOGE

Høsten er allerede på vei. Vinden tiltar og sjøen blir hard.

(Pause)

Dere kan ikke vente lenge hvis dere vil komme til Norge.

LEIV

De fleste av mennene ville tåle å legge ut i dag, men vi må vente til alle er rede.

FINNBOGE

Som jeg sa, Eirikson, dere er velkomne til å overvintre.

Torgunna kommer gående fra sauetråkket og spaserer over tunet, på vei mot langhuset. Leiv møter blikket hennes.

LEIV

(fraværende til Finnboge)

Vi trenger bare forsyninger for ferden.

FINNBOGE

Dere skal få det dere trenger.

Finnboge ser fra Leiv til dattera si og rister på hodet.

Torgunna forsvinner inn i langhuset.

LEIV

Vi reiser om tre uker. Ikke mer.

KUTT TIL:

67 EXT. BRYGGA VED FINNBOGES GARD - DAG

Leivs menn laster sekkene sine ombord i skipet.

68 EXT. ÅSENE VED FINNBOGES GARD - DAG

Leiv og Torgunna skuer utover landskapet og havet.

(FORTSETTER)

TORGUNNA

Jeg kan forklare for kongen
hvorfor du ikke har med deg en
hvit jaktfalk i gave.

Leiv smiler ikke.

LEIV

Er det dine frenders vilje at du
skal reise med meg?

TORGUNNA

Det bryr jeg meg ikke om.

Leiv rister på hodet.

LEIV

Det blir ei lang reise, og vi
kommer til å være lenge i
Nidaros. Jeg har ikke noen gard
der.

TORGUNNA

En høvdingsønn fra Grønland som
besøker norskekongen vil vel ikke
mangle husrom til seg og sine?

Leiv ser bort, utover havet.

LEIV

Reisa kan bli farlig. Og
oppholdet i Norge likeså. Vi er
ikke mange mann.

Torgunna SNØFTER.

TORGUNNA

Se rundt deg, Leiv. Folk dør på
sjøen. Folk dør av sult. Landet
her er hardt, men vi skraper det
vi kan fra sjø, gress og berg.

Hun griper hendene til Leiv og snur ham mot seg.

TORGUNNA (forts.)

Kom tilbake hit neste sommer, så
blir jeg med deg til Brattalid.

LEIV

Jeg kan ikke love at jeg skal bli
på Brattalid.

Torgunna rister på hodet.

TORGUNNA

Jeg sverger at jeg en dag skal
komme til Grønland, uansett hvor

(MER)

(FORTSETTER)

TORGUNNA (forts.)
du farer hen. Og jeg skal leve
der, hos deg.

Hun venter, men Leiv sier ikke et ord.

Torgunna slipper hendene hans.

Hun snur ryggen til ham, og legger avgårde på sauetråkket,
oppover åsen, bort fra garden og sjøen, og bort fra ham.

KUTT TIL:

69 EN FLOKK SKJORER

glir i store sirkler på en lyseblå himmel.

BONDEN (V.O.)
De kongene som var i Norge, var
vonde mot folk i landet.
Stormennene ville heller ha til
riket en konge av Hårfagres ætt,
og de fikk Tryggvason,
kristenkongen som Leiv dro for å
møte i den unge byen Nidaros.

70 EXT. NIDAROS I NORGE - DAG

Sola står høyt over NIDAROS.

Lave trehus klynger seg sammen på vollen ved elvebredden.

Elva Nid bukter seg i ei naturlig havn...

71 EXT. SKIPAKROK - DAG

ET DUSIN HANDELSSKIP ligger fortøyd til bryggene.

HANDELSFOLK og BYFOLK står på land og kjøpslår over varer.

Grønlendingene er omringet av ivrige kjøpere. Leiv åpner
en sekk og plukker fram ei stor hvalrosstann. Sekken er
full av dem.

Kjøpmennene byr over hverandre for de dyrebare grønlandske
varene. Leiv fyller pungen med mynter.

Tyrke kommer gående langs bryggekannten, bærende på et
stort stykke fenalår. Han stopper og ser på Leiv. De
smiler til hverandre.

72 EXT. BRYGGA - DAG

Tyrke og Leiv sitter på bryggekannten, og Tyrke spikker stykker av fenalår. Han rekker ett til Leiv.

De ser utover Nidelva og tygger.

TYRKE

Så Kongen vil sende Kvitekrist med oss tilbake til Grønland.

LEIV

Jeg tror ikke Eirik Raude regner Olav som sin konge.

TYRKE

Det eneste han vil la seg døpe i er ei bøtte med øl.

Leiv reiser seg og klyver ombord i skipet sitt.

TYRKE (forts.)

Du er ung, men er allerede på Kongens ærend. Landnåm. Ny tro.

LEIV

Si meg, Tyrke: Skal Grønland bare bli som Norge?

Han gestikulerer mot de brune husene i Nidaros.

LEIV

Slik Island har blitt? Når sønnen får sin sønn er alt landet dyrka. Lovene er de samme. Ingenting blir nytt. Bare større.

TYRKE

Hva som er nytt ser en ikke før i ettertid.

LEIV

Men én mann var den første som så nordlyset.

TYRKE

Tida for kunnskap og kunst er forbi. Dette er tida for landnåm og blodhevn. For handel og skip.

Leiv griper skipssekken sin, og hopper i land.

LEIV

Norge er utslitt. Som et gammelt skip en stadig lapper på og øser når det går lekk.

(FORTSETTER)

Tyrke reiser seg, og sammen rusler de opp en gressbakke, bort fra elvebredden.

LEIV (forts.)

Husker du historiene til Bjarne Herjulvson? Om da han kom ut av kurs når han seilte til Grønland?

TYRKE

Tenker du et nytt landnåm? Finne ditt Leivsland slik far din fant sitt eget?

LEIV

Jeg vil ikke finne nytt land, Tyrke. Jeg vil leite etter ei ny tid. Ei anna tid.

De går langs ei gate dekket av planker. I enden av gata står porten til DEN NYE KONGSGARDEN åpen.

73 EXT. KONGSGARDEN - DAG

Olav Tryggvasons kongsgard ligger på en bakketopp med utsikt over Nidelva. Den er nyreist, og de tjærebredde furuveggene glinser i sola. På hushjørnene skuer utskjærte dragehoder utover den unge byen.

Leiv og Tyrke kommer gående inn på gardsplassen, i retning av KONGENS LANGHUS.

Ved dørene står en ruvende skikkelse: KONG OLAV TRYGGVASON er større enn alle andre. En breiskuldra kjempe med lyst, fletta skjegg og himmelblå øyne.

KONG OLAV

Eirikson! Jeg vil vise deg noe!

74 INT. KONGENS LANGHUS - DAG

Kongen leder Leiv inn i langhuset med armen på skuldra hans. Han bærer et brennende vokslys i den andre handa, og setter det ned på et arbeidsbord i et hjørne.

På bordet står en miniatyr i tre: EN MODELL AV EI KIRKE.

KONG OLAV

Kongerikets aller første gudshus. Lyset som skal slukke hedendommen her i landet. Og alt begynner her ved Nidarosen.

Leiv og Kongen studerer modellen. Kirka skal bli enkel, men vakker.

(FORTSETTER)

Tyrke kommer inn i rommet. Han holder seg i bakgrunnen, og betrakter dem fra skyggene.

KONG OLAV

Jeg ville bygge den i stein. Men jeg kan ikke vente på byggmestere fra fremmede land. Ingen tid.

LEIV

Bygger de gudshus av stein i Jorsalaland?

TYRKE

I Aten og Roma bygde de praktfulle søyleganger og mektige palass av stein for tusener av år siden. Romerne kalte templene sine basilika. Men det var til guder lenge før Kvitekrist.

Kongen ser på Tyrke.

KONG OLAV

Glemte, hedenske templer som nå ligger i ruiner.

TYRKE

Skjult, kanskje. Men ikke glemt.

KONG OLAV

Du snakker for mye, Trelle. Veit du ikke hvordan jeg kristner tomsete hedninger som deg?

TYRKE

Heller en tomsete hedning enn Kvitekrists bølge.

Pause. Voksløset blafrer.

LEIV

Det blir et staselig gudshus, Konge.

Kongen slipper ikke Tyrke med blikket.

KONG OLAV

Det første av mange.

Han ser på Leiv.

KONG OLAV (forts.)

Jeg spurte profeten på Syllingene hvordan det ville gå meg, og han svarte: Du skal bli en stor konge og utrette store ting.

Han går tett inntil Leiv.

KONG OLAV (forts.)
Profeten sa: Du skal omvende
mange mennesker til troen og
dåpen, og med dette skal du
hjelpe både deg sjøl og mange
andre.

Pause.

Leiv gløtter bort på Tyrke.

Kongen LER og tar Leiv si hand.

KONG OLAV (forts.)
Kom! Det er noen jeg vil du skal
møte.

75 EXT. KIRKETOMTA - DAG

På ei lita høyde er BYGGEARBEIDERE i sving med å barke
furustammer og grave stolpehull.

KONG OLAV OG LEIV

kommer gående opp stien fra kongsgarden hand i hand.

76 EXT. KONGSGARDEN - FORTLØPENDE

TYRKE

sitter på en hoggestabbe i solveggen, og nipper til vin
fra et staup.

Han ser etter Leiv og Kongen, og rister på hodet.

77 EXT. KIRKETOMTA - FORTLØPENDE

Kongen og Leiv kommer inn på kirketomta.

Byggearbeiderne stanser opp og bukker ærbødig for Kongen,
før de fortsetter arbeidet.

KONG OLAV
Kirka skal hvile på solide
furustaver. Gamle, rette trær som
har vokst sakte. Malmfuru.

Kongen og Leiv stanser ved en tjukk trestamme, som er
reist loddrett i ett av tomtas hjørner.

KONG OLAV (forts.)
Vi graver enden av stavene nesten
en favne ned i jorda. Slik står
de støtt.

(FORTSETTER)

En mann i svart ullkappe kommer mot dem. Han har barbert toppen av hodet, så det svarte håret hans ligger som en krans rundt issen. Dette er SIGURD PREST.

SIGURD PREST

Vi bruker bare det ypperste trevirke. Gudshusene skal stå evig og sikkert som selve gudstroen.

Kongen bukker for presten med et smil.

KONG OLAV

Leiv, dette er Sigurd Prest. Han har gått i lære i selveste Romaborg.

Leiv bukker til presten.

78 EXT. SKIPAKROK - DAG

Kong Olav går bortover bryggene med Leiv og Sigurd Prest på hver sin side. Han har armene om skuldrene deres.

KONG OLAV

Jeg sender Sigurd Prest med deg til Grønland, Leiv. Norge er et kristent kongedømme, og Grønland tilhører meg.

LEIV

Eirik Raude kommer ikke til å like det.

SIGURD PREST

Mange er motvillige i møte med den sanne troen. Men vi veit hvordan de skal føres til lyset.

KONG OLAV

Hent skipssekken din, Leiv.

79 EXT. KONGENS SKIP - DAG

Leiv stiger ombord i Kongens skip. Bak ham følger TREDVE MENN AV KONGENS HIRD, med sverd i beltet og dråpeforma skjold festa til armen.

Leiv setter seg på ei ledig tofte. Når mannskapet har funnet plassene sine, stiger Kongen sjøl ombord. Han følges tett av hunden sin, VIGE.

Kong Olav skritter over toftene, og klapper Leiv på skuldra i det han går forbi. Han stiller seg ved roret akterut, med Vige ved sin side.

(FORTSETTER)

KONG OLAV
(roper)
Kast loss!

TO UNGE GUTTER på brygga løsner fortøyningene, og kaster tauene ombord. Kongen KLAPPER TO GANGER i hendene.

Mannskapet hever årene. Rekka nærmest brygga skyver fra, og langskipet begynner å drive medstrøms nedover Nidelva.

Årebladene senkes i vannet. EN STYRMANN ROPER takten, og mennene ror skuta mot fjorden med femten par årer.

80 EXT. NIDELVA - FORTLØPENDE

LEIVS EGET SKIP

ligger lenger nede langs brygga.

TYRKE

står bøyd over rekka og ser Kongens skip passere.

81 EXT. TRONDHEIMSFJORDEN - DAG

Kongens skip kommer ut fra elvemunningen mot

NIDARHOLM,

ei lita øy i fjorden utafor kaupangen. På svabergene der er det reist en galge, og ei rekke stolper er satt opp i sjøkanten. MED MENNESKEHODER. Kongens avrettede fiender og andre lovbrøyttere hengt opp til spott.

82 EXT. KONGENS SKIP - DAG

Mannskapet trekker inn årene og legger dem i dørken. Seilet heises, og skipet setter kursen vestover.

83 EXT. TRØNDELAGSKYSTEN - DAG

Sola står lavt i vest, og det lir mot kveld. Kongens skip stevner nordover, og nærmer seg land i ei lun vik.

84 EXT. KONGENS SKIP - FORTLØPENDE

Leiv setter åra si i sjøen.

Mannskapet ror mot land.

Sigurd Prest kommer og stiller seg ved ripa, like ved Leiv.

(FORTSETTER)

LEIV
Hvor er vi?

SIGURD PREST
Vi er like sør for garden til
Raud, som kalles den ramme.
Kongen har lenge prøvd å snakke
med ham, men Raud tviholder på
ufred og gammel åsatro.

Rundt halsen har Sigurd Prest ET TUNGT JERNKORS.

LEIV
Den ligner Tors Hammer.

Sigurd Prest stryker fingrene kjærlig over korset.

LEIV (forts.)
Stemmer det at Kvitekrist døde på
et slikt kors?

SIGURD PREST
Han blei sendt hit av Herren Gud
for å dø for våre synder.

LEIV
Jeg trodde Kvitekrist var Gud?

SIGURD PREST
Han er det. Guds sønn og Gud
selv, i samme skikkelse.

Pause. Leiv ror videre.

LEIV
Om Kvitekrist døde på korset,
hvorfor bærer du det om halsen?

Skipet når grunna med et RASP.

Mannskapet hopper over ripa for å vasse i land.

85 EXT. I FJÆRESTEINENE - DAG

Kongen setter seg på en stein i sjøkanten. Han vrenger av seg skinnskoene og tømmer dem for vann og småstein.

Mannskapet begynner å sette opp leir og samle drivved til et bål. Leiv går til Kongen.

KONG OLAV
Nå, Leiv Eirikson, behøver jeg
din hjelp.

Kongen gjør plass ved siden av seg på steinen, og Leiv setter seg. Kongen legger handa på låret hans, og ser ham inn i øynene.

(FORTSETTER)

KONG OLAV

Jeg har lenge forsøkt å få Raud i tale. Hver gang møter han mine utsendinger med strid. Men deg kjenner han ikke. Derfor venter vi her, mens du går aleine til Rauds gard.

LEIV

Men hva skal jeg si til ham?

KONG OLAV

I natt er det vårblot til de gamle gudene på Rauds gard. Du sier ikke hvem du er, og heller ikke at du er Kongens mann. Bare be om husly for natta, og vent til alle Rauds menn er drukne og sover.

Kongen finner fram en liten skinnpung fra skipssekken sin. Han gir den til Leiv, som åpner den og ser at den er full av TØRKA, MØRKERØDE BLOMSTER.

KONG OLAV (forts.)

Strø disse blomstene over ilden i langhuset. De farger røyken rød. Når vi ser dette varselet, kommer vi i ly av natta.

LEIV

Med sverd i hand?

KONG OLAV

Jeg søker ikke strid med noen av de gamle høvdingene. Den sanne tro kan gi oss fred, som et vern mot raseri og blodhevn.

Leiv ser på Kongen en stund, før han nikker.

Brått begynner Vige å GJØ et stykke unna. Kongen reiser seg og går for å se til hunden.

KONG OLAV (forts.)

Så, Vige. Hva har du funnet?

Hunden løper i sirkler rundt EN ORM i gresset. Ormen ligger stille, med hodet heva i forsvar.

Kongen ser hva Vige har funnet og smiler. Han nærmer seg ormen varsomt bakfra.

Han griper den raskt etter enden. Ormen bukter seg. Nytteløst. Kongen griper bestemt like bak ormens hode med den ledige handa. Han har fanget den.

Kongen snur seg til Leiv.

(FORTSETTER)

KONG OLAV (forts.)
Gi meg en av lærpungene fra
skipssekken min.

Leiv finner fram en pung fra Kongens sekk. Han holder den åpen, mens Kongen varsomt legger ormen i den. Leiv snører igjen pungen og gir den til Kongen.

KONG OLAV (forts.)
Flink gutt!

Kongen LER, og setter seg på huk ved Vige. Han klapper hunden, og Vige slikker ivrig eierens hand.

Leiv betrakter dem.

86 EXT. TRØNDELAGSKYSTEN - KVELD

Dagen svinner i rødt over holmer og skjær i vest. Kongens skip ligger fortøyd ved svabergene.

87 EXT. BERGET VED RAUDS GARD - KVELD

Leiv står aleine med utsikt over dalen og viken nedafor.

Der ligger det EN STOR GARD.

I sjøkanten brenner et bål. BARN leker i gresset, og VOKSNE haster til og fra husene.

88 EXT. VEIEN TIL RAUDS GARD - KVELD

Langs kjerreveien er det tent fakler, selv om kvelden er lys. Porten i skigarden står åpen.

MANGE MENNESKER kommer vandrende.

TRE UNGE, LYSHÅRETE JENTER tar i mot dem alle. De har kranser av markblomster i gult, blått og hvitt, som de legger på hodet til alle gjestene.

Leiv går fram til porten. Han bukker for jentene, som smiler bredt til ham og gir ham en blomsterkrans.

89 EXT. RAUD DEN RAMMES GARD - FORTLØPENDE

Leiv kommer inn på gardstunet.

Midt mellom husene steikes EN HEL GRIS på spidd over glødende kull. Like ved sitter EI GRUPPE MENN på hver si øltønne, med drikkebeget i nevene.

EI KVINNE kommer til Leiv, og gir ham et krus breddfullt av øl. Leiv tar imot med et bukk. Han ser seg rundt:

(FORTSETTER)

Alle er kledd til fest.

Leiv setter seg i gresset. I ei hand holder han ølkruset, og i den andre skinnpungen full av tørka blomster.

En kraftig mann med rødt hår kommer gående til ham. Under armen bærer han ei øltønne. Han er RAUD DEN RAMME.

RAUD
Vel møtt til vårblot, fremmede.

Leiv reiser seg og bukker.

Raud fyller opp Leivs krus med øl.

RAUD
Hva bringer deg til disse trakter?

LEIV
Jeg er på vei nordøst, for å handle skinn med finnene.

RAUD
Og hva er navnet ditt?

LEIV
Eirik. Torvaldson.

RAUD
Jeg er Raud og jeg er bonde her på garden. Velkommen hit.

Raud setter ned øltønna i gresset.

RAUD (forts.)
Så, du kommer seilende fra Island.

Pause.

RAUD (forts.)
Jeg hører det på målet ditt. Islendinger snakker ikke som trøndere. Eller vestlendinger for den saks skyld.

LEIV
Du hører rett, Raud. Jeg er født og oppvokst på Island.

Et stykke unna høres TROMMER.

RAUD
Nå får du unnskylde meg, Eirik. Her kommer volven.

Raud forlater Leiv.

Gjester og gardsfolk samler seg ved LANGHuset.

Raud stiller seg opp ved inngangen til gardens HOV - et lite tempel i utskjært tre.

Gjennom porten i skigarden kommer et underlig følge: I front går TRE UNGE JENTER kledd i røde kapper. De bærer lange staver med gapende dragehoder.

Bak dem kommer ei vogn trukket av TRE SVÆRE GEITEBUKKER.

I vogna, på et berg av myke puter, sitter TORBJØRG LISLEVOLVE. Den lille kvinnas gamle ansiktstrekk har like sirlige linjer som de utskårete dragehodene.

Vogna stanser foran hovet. Alle er stille.

Raud bukker dypt.

RAUD (forts.)
Vel møtt, Torbjørg Lislevolve.

Fra langhuset kommer FIRE AV GARDENS KVINNER. Den første bærer ei stor jerngryte. To andre bærer hvert sitt fat med DAMPENDE HJERTER. Sist kommer ei kvinne som bærer ei skål med DYREBLØD.

Gryta, hjertene og blodet settes ved Rauds føtter.

RAUD (forts.)
Hjerter fra alle slags dyr på
garden skal du få.

Raud tar hjertene fra fatene og legger dem i gryta. Hendene hans blir mørke av blod, og det renner nedover armene hans.

RAUD
Og den Rødskjeggete skal få sitt.

FIRE AV RAUDS SVEINER går inn i hovet. De bærer ut EN STOR OG TUNG TREFIGUR, høy som en voksen mann, skåret til av en tjukk furustamme. Figuren forestiller guden Tor, med langt, fletta skjegg, og en hammer mellom nevene.

De reiser figuren i et hull i bakken like ved hovet.

Raud tar fatet med dyreblod og løfter det til gudens munn. Han tømmer. Blodet renner nedover tordengudens skjegg.

90

INT. RAUDS LANGHUS - KVELD

GRYTA

med dyrehjerter er rykende varm, og blodet koker.

DE TRE KVINNENE

(FORTSETTER)

i volvens følge rører i den med dragehodestavene.

Raud fører volven opp til høgsetet. Hun når ham omtrent til midjen. På setet er det stabla opp puter. Med støtte fra Raud, klatrer volven opp og setter seg.

Gjester og gardsfolk sitter helt stille på benker og stoler, Leiv iblant dem.

De tre kvinnene øser opp EI SKÅL fra gryta. Den ene av dem bærer skåla til volven, og setter den i fanget hennes.

Volven finner fram ei skjei fra beltet sitt og begynner å spise fra skåla. Først ei skjei med rykende varmt dyreblod. Så en bit av et kuhjerte.

Alle sitter stille og ser volven spise.

Når hun er ferdig rekker hun skåla til Raud.

Hun ser utover forsamlingen.

TORBJØRG LISLEVOLVE
La seiden begynne!

Alle reiser seg fra setene sine.

TORBJØRG LISLEVOLVE
Vardlokur!

Volvens tre hjelpere står ved glørne på langilden. De begynner å SYNGE en SANG fra urgammel tid.

Volven hever armene og lukker øynene.

Den ene kvinna SYNGER ET VERS, mens de andre holder grunnmelodiene.

Og glørne på ildstedet gløder sterkere. Ild flammer opp, og trenger skyggene dypere inn i krokene av langhuset.

I lyset fra ilden ser Leiv noe i et hjørne: Der står en gammel, enøyd mann. Han blunker til Leiv med sitt ene øye.

Sangen toner ut, ilden siger sammen til glør, og den enøyde forsvinner i skyggene.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Hør meg alle
helgede ætter!
Høye og lave,
Heimdalls sønner!
Dette er volvens seid!

Hun tar fram en skinnpung fra beltet, og heller ut flate steiner med innrissede VARDRUNER - hemmelige tegn.

Hun rister dem som terninger og kaster dem i skåla som Raud holder. Så stirrer hun ned i skåla, på runene og dyreblodet.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Avlingen blir rik i år, og ølet
blir mørkt.

Hun plukker opp runene, og kaster dem på ny.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Farsotten som har gått blant
krøtterne vil være over til
midtsommers.

Runene kastes igjen.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Og du Raud, jeg ser et godt gifte
for din eldste datter.

Og igjen.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Men for deg selv...

Volven studerer runene. Hun rister på hodet og myser.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Nei, dette er en annen. Av ei
anna ætt, langt borte. Over
havet.

RAUD
Vi har en islending hos oss.

Volven ser opp fra runene. Blikket hennes finner straks Leiv. Hun peker på ham med en krokete finger.

TORBJØRG LISLEVOLVE
Langt må du seile for å finne din
skjebne. Følge leidarstjerna til
himmelbroa Bifrost. Men selv ikke
på den andre sida skal du finne
ro.

Volven synker bakover i høgsetet.

TORBJØRG LISLEVOLVE (forts.)
Om tusen år står du fremdeles ved
havet og skuer mot vest.

Raud ser lenge på Leiv.

91 EXT. RAUD DEN RAMMES GARD - NATT

Sola har gått ned, men nattehimmelen er bleik. Det ryker fra ljorene på Rauds gard, og det ulmer i glør fra kokegroper.

92 EXT. BERGET VED RAUDS GARD - NATT

Kongens hund Vige stirrer taust mot garden nedafor. Han spisser ørene, men hører bare SUSET AV VINDEN I GRESSET.

93 INT. RAUDS LANGHUS - NATT

Festen er i gang. Rikelig med mat. Fulle ølskåler.

En ung gutt spiller SELJEFLØYTE, og folk TRAMPER TAKTEN med føttene på jordgolvet.

Raud går rundt og snakker med gjestene sine.

94 EXT. TUNET - NATT

Røyken fra ljoren på langhuset stiger mot himmelen, og legger månen i en tynn dis.

EI KVINNE skjærer tjukke kjøttstykker fra den helstekte grisen, som fremdeles henger over glørne.

95 EXT. BERGET VED RAUDS GARD - NATT

Månen vandrer sakte lavere på himmelen over Rauds gard.

Vige sitter helt stille på berget.

96 EXT. TUNET - NATT

LEIV

står ansikt til ansikt med den rødskjeggete tordenguden.

Han snur seg til

BÅLET

midt på tunet, der den helstekte grisen nå er rein for kjøtt. Bare ryggraden og trynet er igjen.

Leiv står ved glørne. Han tar fram pungen han fikk av Kongen. Han ser seg rundt. Ingen. Han lytter. Stille.

Så åpner han pungen og plukker ut ei klype av de tørka blomstrene. Han drysser dem over glørne, og små flammer våkner til liv på varmen. RØDE FLAMMER.

RØD RØYK stiger mot himmelen.

97 INT. LANGHUSET - MORGENGRY

Det er stille. Alle sover.

98 EXT. TUNET - MORGENGRY

Leiv sitter på stabburstrappa. Den røde røyken stiger fortsatt fra bålet på gardstunet.

Sporene etter volvens vogn er ennå tydelige i gresset. Men vogna er ikke å se.

Så ser Leiv Kongen sjøl:

OLAV TRYGGVASON

står i porten. Bak ham lysner det av dag i øst.

Kongen går inn på tunet. Han er uten våpen i hand eller belte, og nikker til Leiv.

Han stanser foran Rauds langhus.

KONG OLAV
(roper)
Raud!

Kongens kraftige stemme gir EKKO i bergene.

KONG OLAV (forts.)
(roper)
Raud!

Etter noen stille sekunder begynner mannfolkene å komme ut av husene. Halvt påkledde myser de ut i morgenlyset.

Raud kommer ut av langhuset, kun iført bukser. Den kraftige overkroppen har mange arr etter kamp. Øynene hans mørkner når han ser hvem som står på tunet hans.

Rauds eldste sønn YNGVE går mot Kongen. Han er slående lik far sin, rødhåra og muskuløs. I neven holder han et spyd.

YNGVE
Far min har gjort det klart at du ikke er velkommen her, Tryggvason svikerkinge!

KONG OLAV
Jeg kommer med godt nytt! Den som vender seg til den rette tro, og lar seg døpe i dag, skal få leve.

(FORTSETTER)

YNGVE

Og den som nekter?

Kongen smiler og rister på hodet.

Leiv reiser seg på stabburstrappa.

Yngve går et steg nærmere Kongen.

YNGVE (forts.)

Og hva hindrer meg i å drepe deg
her og nå?Yngve hever spydet. Han setter spydspissen mot Kongens
hals, klar til stikk.

YNGVE (forts.)

Gå herfra, Tryggvason, og kom
aldri tilbake!Kongen tar et steg mot Yngve. Spydet trykkes mot halsen
hans, men KNEKKER TVERS AV.

Kongen er uskadd.

Yngve trekker en langkniv fra beltet sitt.

RAUD

(roper)

Yngve!

Ei pil kommer SUSENDE gjennom lufta. Den går tvers gjennom
Yngves hals, og han faller til bakken.

RAUD (forts.)

Forbanne deg, Tryggvason.

Kongens menn kommer løpende inn på tunet, fra skjulesteder
bak bygninger og busker. De har sverdene klare til kamp.

Gardsfolkene løper etter sine egne våpen.

Kongens menn viser ingen nåde. EN HIRDMANN kløyver skallen
på en mann som trekker sverdet sitt. EN ANNEN gjennomborer
bukken på en mann som svinger ei øks.Leiv ser mot langhuset: I døråpningen står EN GUTT PÅ NI
ÅR og ser med store øyne på kampen. EI KVINNE trekker
gutten med seg inn i huset.Leiv ser tilbake på kampen, der EN TREDJE HIRDMANN svinger
langsverdet sitt og kapper halsen på en av Rauds sveiner.

Kongens menn hogger ned alle som yter motstand.

Gresset på gardstunet er mørkerødt av blod, og døde
kropper ligger side om side med menn som er såra.

(FORTSETTER)

RAUD (O.S.)

Du! Du er kongens skjødehund!

Leiv snur seg og ser Raud komme farende, med stridsøkse si i den ene neven. Leiv rygger inntil stabbursveggen.

RAUD

Du brakte dem hit!

Raud hever økse til hogg.

Vige kommer løpende, og biter seg fast i Rauds våpenarm. Raud SKRIKER og mister økse i gresset. Hunden river og sliter i armen, blodet renner.

Skjeftet på et sverd treffer Raud i hodet med et DUNK, og Raud faller bevisstløs til bakken.

Over ham står Kong Olav Tryggvason. Han tørker vekk blod fra sverdskjeftet sitt med den ene handa.

Kongen setter seg på kne ved Vige. Hunden slikker sin herre med blodig tunge.

KONG OLAV

Flink gutt.

Leiv og Kongen ser på hverandre.

Sola renner over berget i øst.

99

EXT. TUNET - DAG

Den bevisstløse Raud står bundet fast til trestatuen av tordenguden, og rundt ham ligger likene av de falne.

Kongen og Sigurd Prest står foran Raud. Leiv står noen meter unna, og ved hans side sitter Vige. Hunden har blod om kjeften.

Kongen KLAPSER Raud på kinnet. Han våkner.

SIGURD PREST

Fornekt den gamle trua, Raud.
Vend deg til Kvitekrist.

KONG OLAV

Du skal få beholde garden og
godset ditt.

Raud hever hodet og snakker med rolig stemme.

RAUD

Æsene er mine frender. De vandrer
med meg, som de gjorde med min
far før meg, og hans far før ham.

(FORTSETTER)

(Pause)
Din Kvitekrist har ingen sett.
Dere byr meg en horesønn og
løgner fra Jorsalaland.

(Pause)
Aldri.

Sigurd Prest rister på hodet og går mot sjøkanten.

Kong Olav går fram til Raud, og tvinger munnen hans åpen.
Så setter han en trepinne i Rauds gap.

Kongen finner fram en pung fra beltet, og tar varsomt ut
ORMEN. Den lever og bukter seg. Olav Tryggvason holder
ormen i halen og prøver å få den til å krype inn i Rauds
åpne munn. Ormen slynger seg unna.

100 EXT. SJØKANTEN VED RAUDS GARD - FORTLØPENDE

Kongens menn har samla sine fanger. Kvinner og barn. Noen
unge menn. Noen gamle. Alle står på kne i fjæresteinene.

Sigurd Prest vasser ut til vannet når ham til livet.

To hirdmenn fører en fange ut til ham, EI UNG KVINNE. Hun
stritter imot, men Sigurd Prest tar tak i henne og dukker
henne under vannflata.

SIGURD PREST
In nomine Patri, Filii, et
Spiritus Sancti.

101 EXT. TUNET - FORTLØPENDE

Kongen tar MUNNSTYKKET AV KONGESKIPETS BRONSELUR, og
setter det i gapet på Raud. Han tar nok en gang fram
ormen, og tvinger den inn i munnstykket.

En hirdmann rekker ham ei glødende jernstang. Kongen
holder det varme jernet med skjorteermet for ikke å brenne
seg. Så kjører han jernstanga inn i munnstykket.

Raud SKRIKER.

Ormen tvinges gjennom munnstykket og forsvinner ned i
Rauds svelg.

Raud blir stille. Øynene hans ruller bakover. Høvdingen
henger livløst i repene som binder ham til tordenguden.

Kongen kaster fra seg jernstanga i gresset, går til Leiv,
og legger armene på skuldrene hans.

(FORTSETTER)

KONG OLAV

Nå, Leiv. Jeg vil at også du
døpes til den rette tro.

Pause.

LEIV

På en betingelse, Konge.
(Pause)
At du blir min gudfar.

102 EXT. SJØKANTEN VED RAUDS GARD - DAG

Leiv trekker pusten før han dukkes under vannflata av Kongens sterke armer.

Når han kommer opp igjen, gjør Sigurd Prest korsets tegn over ham.

På land står Kongens menn og Rauds høvdingløse folk, alle med blikket vendt mot kongen og hans nye gudsønn.

Kongen omfavner Leiv og trykker ham til sin nakne overkropp. Han kysser Leiv på panna.

103 EXT. TUNET - DAG

TREFIGUREN

av den rødskjeggete brenner til aske. Tordenguden er taus.

KUTT TIL:

104 EXT. GRØNLAND - DAG

SOMMERSOLA varmer beskjedent på de grønne gressbakkene som omgir GARDEN BRATTALID, Eirik Raudes høvdingsete.

105 EXT. BRATTALID - DAG

Døra til langhuset SMELLER opp og Eirik Raude kommer styrtende ut. Ei vannbøtte står i gresset utafør, og han sparker den overende så vannet spruter.

Tjodhild kommer ut døra og legger etter mannen sin. De har kurs mot fjorden.

TJODHILD

(roper)

Eirik!

Leiv kommer ut fra langhuset sammen med Sigurd Prest. De blir stående og se etter ekteparet.

106 EXT. VANNKANTEN - DAG

Eirik plukker opp steiner, så store som han klarer, og lemper dem i fjorden. Tjodhild stiller seg opp og ser på ham, med hendene i kors over brystet.

TJODHILD

Skal du selv som en eldre mann te deg som en snarsint guttunge?

EIRIK

Ikke skyld på meg for dette, Tjodhild. Alltinget har tatt kristentraua til Island ved lov. Tryggvason legger både Norge og Island under seg med sverd og kors. Og vår egen sønn kommer tilbake hit med Kvitekrist, til mitt land, til min gard.

TJODHILD

Du snakker om presten og Kvitekrist som om de var tyver i natten.

Eirik snur seg mot henne og peker på brystet sitt med begge pekefingerne.

EIRIK

(roper)

Jeg har ikke ønsket noen av dem velkommen hit!

Flere steiner plukkes og kastes i vannet.

TJODHILD

Du av alle skulle åpne deg for bot og tilgivelse, Eirik Raude. En drapsmann som har vært fredløs store deler av sitt liv skulle holde ut sin hånd til guds menneskesønn.

EIRIK

Gud?

Han snur seg mot Tjodhild igjen, rød i ansiktet.

EIRIK (forts.)

Jeg snakker med dem alle. Jeg kjenner dem alle. De kjenner meg. Gudene og maktene er meg ikke fremmede.

TJODHILD

Din ætt skal ikke smertes med arvesynd, Eirik. Sigurd Prest er en gave for folkene her.

(FORTSETTER)

EIRIK
 Noen Kvitekrist i norskekongens
 tjeneste er ikke velkommen på
 Brattalid.

Han tar den største steinen han finner og lempet den på
 fjorden med begge hender. PLASK.

EIRIK (forts.)
 Og det skal ikke bygges noe
 gudshus for Kvitekrist på min
 jord!

KUTT TIL:

107 EXT. GUDSHUSET PÅ BRATTALID - DAG

Leiv og Tjodhild beundrer den ferdigbygde STAVKIRKA. Det
 er en liten trebygning, med plass til kanskje ti mennesker
 sittende på benker langs veggene.

Sigurd Prest kommer gående mot dem, smilende.

SIGURD PREST
 Da har Gud kommet til Brattalid.

LEIV
 Far vil bestride det.

SIGURD PREST
 Din far er av ei annen tid. Han
 tenker bakover. Du er ung, og
 tenker framover.

(Pause)
 Framtida tilhører deg.

LEIV
 Og Gud?

SIGURD PREST
 Og Gud, selvsagt.

LEIV
 Som er din herre.

Sigurd Prest ser på Leiv. Pause.

LEIV (forts.)
 Så hvilke tanker har du om
 framtida? Hva tilhører deg?

Ny pause.

Leiv kysser Tjodhild på kinnet og går mot HESTEN sin.

(FORTSETTER)

LEIV (forts.)
Jeg blir borte noen dager.

TJODHILD
Hva skal du?

Leiv svinger seg opp på hesten.

LEIV
Besøke en gammel sjømann.

Leiv rir mot bakkene som omkranser Brattalid.

Tjodhild og Sigurd Prest ser etter ham til han forsvinner over en åskam.

108 EXT. GRØNLAND - DAG

Leiv rir hastig mot sørøst, over de grønne viddene. Det er verken menneske eller dyr å se noe sted.

109 EXT. GRØNLAND - KVELD

Sola har gått ned. Det SPRAKER fra et bål som gir en anelse varme til Leiv og hesten. De har slått leir i ly av en ås, med utsikt mot havet.

Leiv sitter i gresset og leter innafor serken sin med handa. Han trekker fram solsteinen og studerer den tankefullt, før han holder den foran ansiktet sitt og ser utover havet, gjennom steinen.

110 EXT. GARDEN HERJULVSNES - DAG

HERJULVSNES er en av Grønlands største garder, og den som ligger lengst sør.

BARN leker mellom husene og i vannkanten. De stopper opp når de får øye på fremmedkaren: Mellom husene kommer Leiv gående, med hesten ved sin side. Han smiler til barna, som fortsetter leken sin.

111 INT. LANGHUSET PÅ HERJULVSNES - DAG

Det sitter ÅTTE MENN ved et bord i mørket inne i langhuset. Det brenner i ildstedet.

Leiv kommer inn døra. Mennene nikker ham til hilsen. Han nikker tilbake.

LEIV
Treffer jeg Bjarne Herjulvson her?

(FORTSETTER)

Mennene ved bordet kikker mot hjørnet av rommet og Leiv følger blikkene. Med ryggen mot veggen sitter BJARNE HERJULVSON på en benk. Øynene hans er lukka, og Leiv kan høre ei svak SNORKING.

Mennene ved bordet HUMRER.

Leiv går til Bjarne, og griper begeret som står på benken ved sida hans. Han fyller det fra øltønna like ved, og setter seg ned ved den sovende mannen.

Bjarne er femti år, en gammel mann for sin tid, med kort hår og tjafsete skjegg.

Leiv dulter borti ham, og Bjarne glipper med øynene.

Leiv holder fram ølbegeret, og Bjarne griper det.

Halve begeret tømmes i én slurk.

LEIV (forts.)
Henter du hit alt ølet på Island?

BJARNE
Eirikson?

LEIV
Kjenner du meg?

BJARNE
Gullgutten til Tryggvason.

Bjarne begynner å LE, en HUL LATTER som toner ut i en raspande HOSTE.

Leiv kikker bort på de andre mennene.

LEIV
Jeg har kommet for å prate med deg.

BJARNE
Med meg? Og hva ville norskekongens sendebud prate med meg om?

Leiv senker stemmen.

LEIV
Reiser. Land. Vest.

Pause.

BJARNE
En hildring. Trollsyn.

LEIV
Land vest for havet.

BJARNE
(hever stemmen)
Hvis du har kommet hit for å more
deg med historiene mine, så har
du godt selskap.

Bjarne nikker mot de andre mennene, som skuler på Bjarne.

BJARNE (forts.)
Fisk.

LEIV
Hva?

BJARNE
Blir du med meg ut i dag?

LEIV
På fiske?

BJARNE
Det eneste som kan spare vettet
til en skrulling her omkring er å
bruke seg på fiske. Holde nevene
friske, og hodet klart.
Hildringene kan ølet ta seg av.

Bjarne tømmer begeret sitt i en siste, glupsk slurk. Han
tørker øl fra munnen sin og LER høyt. Og lenge.

Leiv ser på Bjarne, på mennene ved bordet, og så tilbake
på Bjarne. Han trekker på smilebåndene han også og
begynner å LE.

112 EXT. GARDEN HERJULVSNES - DAG

LATTER fra mange menn runger fra langhuset. Barn og
kvinner stopper opp i sine gjøremål og stirrer i retning
latterbrølene.

EI ELDRE KVINNE rister på hodet og ser bort.

113 EXT. HAVET UTAFOR HERJULSVNES - DAG

BJARNES KNARR

seiler raskt og stødig langs knappe bølger.

114 EXT. BJARNES KNARR - FORTLØPENDE

BJARNE

står ved sideroret, og

LEIV

står i baugen med vind i håret.

FEM TRELLER

fester halsene på råseilet til relingen.

115 EXT. HAVET UTAFOR HERJULVSNES - DAG

Knarren flyter som ei kork på bølgene.

De er ute i åpent hav.

116 EXT. BJARNES KNARR - DAG

EN FISK

SMELLER til dørken i knarren. Så én til og én til og én til. Snart er dørken dekket av sprellende, blank fisk.

BLANKT KNIVSTÅL

spretter feite fiskebuker.

BJARNE

LER fornøyd og tar tak rundt Leivs skulder. Leiv smiler tilbake til den gamle sjømannen.

BJARNE

Nå, øl.

LEIV

Her?

BJARNE

Forlater ikke land uten!

Bjarne og Leiv trekker seg unna trellene og setter seg i forstavnene. Der åpner Bjarne ei tønne øl, og finner fram to ølhorn. Han fyller begge, og rekker det ene til Leiv.

Leiv tar imot og rister oppgitt på hodet.

BJARNE (forts.)

For godt fiske.

(FORTSETTER)

Han hever begeret. Leiv gjengjelder gesten. De tar begge en stor slurk av brygget. Leiv svelger uten å kunne skjule ei grimase.

LEIV

Jeg lærte meg å like vin da jeg bodde på Island.

BJARNE

Vin? Det kan de ha for seg sjøl i sør. Dette er alt jeg trenger.

LEIV

Sjølhjulpen er du i alle fall. Og jeg hører at du var en god sjømann også. I din tid.

Begge blir sittende å speide utover det åpne havet.

BJARNE

Vi dreiv i ti dager. I stormen.

(Pause)

Det var vel en uvettig ferd av oss, ettersom ingen av oss hadde vært i Grønlandshavet før.

Leiv retter ryggen, og ser på Bjarne.

BJARNE (forts.)

Styggere uvær har jeg aldri sett. Ikke før og ikke siden. Stormen kom fra nord, og fant oss like vest for Island. Vi måtte lense unna vinden i ti dager.

LEIV

Du kom vest for Grønland.

BJARNE

Jeg kom sør for Grønland, langt sør. Vi snudde mot nord, for å finne tilbake. Etter et døgrs seilas kom vi til land mot nord.

(Pause)

Det var grønt. Men det var ikke Grønland.

LEIV

Det finnes land i vest!

Bjarne flirer. Så tar han to store munnfuller øl.

BJARNE

Et flatt land. Vi la det bak oss og seilte mot nordøst i to døgr.

Bjarne setter fra seg begeret sitt, og krabber til relingen på alle fire. Han stirrer vest over havet, og gestikulerer med den ene handa mens han forteller:

BJARNE (forts.)

To døgr, og et nytt land. Et land med skoger og gressbakker. Der blei vi liggende uten vind.

LEIV

Gikk du i land?

Bjarne tar ikke blikket fra horisonten i vest.

BJARNE

Nei.

(Pause)

Nei, nei, nei.

(Pause)

Hva skulle jeg gjøre der? Jeg var på vei til Grønland. Skipet mitt var fullt av varer fra Norge. Nei, vi hadde vært ute lenge nok.

LEIV

Men du var så nære.

Bjarne ser på Leiv og LER HØYT. Han snur seg tilbake mot sjøen og det skarpe lyset i vest.

BJARNE

Og nordover seilte vi. Til et øyland, med store fjell, og etter mange døgr og enda en storm... Grønland. Herjulvsnes.

Pause.

LEIV

Du beskriver tre ulike land. Fjell, sletter og skoger.

BJARNE

Det er et stort land der.

LEIV

Et helt nytt land.

Bjarne synker sammen med ryggen mot rekka.

BJARNE

Men hva skal du med et nytt land?

117 INT. LANGHUSET PÅ HERJULVSNES - KVELD

ET ØLBEGER

SMELLES i bordplanken så skummet spruter.

LEIV

setter seg ned ved siden av Bjarne, som griper etter det fulle ølbegeret. De prater lavt nok til at de mange andre MENNENE i rommet ikke hører dem.

BJARNE

Tryggvason tenkte nok at unge Eirikson kunne komme til å gå i land der gamle Bjarne ikke gjorde det. Med Kvitekrist ved sin side.

(Pause)

Det ligger til familien din å reise mot vest, slik det ligger til min å holde seg på Herjulvsnes.

Han BANKER NEVEN tre ganger i bordet.

BJARNE (forts.)

Lenger skal vi ikke.

(Pause)

Uansett hva gamle Bjarne så.

Leiv ser seg rundt og senker stemmen enda litt til.

LEIV

Jeg trenger skipet ditt.

Bjarne er stille noen sekunder.

Så ler han sin BULDRENDE LATTER igjen. Leiv ser bekymra på mennene som kikker i deres retning.

LEIV (forts.)

Skipet ditt fant fram én gang, og det kan finne fram igjen.

BJARNE

Et skip finner ikke fram, Leiv. Det gjør enten du, eller gudene.

LEIV

Jeg kan finne landet i vest. Men jeg trenger et skip. Ditt skip. Det er det største og sterkeste skipet på Grønland.

BJARNE

Du tror virkelig at det er din skjebne å finne land i vest, Leiv Eirikson?

(FORTSETTER)

Leiv lener seg tilbake og trekker på skuldrene.

LEIV
Én mann var den første som så
nordlyset.

Bjarne rister på hodet og HUMRER.

LEIV (forts.)
Og du skal bli med meg.

Bjarne blir stille og bare stirrer på Leiv.

LEIV (forts.)
Vi reiser neste sommer.

KUTT TIL:

118 INT. LANGHUSET PÅ BRATTALID - KVELD

Det er lystig lag hos Eirik Raude, og folkene er samla langs bordene. De spiser stekt fisk og tørka selkjøtt.

Leiv sitter ved den ene enden av langbordet, og er omgitt av MANGE FOLK, unge og gamle.

KARK, en storvokst sjømann på tretti år, lener seg over bordet mot Leiv.

KARK
Du kan ikke ta Bjarne Herjolvson alvorlig.

LEIV
Hvorfor ikke?

KARK
Han har blitt tullele i hodet.

Mange LER av dette.

I HØGSETET

sitter Eirik Raude. Han tygger på selkjøttet, og låner et øre og et øye til sønnens diskusjon.

LEIV
Bjarne så land i vest.

KARK
Så sier han.

LEIV
Mennene hans sa det samme.

GUDRUN, ei eldre dame, rister på hodet.

(FORTSETTER)

GUDRUN

Ingen av dem prater lenger om den ferden. Enten var det hildringer de så der ute, eller så lot Bjarne være å gå i land. Begge deler er uten ære.

LEIV

Kanskje det. Men dersom Bjarne snakker sant, så finnes det et stort land der ute i vest. Jeg skal finne det.

KARK

Og hvem blir med deg på ferden?

LEIV

Bjarne.

KARK

Herjolvson?

LEIV

Den samme. Jeg har kjøpt skipet hans.

Eirik Raude slutter å tygge selkjøtt.

LEIV

(hever stemmen)

Det er fortsatt plass til modige menn, som ønsker å oppdage nytt land i vest. Hvem er med meg?

Folkene i langhuset blir stille. Alle ser på Leiv.

Pause.

TYRKE

Jeg er med deg, Leiv.

Mange av folkene LER av den lille sydlendingen som sitter ved Leivs side.

GUDRUN

Kjære deg, Leiv. På en slik ferd vil du vel trenge sjøfolk?

Enda flere av folkene LER.

LEIV

Bare de som er modige nok.

KARK

I så fall vil du trenge meg, Eirikson.

LEIV

Det vil jeg, Kark.

Kark rekker handa ut mot Leiv.

KARK

Du har min tjeneste.

Leiv og Kark trykker hverandre i neven.

LEIV

Jeg har et skip. Og jeg har snart et mannskap. Alle som vil være med kan gi meg beskjed i løpet av de neste dagene. Vi heiser seil ved midtsommer neste år, og jeg trenger tredve menn.

(Pause)

Det jeg mangler er en mann til å lede ferden.

Leiv ser på faren sin i høgsetet. Eirik stirrer taust tilbake på sønnen sin.

LEIV (forts.)

Far, vil du lede oss også denne gangen?

Stillhet. Eirik Raude fortrekker ikke ei mine.

EIRIK

Jeg er for gammel. Jeg har ikke kraft til å ta det opp med all slags slit som før.

LEIV

Du er Eirik Raude. Du er den frenden med best skjønn og best hell. Ingen kan lede som deg.

Eirik og Leiv stirrer lenge på hverandre.

EIRIK

Min sønn har talt.

(Pause)

Slik blir det. Vi skal finne nytt land i vest.

Eirik hever begeret sitt. Forsamlingen bryter ut i JUBEL. Alle skåler. Leiv og Eirik ser taust på hverandre.

Eirik reise seg fra høgsetet og forlater langhuset.

120 EXT. BRATTALID - KVELD

Eirik Raude står på en åskam med utsikt over EIRIKSFJORD.
Lydene fra langhuset er dempa her ute, LATTER og SAMTALER.

Eirik stirrer utover fjorden. Hans egen fjord.

KUTT TIL:

121 INT. TJODHILDS KIRKE - DAG

Tranlamper brenner i hjørnene og på alteret i det trange kirkerommet.

Sigurd Prest står med et sølvbeger og et fat i hver sin hand. Tjodhild og TRE ANDRE KVINNER sitter på kne vendt mot alteret.

Presten gir dem nattverden.

På grønlandsk vis er Jesu legeme tørre brødkorper, mens Jesu blod er utvanna geitemelk.

122 EXT. TJODHILDS KIRKE - DAG

Gudstjenesten er over.

Sigurd Prest må bøye seg for å komme ut den lave døråpninga på kirka.

Tjodhild kommer like etter.

TJODHILD

Men vi behøver deg her på
Grønland. På Brattalid.

SIGURD PREST

Jeg har sverga et løfte til
Herren. Det gode budskapet må
være ombord i hvert et skip som
søker nye land.

TJODHILD

Grønland behøver flere gudshus.
Og flere av Herrens tjenere.

Sigurd svarer henne ikke. Han har stansa opp og ser ned mot fjorden.

Tjodhild snur seg og ser:

ET SKIP kommer seilende inn Eiriksfjorden.

123 EXT. SKIPET - FORTLØPENDE

EI KVINNE

står i forstavnen og skuer mot Brattalid. Torgunna.

Håret hennes er rødt som høstfargene, men kappa hun bærer er grønn som sommerens gress.

124 EXT. BRATTALID - DAG

PÅ KAIA

venter Leiv, mens skipet legger til.

TORGUNNA

er den første til å gå i land. I armene holder hun et barn på ett år, TORGILS. Leiv stirrer på dem.

Torgunna smiler til ham.

125 EXT. GRØNLAND - NATT

Leiv og Torgunna sitter tett sammen på en skinnfell i det kjølige gresset, med utsikt over fjord og fjell.

OVER DEM DANSER NORDLYSET.

Torgunna måper. Leiv ser på henne og smiler.

TORGUNNA

Jeg har hørt fortalt at nordlyset skinner av ilden som omgir de ytterste hav.

LEIV

Da må man tro at det det finnes en ild som omgir havene på den ytre sida, og det gjør jeg ikke.

TORGUNNA

På Suderøyene tales det også om himmelbrua Bifrost, som er synlig i de nordlige land.

Leiv nikker.

LEIV

Brua mellom jorda og gudeheimen, mellom livet og døden.

TORGUNNA

Er det slik vi holder kontakt med de døde? Ved å skue himmelbrua?

(FORTSETTER)

LEIV

Hvorfor skulle bare vi i nord ha muligheten til å skue den?

TORGUNNA

Så hvor kommer det fra?

LEIV

Noen taler om at det er skimmer av solas stråler, når den løper under jordkloden om natta.

(Pause)

Andre mener at is og frost har slik en makt her i nord at skimmeret stråler derfra.

TORGUNNA

Hva tror du sjøl?

LEIV

Den siste gjetningen synes meg rimeligst, men jeg dømmer ingen av dem for å være sann.

TORGUNNA

Men til sommeren skal du sjøl ut på de ytterste hav. Kanskje du finner hvor nordlyset kommer fra.

(Pause)

Dersom det ikke bare er en ild der ute, bortenfor de ytterste hav.

Himmelen over dem fylles av noe som ligner kvasse odder, snart den ene høyere og snart den andre.

KUTT TIL:

126 INT. TJODHILDS KIRKE - DAG

Sigurd Prest tenner tranlamper til dagens gudstjeneste.

Han går mot utgangen, der han snur seg og kaster et blikk over det trange kirkerommet.

På alteret står ET STORT KRUSIFIKS i eik.

Han bøyer seg, går ut...

127 EXT. TJODHILDS KIRKE - DAG

...og retter seg opp. Han stanser når han ser at noen venter på ham.

Eirik Raude står og holder tømmene til en islandshest.

(FORTSETTER)

TO TRELLER sitter på hver sin hest bak ham. Muskeløse, alvorlige menn fra sydligere land.

EIRIK

Vi har fått tidender fra Gardar, der min datter Frøydis bor. De har mista mange i sotteseng den siste tida.

Sigurd tenker seg om, nikker sakte.

TJODHILD (O.S.)

De blei gravlagt i uvigsla jord.

Tjodhild kommer gående fra østhjørnet på kirka. Hun stiller seg ved sida av sin mann.

TJODHILD

Du må reise til Gardar, Sigurd Prest. De behøver en Herrens tjener. Vigsla jord.

SIGURD PREST

Det kan jeg ikke, Tjodhild. Min plass er hos Leiv på reisa vestover.

LEIV (O.S.)

Mitt løfte til Kongen var å kristne Grønland.

Leiv kommer gående fra vesthjørnet på kirka. Han stiller seg også ved sida av Eirik Raude. Mor, far og eldstesønn side ved side.

LEIV

Ikke bare Brattalid.

SIGURD PREST

Sender du meg bort?

LEIV

Jeg holder mitt løfte til min gudfar.

128 EXT. EIRIKSFJORD - DAG

Sigurd Prest rir sakte sørover på en av Eirik Raudes hester.

På hver sin side av ham rir de to kraftige trellene.

Sigurd ser på dem ut av øyekroken.

129 EXT. UTAFOR TJODHILDS KIRKE - DAG

Leiv står og ser etter Sigurd Prest og følget hans, som forsvinner sørover langs fjorden.

Ved sida av står Tjodhild og Eirik Raude. Tjodhild legger armen rundt livet på den røslige mannen sin. Eirik ser på henne.

Så klapper han Leiv på skulderen.

Far og sønn ser på hverandre.

KUTT TIL:

130 EXT. BRATTALID - TIDLIG MORGEN

DET ER MIDTSOMMER og morgensola skinner skarpt fra øst.

Den gamle knarren til Bjarne Herjolvsson ligger reiseklar ved kaia i Eiriksfjorden.

Leiv står på land og beundrer det praktfulle fartøyet:

Skipet er 30 meter langt, og 6 meter bredt. Det har 16 årepar og ei mast som er 15 meter høy. Et stort råseil henger fra masta. Forstavnen prydes av et dragehode.

På ei treplate i skipssida er skipets nye navn rista i runer: JAKTFALKEN.

Brått hører Leiv RASKE FOTTRINN bak seg. Han snur seg og ser TO UNGE GUTTER komme løpende. De stopper foran Leiv.

DEN ENE GUTTEN

Det er far din, Leiv. Det har skjedd noe.

131 EXT. LANGHUSET - TIDLIG MORGEN

Eirik Raude sitter på bakken ved sida av hesten sin. EN TRELL hjelper ham å ta av støvelen. Ankelen er hoven og rød.

Leiv kommer til. Han ser på far sin.

EIRIK

Hesten. Jeg falt.

(Pause)

Det er ikke så at jeg skal finne flere land enn det vi nå bor i.

(Pause)

Vi kommer nok ikke til å fare lenger sammen.

Leiv reiser faren fra bakken og støtter ham til langhuset, der Tjodhild møter dem i døra.

132 INT. LANGHUSET - FORTLØPENDE

Tjodhild støtter Eirik til høgsetet. Leiv står i døråpninga og ser på dem.

Eirik STØNNER i smerte når han setter seg.

Tjodhild ser tilbake mot sønnen.

TJODHILD

Leiv?

Leiv Eiriksson ser på mora si. Så snur han seg og går.

133 EXT. BRATTALID - MORGEN

JAKTFALKEN

er klar. MANNSKAPET er klare.

EN STOR FORSAMLING står på kaia og gressbakkene rundt for å se dem avgårde.

Blant folkene på kaia står Leiv og Torgunna. I armene hennes sitter Torgils. Leiv kysser henne. Hun griper rundt ham med den ledige armen sin. Han griper tilbake.

De holder hardt rundt hverandre en lang stund.

Så slipper de.

Leiv stryker en finger over kinnet til Torgils.

TORGUNNA

Kom tilbake.

Leiv ser på henne. Så snur han seg mot skipet. Med et hopp er han ombord.

Mannskapet dytter mot kaia med de kraftige årene, og skipet glir ut i fjorden. Mengden JUBLER til avskjed.

134 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Farten øker med hvert åretak, og noen av mennene heiser råseilet. Alle som har hendene ledige vinker tilbake mot den ROPENDE folkemengden på land.

Leiv ser tilbake mot kaia, mot Torgunna. De stirrer på hverandre, men ingen av dem vinker.

135 EXT. MUNNINGEN AV EIRIKSFJORD - DAG

Jaktfalken seiler ut fjorden.

Landet synker sakte til begge sider for skipet. Fjorden blir breiere og breiere.

Eiriksfjord munner ut i ATLANTERHAVET.

Dønningene blir gradvis kraftigere og vinden tar stadig bedre tak i seilet. Skipet holder god fart mot sørvest.

136 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Leiv står ved sideroret og speider framover.

Vanndråpene i sjøsprøyten glitrer i solskinnet.

I baugen står Bjarne med vind i håret. Den gamle mannen LER HØYT og hytter med neven i retning det åpne havet.

Resten av mannskapet er travle med å holde seilet stramt, og sikre alt løsgods ombord.

Midt i skipet står FEM SAUER bundet, og skinnsekker fulle av gress og kvist står plassert langs relingen.

Skipet ruller i bølgene.

137 EXT. ATLANTERHAVET - DAG

BAUGEN

pløyer seg vei gjennom skummende vannmasser.

SJØFUGLER

følger skipet til havs. De SKRIKER sine mange hilsener til reisefølget.

EI STOR MÅKE

tar sikte på råa i skipets mast, og lander...

138 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Leiv ser opp på den SKRIKENDE fuglen i masta, mens begge hendene hans holder et solid tak i sideroret.

Ved forstavnen ser Bjarne mot Leiv med et smil.

BJARNE

(Roper til Leiv)

Hav! Hav så langt øyet kan se, i

(MER)

(FORTSETTER)

BJARNE (forts.)
alle retninger! Og så, land! Et
helt nytt land!

Leiv smiler tilbake og tørker saltvann fra ansiktet.

139 EXT. ATLANTERHAVET - KVELD

EI BLODRØD SOL

forsvinner sakte i havet i vest.

140 EXT. ATLANTERHAVET - NATT

Vinden blåser fortsatt godt, og bølgetoppene er gråtoner i mørket.

141 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Ved sideroret står fortsatt Leiv og skuer mot vest, inn i det ukjente mørket. Skipet ruller rytmisk i bølgene, og det høres ingen lyder fra det sovende mannskapet.

LEIVS ØYNE

stirrer hvileløst framover gjennom natta.

142 EXT. ATLANTERHAVET - DAG

Det iskalde vannet er opprørt i hvitskummende bølgetopper. Leivs skip har god bølger mot sørvest.

143 EXT. JAKTFALKEN - DAG

På ei tofte ved masta sitter navigatøren HÅKON, en mann midt i tjueåra. I fanget foran seg har han et solkompass, og han spikker et merke i den halvmåneforma peileskiva.

Han tar med seg solkompasset, og går til

LEIV, BJARNE OG TYRKE,

som sitter tett sammen i dørken, mens de spiser tørrfisk og tar beskjedne slurker vann.

Håkon rekker solkompasset til Leiv.

LEIV
(til Bjarne)
Hva med farten?

BJARNE

Jeg tror vi gjør omtrent den samme som vi hadde da. Litt bedre, kanskje. Været er godt.

LEIV

Da burde vi se land i løpet av de neste to dagene. Hvis retningen stemmer.

BJARNE

Retningen stemmer. Og strømmen har vi med oss.

LEIV

Jeg har ikke sett fugler siden i går. Vi er langt til havs.

BJARNE

Det er en avstand på omtrent fire døgr, og vi gjorde den i storm. Det burde ikke ta mer enn to dager med den farten vi holder nå. Og i dette været er det bare å følge sola.

Leiv nikker og finner fram solsteinen fra ei lomme. Han kikker på Tyrke.

LEIV

Landnåm og blodhevn? Handel og skip? Eller ei ny tid?

TYRKE

Hvis Bjarne har rett, så er det i alle fall et nytt land. Intet kjent land ligger her.

Solsteinen er nesten helt rund. Leiv holder den opp foran seg.

LEIV

Vi fortsetter rundt. Til vi finner land. Eller til vi seiler utfor...

Han lar en pekefinger gli rundt steinens omkrets, og flirer til Tyrke.

TYRKE

Du veit hva jeg tenker om det. Men ettersom dagene går, vil mennene dine begynne å bli bekymra.

BJARNE

Vi kommer til land lenge før det.
Tro meg.

LEIV

Mennene er vant til å være ute i
mange uker. Men ikke på ukjent
hav. Hvis vi ikke finner land...

TYRKE

Ginnungagap er en mektig kraft
for sjømenn som ikke veit hvor de
er.

Bjarne ser alvorlig på Leiv en lang stund. Plutselig slår
han ut med armene:

BJARNE

(roper)

Ginnungagap!

Leiv skvetter.

Bjarne begynner å LE sin buldrende latter. Leiv rister på
hodet. Tyrke begynner å LE med Bjarne.

BJARNE (forts.)

Vi finner land snart.

TYRKE

(til Leiv)

Hvis du skal oppdage nye land, og
lede menn på ukjent hav, så må du
nok tåle andres tvil.

LEIV

Det jeg ikke kan tåle er min egen
tvil.

Da lyder en stemme:

STEMME (O.S.)

Land! Land!

Leiv, Tyrke og Bjarne reiser seg fort, og stirrer utover
havet foran baugen. Leiv anstrenger øynene alt han makter,
men ser ingenting.

Mannen som ropte er INGOLF, en mann på rundt tjue år med
lyst hår til skuldrene. Han kommer til og stiller seg ved
Leivs side.

Ingolf peker opprømt mot horisonten.

INGOLF

Der. Fjell.

Leiv stirrer mot skyene på horisonten og forstår plutselig hva Ingolf mener. Leiv rister på hodet.

LEIV
Det er ikke land.

Ingolf ser fra Leiv til horisonten og tilbake.

LEIV (forts.)
Skyer. Det er skyer.

INGOLF
Men jeg ser fjell der.

Leiv rister på hodet igjen.

LEIV
Du ser skyer.

Han tar tak i Ingolfs arm med den ene hånda og gestikulerer mot horisonten i vest med den andre.

LEIV (forts.)
Sola går ned. Bak skyene. Det du ser er et skyedekke som ligger lavt, like over horisonten.
(Pause)
Ikke land.

Ingolf forstår Leivs beskrivelse. Ansiktet hans mørkner i skuffelse. Leiv slipper armen hans.

LEIV (forts.)
Ikke gi opp. Vi finner land. Hold fortsatt utkikk.

Ingolf går tilbake til sin post lenger bak i skipet, og Leiv snur seg mot mannskapet.

LEIV (forts.)
Hold fortsatt utkikk. Se etter fugl. Se etter insekter.

Leiv stikker solsteinen tilbake i lomma og snur seg mot vest igjen.

Det finnes bare hav foran dem.

144 EXT. ATLANTERHAVET - NATT

FULLMÅNE

på en svart himmel.

LEIVS SKIP

er en skygge på den blanke vannflata.

Det er helt vindstille, og månen speiler seg i vannet.

145 EXT. JAKTFALKEN - NATT

Råseilet henger slapt fra masta. Skipet fylles med LYDEN AV SOVENDE MENN.

Men én mann sover ikke. Leiv står lent mot forstavnen og skuer utover det blikkstilte havet.

146 EXT. JAKTFALKEN - MORGENGRY

Leiv sitter med ryggen mot forstavnen og sover.

En tiltakende vind får seilet til å BLAFRE lett. Leiv våkner til og gnir seg i øynene.

STEMME (O.S.)

Land! Land!

Leiv rykker til og reiser seg. Hele skipet bryter ut i STEMMER og LYDER AV MENN SOM STÅR OPP FRA HVILE. Leiv snur seg mot vest og griper fatt i forstavnen for å heise seg høyest mulig opp.

Hav og himmel i vest er grått i stunden før soloppgang. Men mellom hav og himmel ser Leiv det tydelig: Ei stripe av lysere grått, ei stripe av klipper og berg. LAND.

Leiv ser tilbake mot mannen som ropte, og smiler. Denne gangen hadde Ingolf rett, og han LER og peker framover.

INGOLF

(til Leiv)

Land.

LEIV

(roper)

Land!

Mannskapet bryter ut i JUBEL. Vinden begynner å ta tak i seilet, og Leiv haster til sideroret.

Skipet setter fart mot den fremmede kysten.

Et lite gjestmildt landskap åpenbarer seg over baugen: Spisse klipper i vannkanten, blanke berg uten gress og trær, og grå fjelltopper som strekker seg mot himmelen lenger inn i landet.

LEIV (forts.)

(Roper)

Anker!

To menn kaster anker. Fire andre løfter lett båten over ripa og slipper den ut på vannet.

Leiv tar med seg Kark og Håkon og klatrer ombord i den lille båten. Kark griper årene og ror mot land, mens Leiv stirrer mot landskapet fra baugen.

147 EXT. LETTBÅTEN, KYSTEN AV HELLULAND - MORGEN

Båten ligger innunder klippene som ruver over vannet. De tre mennene stirrer mot land, og veksler skuffede blikk med hverandre.

LEIV

Ro mot sør. Vi må se hva som finnes den veien.

Kark tar kraftige åretak, og den lille båten beveger seg raskt sørover langs bergene. Men da de runder en utstikkende klippe, ser de et langt stykke lenger. Kark synker sammen og slutter å ro.

Leiv ser på sine to reisefeller.

LEIV (forts.)

Landet ser ut til å være uten goder. Vi kan ikke gå i land her.

148 EXT. JAKTFALKEN, KYSTEN AV HELLULAND - MORGEN

Tyrke og Bjarne hjelper Leiv ombord i skipet igjen. Flere menn haler ombord lettbåten. Leiv går til sideroret og snur seg mot mannskapet.

LEIV

Vi har funnet nytt land. Men her er det ingenting. Vi fortsetter mot sør. Vi må finne skog. Vi må finne gress. Ingenting gror eller bor på en stein.

(Pause)

Nå vil jeg gi dette landet navn. Det skal hete Helluland, for her er bare klipper og berg.

(Pause)

Gjør klar! Heis seil!

Mennene lystrer og skipet setter kursen mot sør.

149 EXT. ATLANTERHAVET, KYSTEN AV HELLULAND - DAG

Leivs skip har god bøl videre mot sør, og Helluland er synlig langs horisonten vest for dem.

150 EXT. JAKTFALKEN, KYSTEN AV HELLULAND - DAG

Bjarne står ved styrbord ripe og skuer mot landet. Det begynner å bli borte bak horisonten.

Skipet styrer lenger ut til havs, og Bjarne rynker panna. Rundt ham står flere menn som skuffet ser at landet forsvinner.

Bjarne går bak i skipet og gir Leiv selskap ved roret.

BJARNE

Er det lurt å miste landet av syne?

LEIV

Var dette landet du så?

Pause.

BJARNE

Det ligner. Men det var ikke det samme landet.

LEIV

Da ligger det siste klippelandet som du så sør for oss. Og bedre land ligger enda lenger sør. Vi kan holde større fart her ute, og speide etter et bedre land.

Bjarne nikker.

151 EXT. JAKTFALKEN - KVELD

Solnedgang. Havet er rødt.

Leiv står i baugen og speider. I vest forsvinner sola, og der får Leiv øye på formasjoner langs horisonten. Landet nærmer seg raskt mens han betrakter det.

LEIV

(roper)

Bjarne!

Bjarne kommer til og følger Leivs pekende finger.

LEIV (forts.)

Er dette landet du så?

Leiv og Bjarne stirrer lenge mot landet i vest som raskt kommer nærmere.

Sola forsvinner bak landet og kaster rødt lys på grå fjelltopper dekket med snø. Under toppene synes et vidstrakt klippelandskap.

(FORTSETTER)

BJARNE

Det ligner mer. Sikker kan jeg ikke være, men det må ligge her et sted.

Mannskapet ser forventningsfullt mot Leiv. Han snur seg mot dem og rister på hodet.

LEIV

Vi er fortsatt i Helluland. Vi skal passere dette landet og fortsette.

152 EXT. ATLANTERHAVET - NATT

Natta er bekmørk. Ingen stjerner, ingen måne, og heller ingen vind.

Leivs skip er nesten helt usynlig på den svarte havoverflata.

Det begynner å KLUKKE i vann.

Én dråpe følger den andre, stadig tettere, og snart åpner himmelen seg i et PØSENDE REGNVÆR.

153 EXT. JAKTFALKEN - NATT

Leiv kommer til Bjarne i baugen. Begge mennene er gjennomvåte av regn, og håret deres henger flatt mot panner og kinn.

LEIV

Det ser ikke ut til å lette.

BJARNE

Det blir verken vind eller klart vær på en stund.

LEIV

Kan du rigge til en duk bak skipshytta?

BJARNE

En duk?

LEIV

For å dekke et bål.

Bjarne smiler.

BJARNE

Fryser du, Eirikson?

(FORTSETTER)

LEIV

Mennene er kalde og slitne. Jeg gjør et unntak og lar dem varme suppe. Det er vel fortjent.

154 EXT. JAKTFALKEN - NATT

Flere menn sitter rundt et lite bål akter i skipet, i ly av en seilduk. De hutrer i kulda, og drikker varm suppe fra treskåler. Noen av dem ser på hverandre og smiler fornøyd.

155 EXT. ATLANTERHAVET - FORTLØPENDE

Regnet FOSSER mot svart hav. I skyggen som er Jaktfalken synes en liten, oransje ild helt bakerst.

156 EXT. JAKTFALKEN - MORGEN

Dagslyset kommer, men regnværet fortsetter. Sikten er dårlig.

Menn løper fra og til, travelt opptatt med å lense skipet.

Bjarne står i baugen, lent mot forstavnen. Han klamrer seg fast og lener seg så langt ut og fram som han klarer.

Et sted i regnet der ute skimter han noe. Eller gjør han? Først er det noe der, og så forsvinner det igjen. Som en hildring.

Bjarne bestemmer seg:

BJARNE

(roper)

Land! Land i sikte!

Leiv styrter til sideroret. Han ser mot Bjarne i baugen, som peker framover og mot styrbord. Leiv slår roret om i den retningen.

Så ser alle det samtidig: ET NYTT LAND kommer til syne i det tette regnværet.

Landet er flatt og skogkledt med lange sandstrender langs vannkanten.

Bjarne ser tilbake mot Leiv ved roret og LER.

BJARNE (forts.)

(roper)

Vi har funnet land!

157 EXT. JAKTFALKEN - DAG

ANKERET

bryter vannflata med et PLASK.

LETTBÅTEN

lempes over ripa og treffer vannet.

JAKTFALKEN

ligger noen hundre meter fra land, med utsikt mot strender og skoger. Landet er irrgrønt og forlokkende. Regnskylllet har gått over til duskregn.

LEIV

setter seg i lettbåten sammen med Kark og Håkon, og Kark griper årene igjen. De ror mot land.

158 EXT. LETTBÅTEN, KYSTEN AV MARKLAND - DAG

De hvite sandstrendene nærmer seg over baugen. De danner ei tynn stripe land som skiller sjøen fra skogen.

Det er ikke noen lysning mellom trærne.

LEIV

Stopp.

Kark slutter å ro.

Leiv sitter i baugen og ser innover skoglandet.

KARK

Hvor skal vi?

LEIV

Vent.

HÅKON

Skal vi ikke gå i land? Det er enkelt å gå i land her. Bare sand så langt du ser.

Leiv svarer ikke. Han ser fra sandstrendene og tilbake mot skipet som ligger ankra ute i sjøen, og så tilbake mot skoglandet igjen.

Kark og Håkon veksler blikk. Leiv ser på dem og KREMTER.

159 EXT. JAKTFALKEN, KYSTEN AV MARKLAND - DAG

Tyrke og Bjarne hjelper Leiv ombord i skipet igjen. Han står ansikt til ansikt med et tyst mannskap. Kark og Håkon klatrer også ombord.

Stillheten er lang mens Leiv ser fra mann til mann og bestemmer seg.

LEIV
Vi fortsetter.

MUMLING mellom mennene.

LEIV (forts.)
Vi fortsetter til nytt land.

Bjarne og Tyrke ser på hverandre.

Håkon trer fram.

HÅKON
Hvorfor går vi ikke i land?

LEIV
Dette landet har ikke det vi trenger, bare skog. Vi trenger tømmer, ja. Men også gress til beite og dyrking.

HÅKON
(til Bjarne)
Herjolvson, er ikke dette landet du fant?

Alle ser på Bjarne. Pause.

BJARNE
Dette er landet jeg så. Ett av landene jeg så.

MUMLINGEN begynner på nytt, og snart prater alle i munnen på hverandre.

LEIV
(roper)
Stille!

Bråket stilner.

LEIV (forts.)
Vi har ikke funnet det vi leiter etter. Dette er bare begynnelsen. Vi skal fortsette.

Leiv brøyter seg vei gjennom mengden og går akter til sideroret. Mannskapet ser hans vei.

(FORTSETTER)

LEIV (forts.)
Vi skal gi dette landet navn
etter de kår det byr, og kalle
det Markland.
(Pause)
Heis seil!

Mannskapet nøler.

LEIV (forts.)
(roper)
Gjør klar! Heis seil!

Bjarne er den første til å reagere. De andre følger etter,
én etter én. Skipet gjøres klart for havet på nytt.

160 EXT. ATLANTERHAVET, KYSTEN AV MARKLAND - DAG

Skipet rir med vinden, videre mot sørvest.

161 EXT. JAKTFALKEN, KYSTEN AV MARKLAND - DAG

Marklands grønne skoger og hvite strender forsvinner sakte
under horisonten til styrbord side.

Leiv og Bjarne står ved roret. Kark kommer mot dem.

KARK
Dette er ikke klokt, Eirikson.

LEIV
Kark.

KARK
Hvorfor går vi ikke i land?

LEIV
Jeg har ikke mer å si om dette,
Kark. Vi seiler videre.

KARK
Du veit godt at vi kan gå i land,
bruke noen dager på å utforske
landet, skaffe oss vann, og reise
videre dersom landet ikke er
godt.

Bjarne ser på Leiv. Leiv flytter blikket mellom de to
mennene, før han lar det hvile lenge på Kark.

LEIV
Vi mangler ikke vann, og ikke
ved. Jeg har bestemt meg. Gjør
som du har fått beskjed om, Kark.

Kark holder Leivs blikk i en lang stillhet, før han snur seg og går. Leiv griper sideroret og setter blikket framover. Den tynne stripa land er snart borte.

162 EXT. JAKTFALKEN, KYSTEN AV MARKLAND - KVELD

Bjarne står ved relingen foran i skipet og pisser. Foran ham, til høyre for baugen, kommer land til syne igjen: Skoger og lave heier. Markland.

Bjarne gjør seg ferdig med naturens kall.

BJARNE
(roper)
Leiv!

Leiv kommer til. Bjarne peker mot land.

BJARNE (forts.)
Dette er landet. Dette er det første landet jeg så.

LEIV
Er du sikker?

BJARNE
Dette var så langt som vi reiste.
Vil du ombestemme deg?

Leiv skuer mot landet på horisonten. Himmelen mørkner og vinden er spak.

Kark står i nærheten og overhører dem.

LEIV
Vi skal finne land, Bjarne. Bedre land enn det vi her har sett.
Hold kurs til havs. Bort fra land.

Bjarne skuler på Kark.

Så går han til roret.

Kark ser på den mørknende himmelen.

KARK
(mumler til seg selv)
Tor.

163 EXT. JAKTFALKEN - KVELD

SOLSTEINEN

glinser i det svinnende dagslyset.

LEIV

holder steinen opp foran øynene sine for å beregne solas posisjon bak skyene.

Skipet har fortsatt bør, men vinden er bare et svakt pust fra nordøst.

Mannskapet ser på skyene som kommer sigende fra nord.

Leiv er opptatt med retningen, og lener seg utover forstavnen.

LEIV

(roper)

Bjarne!

Bjarne står ved roret bak i skipet og ser framover. Leiv viser en retning med den ene armen, og Bjarne setter roret den veien. Men nå er det lite vind å seile på.

Leiv legger steinen i lomma. Han blir stående i baugen og lytte til sjøen.

Råseilet faller til masta, tomt for vind. Så skjer det plutselig: Ei kraftig bølge SMELLER mot skipssida.

LEIV (forts.)

(roper)

Årer!

Årer settes i portene, seksten på hver side av skipet, og mennene ror hardt for å holde skutesida mot bølgene og unngå at sjø ruller over dem bakfra.

Leiv løper fra baugen til akter.

Håkon stiller seg ved masta, og ROPER og BANKER RYTMISK på ei trekasse. Mennene ror etter takta. Skipet skyter fart med hvert tak, og legger seg majestetisk på bølgene som skyller mot dem med stadig økende kraft.

Kark tar kraftige grep med den ene av årene. Han holder blikket festa stivt foran seg.

KARK

Tor.

Brått høres et kraftig SMELL: En kald nordavind har GREPET TAK I SEILET. Nå står det stivt i vinden.

(FORTSETTER)

Bjarne tviiholder på roret mens skipet får større fart. Mennene med årene slåss for å holde bølgene på langs.

Leiv løper tilbake mot baugen.

LEIV
(roper)
Rev seil! Rev seil!

Himmelen mørkner til svart.

164 EXT. ATLANTERHAVET - NATT

STORM.

Atlanteren er vispa opp til hvite skumtopper. Jaktfalken sklir langs bølgetoppene, for så å forsvinne fra syne ned i bølgedalene. Vinden HYLER.

165 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Menn pakker sammen seilet på dekk.

Brottsjører slår mot skipssida og velter inn over dekket slik at alt ombord blir gjennomvått.

Skipet krenger voldsomt fra side til side, og skroget KNIRKER i møte med havets krefter.

I baugen klamrer Bjarne seg til forstavnen og hytter med neven mot uværet mens han LER.

Latteren hans hermes av sauene, som BREKER vilt der de kastes hit og dit. Våt ull henger tungt fra de magre kroppene, og bare de kraftige repene holder dem ombord.

Mennene som ikke er opptatt ved årene kan ikke gjøre annet enn å krype sammen i dørken.

Ved sideroret står Leiv breibeint og hjelper kursen.

Kark overlater åra si til en mer uthvilt sjømann, og kryper sammen med ei gruppe menn som søker ly: Ingolf, TORBRAND og GUNNAR.

Torbrand er rundt førti år og virker ikke skremt av uværet i det hele tatt. Gunnar er like gammel, men han beveger leppene i en stille bønn.

De ser alle mot Leiv ved roret med jevne mellomrom.

KARK
Vi har gjort Tor forbannet. Vi
skulle ha gått i land.

(FORTSETTER)

TORBRAND

Stille. Hva slags sjømann er du som ikke tåler en liten storm?

KARK

Jeg ser at du holder deg fast for bare livet, Torbrand. Er du sikker på at vi ikke utfordrer gudene?

TORBRAND

Været kan vi tåle.

KARK

Og hva med Hafstrambr?

En kraftig sjø kommer sprutende over skipssida. Torbrand griper et lensekar og begynner å hive havet tilbake.

Bjarne kommer hastende forbi dem, på vei mot akter.

KARK (forts.)

Hva med havmannen?

INGOLF

Det finnes ikke slikt.

KARK

Har du noen gang vært her ute før, unge mann? Kan du være sikker?

Pause.

Leppene til Gunnar lager plutselig lyd:

GUNNAR

Jeg hørte historier om havmannen, at de har sett ham i havet utafor Grønland de siste årene.

TORBRAND

Tull. Det finnes ikke noen hafstrambr. Bare historier.

KARK

Vi seiler nå på hav som ingen mann har sett før oss. Hvordan kan vi vite hva som venter oss her ute?

Mennene blir stille. Båten ruller på bølgene, og stormen tiltar i styrke.

166 EXT. JAKTFALKEN - NATT

TO PAR HENDER

griper hardt om sideroret.

LEIV OG BJARNE

kjemper for å holde skipssida mot bølgene.

Kark og de andre ser mot de to innbitte sjømennene.

GUNNAR

Vi skulle ikke ha reist uten
Raude. Leiv har ikke like godt
hell.

KARK

Og ikke like gode evner som
sjømann.

TORBRAND

Jeg vil ikke høre mer slikt prat.
Leiv leder oss godt.

KARK

Men hvor leder han oss hen?

GUNNAR

Ginnungagap.

Gunnar ser fra den ene til den andre.

GUNNAR (forts.)

Hva om det ikke finnes mer land
bortenfor det Bjarne har sett?

TORBRAND

Det vil natta vise. Morgenlyset
vil falle på nytt land. Eller
åpent hav.

(til Gunnar)

Eller Ginnungagap. Vi kan bare
vente.

KARK

Tor er vred.

Kark løfter blikket mot den svarte himmelen. Der skimter
han i et øyeblikk en mann som rir vinden i ei vogn.

Så er øyeblikket over og et LYNGLIMT FLERRER NATTA.

167 EXT. ATLANTERHAVET - FORTLØPENDE

TORDENSKRALLET DUNDRER over det ville havet. Bølgeskummet lyses opp av et nytt lynglimt og TORDENEN RULLER igjen.

Midt i det iskalde infernoet kastes Jaktfalken hit og dit.

På det mektige og opprørte Atlanterhavet blir skipet til de reisende en nesten usynlig flekk.

168 EXT. JAKTFALKEN - MORGENGRY

Bølgene ruller mot skipet, men mindre voldsomt nå.

Himmelen lysner, men vinden bærer med seg tjukk tåke.

Snart er det umulig å sikte baugen fra akterenden av skipet.

Mannskapet sitter tause og uvirksomme på toftene. Ved roret står Leiv og Bjarne.

BJARNE

Hvordan kan du vite at det er land bortenfor det jeg så?
Mennene kommer ikke til å tåle ei natt til i storm, uten land i sikte. Veit du noe som ingen andre tar del i?

LEIV

Jeg veit bare at det må være land der. Før eller siden.

BJARNE

Før eller siden?

LEIV

Hvorfor skulle det ikke være land i vest, Bjarne?

BJARNE

Hvis du har rett, kan det likevel ligge mange ukers seilas unna.

Leiv overlater roret til Bjarne og snur seg mot vest.

Det er ingenting å se i tåka. Skipet ruller i dønningene.

LEIV

Vi skal finne land. Men vi skal ikke ta til takke med hvilket land som helst. Vi skal finne et godt land, der vi kan bo. Et land som kan gi oss mer enn Grønland.

(FORTSETTER)

BJARNE

Er det far din du diskuterer med,
Leiv? Eller er du her, med oss?

Leiv forlater Bjarne, og går til baugen.

Lyset er mørkegrått, og en ny dag rinner bak de massive
tåkebankene som dekker havet.

169 EXT. ATLANTERHAVET - MORGEN

Vinden har løya. Leivs skip glir gjennom tåka, duppende på
de lange dønningene som er igjen etter nattas storm.

170 EXT. JAKTFALKEN - MORGEN

Ved forstavnen står Leiv og holder solsteinen foran øynene
sine.

Tåka er så tett at han ikke klarer å finne solas posisjon.
Og sikten er lik null.

Leiv skuer bakover mot roret, der han såvidt kan skimte
Bjarnes siluett.

Leiv SUKKER tungt, og legger steinen tilbake i lomma.

171 EXT. ATLANTERHAVET - FORTLØPENDE

Leivs skip siger gjennom tåka som havmannen selv, på jakt
etter fortapte sjømenn.

172 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Lyden av SKIPETS SKROG MOT VANNMASSENE.

Leiv åpner øynene og skuer inn i

TÅKEBANKENE FORUT,

som kommer rullende mot ham som spøkelser på vinden.

LEIVS ØYNE

er uten frykt. Det er som om han skuer hinsides tåka, som
om en dypere sans forteller ham at det ikke er noen redsel
der ute.

Plutselig høres en lyd: SJØFUGL SOM SKRIKER.

Leiv snur seg og skuer mot akter, mot der sola må være.

Så skjer det:

(FORTSETTER)

En enslig solstråle borer seg gjennom tåketeppe, så en til, og så en til. Og så kommer den gule solskiva til syne på østhimmelen.

Mennene JUBLER i lettelse. Leiv sier ingenting, men snur seg tilbake mot baugen, mot vest.

Tåka brytes opp. Leiv kan sikte sjøen, lenger og lenger.

Og der ligger det. LAND. Grønne skoger og gresskledde bakker kommer sakte til syne over baugen.

Leiv slipper ut et lettelsens SUKK.

En mann roper:

MANN (O.S.)
Land! Land!

173 EXT. DEN AMERIKANSKE ØSTKYSTEN - MORGEN

Leivs skip siger sakte ut av tåkeheimen. Det grå intet legges bak dem og sola gir den friske fargen tilbake til skipets treverk.

Leiv Eirikson har funnet landet han leiter etter.

174 EXT. FJORD, DEN AMERIKANSKE ØSTKYSTEN - DAG

Ved innløpet til en brei fjord ligger ei stor øy. Følget setter kursen innover fjorden, forbi øya, og legger Atlanterhavet bak seg.

Foran dem åpenbarer en ny verden seg: Skoger og gresskledde bakker, i et mylder av grønnfarger.

Vinden er varm og sola myker opp frosne lemmer.

DEN AMERIKANSKE ØSTKYSTEN. ÅRET ER 1002.

På en gressbakke ved vannkanten står EN FLOKK HJORTEDYR og ser på det fremmede skipet som glir innover fjorden.

Lenger inn i fjorden kommer Leiv og følget til ei brei og djup elv som svinger seg videre inn i skogene.

175 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Leiv og Tyrke står i baugen og speider.

LEIV
Her. Vi kan gå inn her.

Han peker innover elva. Tyrke nikker.

LEIV (forts.)
(roper)
Bjarne! Inn her!

Bjarne slår sideroret over. Mennene ved årene tar kraftige tak, fulle av forventning nå som det ser ut til at ferden endelig er over.

Jaktfalken seiler innover den fremmede elva.

176 EXT. ELVA - DAG

Elva er stor og brei som en innsjø.

Leivs skip har kommet til hvile ved ei grunne. Ei langstrakt sandstrand leder fra vannet opp til en gressbakke, som leder videre til en skog som strekker seg så langt øyet ser.

LYDEN AV FREMMEDE FUGLER fyller lufta.

177 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Under en seilduk i baugen finner Leiv fram EN KRAFTIG EIKESTOKK, med utskjæringer som viser stridsscener, draker, skip og guder.

Leiv ser på figurene og kaster et blick på Tyrke. Alle mennene ombord er helt stille og ser mot Leiv.

LEIV
Her hiver jeg benkestokken min
over bord. Der den flyter i land,
skal vi følge etter. Der vil jeg
bygge mine boder.

Leiv hever stokken over hodet og slenger den i vannet.

STOKKEN

bryter vannflata med et PLASK. Den dupper i vannskorpa et par ganger, og så flyter den stille avgårde.

MANNSKAPET

står og ser etter benkestokken mens den sakte finner veien mot land. Det nye landet. Alle er stille.

178 EXT. ELVA - FORTLØPENDE

Strømmen i elva er svak, og stokken flyter sakte inn mot elvebredden, meter for meter.

Så vaskes den mot land.

179 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Mennene tar årene fatt. De ror mot stedet der benkestokken fikk landkjenning.

Leiv finner fram en fakkell og henter en lærpung fra serken sin. I den finner han flint, stål og en bit knusk.

Leiv setter seg på kne og KAKKER flinten mot stålet, og lar gnistene falle på knuskbiten. Han blåser liv i de små flammene og tenner fakkelen.

Skipet kommer inn på grunna. Leiv og Tyrke går fram til baugen, Leiv med fakkelen i hand. Han nikker Bjarne til seg, og så klatrer han over ripa. Det kjølige elvevannet rekker Leiv til livet, og han holder fakkelen høyt.

Bjarne ser på ham.

LEIV
(til Bjarne)
Kom.

Tyrke hjelper den gamle sjømannen over ripa og ut i vannet. Bjarne stiller seg ved Leivs side.

180 EXT. ELVA - FORTLØPENDE

Leiv tar Bjarnes hand og legger den på fakkelen, slik at de begge holder rundt den.

Mennene stirrer mot dem fra skipet.

LEIV
Bjarne skal bære ilden i land,
for dette landet tilhører ikke
bare min ætt, men alle menn som
søker det gode landet.

Leiv slipper fakkelen.

Bjarne vasser avgårde med fakkelen over hodet.

Snart har han vann til knærne, så til anklene, og så står føttene hans i sanden i det nye landet.

Leiv snur seg mot mennene i skipet og smiler. JUBELEN bryter løs igjen og mennene kaster seg over ripa i flokk for å vasse i land.

BJARNE

stirrer innover landet. Fakkelen holder han foran seg. Bak ham kommer mennene vassende i land mens de PRATER opprømt i munnen på hverandre.

Det triller tårer fra Bjarnes øyne.

181 EXT. SKOGEN I VINLAND - DAG

DRÅPER AV DUGG

renner langs et blad på en bjørkekvist.

EI HAND

griper tak i bladet og river det av kvisten.

LEIV

suger fukta av bladet og smatter. Han står aleine i skogen. Stripper av sollys finner veien til bakken gjennom det frodige skogstaket. Leiv lukker øynene og kjenner på smaken av duggen.

Han tar et dypt drag luft inn gjennom nesa.

Han åpner øynene igjen og rekker ut ei hand. Bladene på bjørketreet er myke å ta på. Treet ligner bjørk slik Leiv kjenner den, men er samtidig kraftigere, frodigere.

SANGEN fra en mengde fugler kommer fra alle kanter.

Leiv setter seg på huk og legger ei hand i det fuktige gresset. Han lukker øynene igjen og SUKKER.

182 EXT. VINLAND - DAG

Mannskapet har satt opp en midlertidig leir på gressbakken utafor skogen, og er opptatt med å lage et bål.

Leiv kommer spaserende ut av skogen og ser på dem med et stort smil om munnen. Alle mennene snur seg mot ham.

LEIV

Her er fagert. Her skulle jeg
gjerne bygge min gard.

Torbrand smiler tilbake fra sin plass ved bålet.

TORBRAND

La oss bygge.

KUTT TIL:

183 EXT. EI SIDEELV I VINLAND - DAG

LAKSEN

bryter vannflata i høy fart. Hele fisken henger i lufta et sekund, og den sølvgrå kroppen glinser i sola. Så er sekundet over og fisken treffer vannet med et PLASK.

UNDER VANNFLATA SYNES EN HEL STIM

(FORTSETTER)

der de piler oppover elva mot strømmen, grå skygger i det speilblanke vannet.

Laksene virrer hit og dit i et imponerende tempo, og med hårfin navigering unngår de hverandre og steinene som dekker elvebunnen.

Så kommer de til et par bein:

INGOLF

står midt i strømmen og venter på dem.

Han konsentrerer seg om å følge én av fiskene med blikket, og når den er nesten framme ved leggene hans slår han til:

Ingolf pløyer begge armene ned i vannmassene i en lynrask bevegelse, og vannet spruter rundt ham.

Ingenting.

Ingolf ser etter et nytt offer, og det er ikke langt mellom dem.

Igjen SMELLER han hendene ned i det kjølige vannet, og nå begynner han å kaste hele kroppen fram og tilbake i et desperat forsøk på å fange en av de glatte fiskene.

Men steinene på elvebunnen er også glatte, og plutselig går Ingolf over ende og faller langflat i vannet.

Han dukker opp igjen fra kulda og trekker pusten med et GISP.

Fra et sted på land høres LATTER. Ingolf ser til elvebredden der jegeren GARD står og ser på ham.

GARD

Har du vært her lenge?

INGOLF

En stund.

GARD

Fanga noe?

Ingolf rister på hodet og vasser mot elvebredden. Han klemmer vann ut av det lyse håret sitt og hutrer. Gard legger fra seg skinnsekken sin på gresset.

GARD (forts.)

Du gjør det nesten helt riktig.

INGOLF

Nesten? Jeg veit godt hvordan det skal gjøres.

GARD

Nei, det gjør du ikke.

INGOLF

Og hva veit du om saken?

Gard ser på Ingolf et øyeblikk, og så vasser han ut i elvestrømmen.

Han stiller seg med ansiktet vendt mot strømmen, og ryggen mot laksen som kommer susende.

En liten stund går uten at Gard beveger seg. Blikket hans er festa nesten rett ned i vannet.

Ingolf ser på i taushet.

Gard bøyer seg mot vannet, sakte, uten brå bevegelser. Da hendene er nesten ved vannflata, blir han stående stille.

Og så stikker han hendene i ellevannet i en elegant bevegelse. Da han trekker dem opp igjen, holder han EN STOR LAKS i nevene.

Gard ser mot Ingolf, som måper fra elvebredden.

GARD

Er den fin?

Gard kaster den sprellende fisken inn på elvebredden. Den lander ved føttene til Ingolf.

Straks gjentar Gard ritualet og enda en fisk lempes mot Ingolf på bredden.

GARD (forts.)

Kom igjen. Det er nok å ta av.

Litt motvillig vasser Ingolf ut i elva igjen. Han stiller seg ved siden av Gard, med ansiktet vendt mot strømmen.

GARD (forts.)

De svømmer oppover, så det er lettere å fange dem når de har ryggen til deg. Litt lettere, men ikke så mye. Og så må du velge deg en som svømmer sakte, eller som nesten står helt stille. De som svømmer fort vil du ikke få tak i, med mindre du har hell som Eirik Raude. Og det er lettest å ta dem når de er rett under deg, for da blir du ikke lurt av brytninga i vannet.

Ingolf speider etter saktegående laks.

GARD (forts.)

Ta tak i dem rundt nakken og gjellene.

Gard bøyer seg sakte, og fanger enda en stor laks som han kaster inn på elvbredden. Ingolf prøver å etterligne bevegelsene hans, men bommer på første forsøk.

GARD (forts.)

Det er bra. Prøv igjen.

Gard fanger nok en fisk. Det begynner å bli en fin haug av dem på bredden.

Ingolf bøyer seg og ser seg ut en fisk som står nesten helt stille.

Så setter han hendene i vannet og griper rundt nakken og gjellene på den. Han løfter en stor laks opp av elva.

GARD (forts.)

Ja! Sånn skal det være!

Ingolf stirrer på den store fisken og holder den fast så godt han kan.

GARD (forts.)

Men kast da, gutt! Vi må fange mange flere om vi skal mette tredve menn.

Ingolf hiver fisken på land som om han er redd for at den skal bite. Gard LER.

184 EXT. VINLAND - DAG

Ei strålende sol skinner over Vinland. Det er SEINSOMMER, og grønnfargene er intense.

Barskog og løvskog dekker heiene, hele veien ned mot den store og stille elva der Leivs skip ligger ankra. Vannet er klart som glass.

185 EXT. LEIVSBODENE - FORTLØPENDE

Ved bredden av elva, i en lysning mellom trærne, står FEM BODER - lave langhus av stein og torv.

Sauer beiter på de grønne markene, og mennene hogger tømmer.

Opp bakken fra sideelva kommer Ingolf og Gard. Mellom seg bærer de en tjukk bjørkekvist som det henger femten feite og blanke lakser på.

De går mot bålet som flammer midt mellom bodene.

(FORTSETTER)

I utkanten av lysningen sitter Håkon på en trestabbe og ser mot sola som står sør på himmelen.

Leiv kommer bort til ham.

LEIV

Har du dagamålstad?

Håkon peker mot et punkt på østhimmelen. Leiv følger retningen og nikker.

HÅKON

Og eyktarstad var der i går kveld.

Han peker mot et punkt på vesthimmelen. Leiv følger retningen igjen.

LEIV

Vi får se hvordan sola går opp og ned på Skamdagen.

HÅKON

Vi er mye lenger sør enn Grønland i alle fall. Dag og natt vil være mer jamnlige her enn på Grønland og Island, gjennom hele året.

Leiv nikker igjen.

LEIV

Vi er mye lenger sør og kan vente en mild vinter. Graset vil ikke visne mye her.

HÅKON

Det blir mulig å utforske landet, også i vinter.

LEIV

Vi overvintrer her, utforsker landet litt etter litt, og venter med lange turer til våren kommer.

Leiv skygger for øynene med handa, og lar blikket falle på

SKOGEN

som omgir bodene hans i det nye landet.

KUTT TIL:

186 EXT. LEIVSBODENE - DAG

HØSTEN har kommet.

Skogen er kledd i gult, oransje og rødt. Her og der står bartrær som fortsatt skinner grønt.

Det ryker fra ljorene på de fem Leivsbodene.

187 INT. LEIVS HUS - DAG

Huset er bare ei lita stue. To sengebenker står langs hver sin vegg.

Leiv langsverd står stilt ved den ene veggen, og på en trestabbe ved siden av ligger solsteinen.

Leiv og Tyrke sitter på hver sin benk og spiser stekt laks.

LEIV

Mange år har gått siden jeg kom til huset ditt på Island.

TYRKE

Mange år, og lange ferder.

LEIV

Dette er den eneste heimen jeg har reist for meg sjøl.

Døra til huset går opp og i døråpninga står Kark. Leiv og Tyrke ser mot ham.

LEIV (forts.)

Velkommen tilbake, Kark.

Kark bukker.

KARK

Eirikson.

LEIV

Fisken her i landet er virkelig feit og god. Kom og sett deg ned. Spis med oss. Du må være sulten etter en lang ferd.

Kark lukker døra bak seg og setter seg sammen med de andre ved det lille bordet.

KARK

Takk, men vi mangla verken fisk eller bær på ferden.

Leiv og Tyrke spiser videre.

(FORTSETTER)

LEIV

Høsten har gitt oss mye bær,
store og søte. Og gresset er godt
for buskapen. Det blir ingen nød
her.

KARK

Landet er godt, Eirikson.

LEIV

Dere var på ferd i fem dager,
Kark. Det er den lengste ferden
fra bodene til nå. Hva fant dere?

KARK

Landet er godt, og landet er
stort. Skogen strekker seg langt,
mye lenger enn vi kan rekke på
fem dager. Men det er også mye
gressbakker, og mange elver med
god fisk. Mange garder kan reises
i dette landet.

LEIV

Godt, godt.

KARK

Fra en høy ås sikta vi store
fjell langt i nord. Mot sør sikta
vi havet så langt øyet kan se.

LEIV

Og mot vest?

KARK

Skoger og heier. Gule, røde og
grønne trær til horisonten.

Leiv gjør seg ferdig med fisken og lener seg tilbake.

LEIV

Og det er mye dyr i de skogene
som kan jaktes.

KARK

I sannhet.

LEIV

(nesten til seg selv)
Vi fant det gode landet. Vi kan
komme tilbake med mange skip.

Kark stikker ei hand innafor serken sin.

Han tar fram en trepinne og legger den på bordet foran
seg. Pinnen er SVART AV SOT i den ene enden.

Tyrke slutter å spise.

LEIV (forts.)
Vi har også nok ved, Kark.

Kark smiler ikke av spøken.

KARK
To dagsmarsjer fra bodene...

Leiv lener seg fram og griper trepinnen.

KARK (forts.)
...vi fant en leir. Restene av et
bål. Steiner lagt i en ring.

Leiv studerer pinnen. Så ser han på Tyrke.

KARK (forts.)
Leirplassen kan være kanskje ti
dager gammel.

LEIV
Ingen av oss?

Kark rister på hodet.

KARK
Her er folk. Andre enn oss sjøl.

Leiv legger pinnen tilbake på bordet, og blir sittende å
stirre på den.

188 EXT. LEIVSBODENE - KVELD

Lent mot et kraftig bjørketre i skogkanten står Leiv
Eirikson og stirrer inn i skogen som omringer Leivsbodene.

Mørket faller på, og de fargesprakende trærne toner sakte
ut til en grå masse.

Leiv har armene folda over brystet.

KARK (O.S.)
Hva vil du gjøre?

Kark står lent mot et tre noen meter unna. Leiv ser på ham
et øyeblikk, og vender så blikket tilbake mot skogen.

KARK
Det kan se ut til at det gode
landet ikke er ditt land.

LEIVS ØYNE

stirrer inn i skogen, som for å finne svar på noe.

KARK

(FORTSETTER)

pirker i gresset med den ene foten, utålmodig.

KARK (forts.)

Mennene vil vite hva du tenker å gjøre.

LEIV

Mennene veit hva jeg tenker å gjøre.

Han snur seg mot Kark.

LEIV

Du så restene av en leir. Du så ikke folk.

KARK

Leiren var ti dager gammel, Eirikson. Kanskje mindre.

Leiv ser inn i skogen igjen. Han SUKKER.

LEIV

Be mennene om ikke å dra ut på lange ferder. Ingen skal overnatte utafor leiren.

KARK

Som du befaler, Eirikson.

LEIV

Vi skal holde stand her i vinter. Vi skal sikre at landet er godt også da. Til våren skal vi dra på lange ferder og utforske landet vårt i store grupper.

Leiv går til Kark og ser ham i øynene.

LEIV (forts.)

Så skal vi komme tilbake, med mange skip. Med menn og kvinner. Og vi skal ikke la oss skremme. Ikke av fremmede, og ikke av våre egne.

Han snur ryggen til Kark og går mot bodene.

KUTT TIL:

BONDEN (V.O.)

Dag og natt var jevne året
gjennom. Det kom ingen
vinterfrost i bakken, og graset
visna nesten ikke.

190 EXT. SKOGEN I VINLAND - DAG

Snøflakene lander på

ET LANGSVERD

som holdes vannrett i lufta.

LEIV

holder sverdet og sikter langs eggen. Han står aleine på
en liten lysning i skogen.

Mye av løvet på trærne holder fortsatt stand, og bladenes
røde og gule farger blandes med snøens hvite.

Leiv gjør noen STIKK OG HOGG i lufta med sverdet sitt.
Frostrøyken står tett fra munnen og nesa hans.

Brått synes Leiv at han ser noe i øyekroken. Han kaster
seg rundt og holder sverdet foran seg. Ingenting.

Han fortsetter sverdøvelsene sine.

Så synes han igjen at han ser noe i sidesynet. Han står
helt stille, rører ikke en muskel. Bare frostrøyken
flakker.

Ja, NOE BEVEGER SEG rett utafor synsfeltet hans.

Leiv snur sakte på hodet, men det forsvinner bak trærne
før han kan se hva det er.

Han er ikke aleine i skogen.

LEIV

Kark?

(Pause)

Ingolf?

Det kommer ikke noe svar.

Leiv tar et hardt grep om sverdet og går sakte i retning
av bevegelsen han så. De snødekte trærne tårner over ham.

Han går inn i tettvokst skog.

Det er noe der. Noe i lufta, noe i trærne. Og rett som det
er skimter Leiv skygger i øyekroken. Men de er alltid
borte akkurat i det han vender blikket mot dem.

(FORTSETTER)

Så hører han noe:

STEMMER som hvisker til hverandre.

I lufta. I trærne.

Leiv snur seg hit og dit, med sverdet parat foran seg. Men han klarer ikke å fange noe med blikket.

Så er stemmene borte. Og Leiv ser ikke skygger i øyekroken lenger. Alt er stille, og Leiv oppdager at han har kommet til utkanten av skogen.

Leivsbodene ligger rett foran ham.

Leiv senker sverdet og rusler ut av skogen. Han stopper og ser tilbake mot de snøkledde trærne. Så snur han seg og går til bodene sine.

191 EXT. LEIVSBODENE - KVELD

SNØSTORM.

Vinden pisker våte snøflak, tett i tett.

192 INT. LEIVS HUS - KVELD

Tyrke sitter på sengebenken ved den ene veggen. Ved motsatt side står Leiv lent mot veggen. De er begge pakka inn i tjukke ullklær.

Vinden ULER utafor. En ild brenner på grua.

LEIV

Det er et fremmed land.

(Pause)

Fremmede syner. Fremmede lyder.

TYRKE

Hviskende trær?

LEIV

Det kan ha vært vinden. Den hylter noen ganger, og hvisker andre.

TYRKE

Det er så. Men det er tvil i stemmen din, Leiv.

LEIV

Hva om Kark har rett?

Sverdet henger i beltet hans, og høyre hand hviler på skjeftet.

(FORTSETTER)

TYRKE

Ikke vær snar til sverdet, Leiv.
Dette er ikke en kristningsferd.

Leiv fjerner handa si fra skjefftet.

TYRKE (forts.)

Kark er redd. Du må ha mer vett
og mer mot enn som så. Du må ha
en plan. En plan for gode ting.
Ikke redsel. Ikke feighet.

Leiv nikker.

Tyrke tar seg til brystet, skjærer en grimase, og HOSTER.

LEIV

Fosterfar?

Tyrke HOSTER igjen. Øynene hans blir tårevåte.

LEIV (forts.)

Hva er galt?

TYRKE

Ikke bekymre deg for meg, Leiv.

Leiv ser mot døra. Noe annet har blanda seg med vindens
uling der ute. Dyr HYLER.

Det BANKER på døra.

TORBRAND

(utenfra)

Leiv!

193 EXT. LEIVSBODENE - KVELD

Leiv og Torbrand står side ved side i snødrevet. HYLING
kommer fra et sted i skogen. ULVER? Leiv snur seg i en
sirkel, men hylenes retning forsvinner på vinden.

Så høres BREKING. Leiv haster mot

INNHEGNINGEN

der sauene står. Torbrand kommer etter ham.

Sauene BREKER i panikk, og vandrer urolig fram og tilbake
innafor gjerdet. De er bare fire.

TORBRAND

En mangler.

Kark og Gard kommer til. Mennene lener seg inn over
gjerdet på innhegningen. I snøen er det spor av mange
labber. Og BLOD.

Fra innhegningen går et bredt blodspor gjennom snøen og forsvinner inn i skogen.

194 EXT. SKOGEN I VINLAND - DAG

Snøen har dekket blodsporet.

Leiv, Kark og Gard smyger seg sakte gjennom skogen. Gard går i front med et konsentrert blikk. Han studerer bakken, snøen, kvister, busker.

KARK

Det er en merkelig følelse av landet her. Alt er rikt og godt, og vi har fredelige dager. Men landet har en kraft ved seg.

LEIV

Kanskje du hadde rett.

KARK

I hvilken sak?

Pause.

LEIV

Jeg trodde jeg så noe i skogen. Noen. Det var som om skygger av menn viste seg i sidesynet mitt.

KARK

Menn?

LEIV

Kanskje det var dyr.

KARK

Ulver?

Gard stopper og holder opp ei hand. De andre stopper også.

Gard peker i retning en lysning mellom trærne.

195 EXT. LYSNINGEN - DAG

Leiv, Kark og Gard kommer ut av skogen. Midt på lysningen ser de SAUEKADAVRET. Det er nesten bare skinn og bein.

Mennene stopper. Gard huker seg ned i snøen for å se nærmere på kadaveret.

GARD

Rovdyr. Ulv. Mange av dem.

(FORTSETTER)

KARK

Er du sikker?

GARD

Så sikker som jeg kan være i et fremmed land. Ulv er det svaret jeg ville ha gitt deg dersom vi var nord i Svealand. Skjønt disse kjevene kan virke større enn de vi der er vant med.

Leiv setter seg på en stein.

KARK

Så trenger vi ikke frykte en ukjent fiende. Ulv kan ikke skade menn som er på vakt.

Så, en dyp KNURRING, som en buldring fra skogen.

Leiv reiser seg med et rykk, og de tre mennene trekker sammen midt på lysningen, ved sauekadaveret.

NOE RØRER SEG MELLOM TRÆRNE.

Det KNEKKER i kvist og RASLER i løv.

Mennene trekker sine sverd.

Den store kroppen som kommer labbende mot dem er kledd i mørkebrun pels, og mørkebrune øyne stirrer på dem. BJØRNEN stopper og SNUSER i lufta. Så BRØLER den mot mennene.

Leiv, Kark og Gard går sakte bakover.

Bjørnen kommer mot dem, stopper ved sauekadaveret, pirker i skroten med nesa, og ser opp på mennene igjen.

De peker mot bjørnen med sverdene. Nytteløst.

Beistet reiser seg på bakbeina, og tårner nesten tre meter til værs. Da den lander igjen, RISTER BAKKEN.

Et nytt BRØL.

GARD

Løp.

196 EXT. SKOGEN I VINLAND - DAG

Leiv, Kark og Gard løper alt de makter.

De ser tilbake, der en brun skygge kommer rasende etter dem gjennom skogen.

197 EXT. BERGET - DAG

Mennene kommer til EN BRATT BERGVEGG. Uten å nøle begynner de å klatre. Hender og føtter finner små hull og smale flater, heiser og sparker seg oppover, oppover.

Bjørnen kommer etter. Setter digre labber mot berget og risper i steinen med klørne.

Det er for bratt. Den klarer ikke å følge etter.

Kark er den første til å nå toppen, mange meter over bakken. Han rekker ut hendene for å hjelpe Gard, og så Leiv. Alle tre blir liggende stille i den våte snøen på toppen av berget.

LEIV
(andpusten)
Var det den?

GARD
(andpusten)
Sauen? Nei. Jeg tar ikke feil om ulvene. Aldri har jeg sett en bjørn så stor. Noe kadaver ville den ikke ha etterlatt seg.

Under dem står bjørnen og BRØLER.

198 EXT. BERGET - NATT

Leiv sitter ved kanten av berget, i mørket. Kark og Gard sitter rygg mot rygg lenger inne på den kalde steinen, og forsøker å sove.

Leiv lener seg fram og ser ned:

I det måneløse mørket, knapt synlig mot den lyse snøen, vandrer beistet fram og tilbake. Ventende.

199 EXT. BERGET - MORGEN

Leiv, Kark og Gard ser ned fra berget.

Nede på bakken er det ingen tegn til bjørnen, bortsett fra mylderet av digre spor i snøen.

200 EXT. SKOGEN I VINLAND - DAG

Leiv, Kark og Gard går tett sammen i stillhet. Blikkene deres glir årvåkent over trær og busker.

Ikke en lyd. Ikke en skapning.

Bare et stille landskap kledd i hvitt.

(FORTSETTER)

KUTT TIL:

201 EXT. LEIVSBODENE - DAG

EN DRÅPE VANN

renner nedover en bjørkekvist.

VÅREN HAR KOMMET. Sola varmer allerede godt, og de siste flekkene av snø klamrer seg til gresset.

ALLE MENNENE

er samla utafor bodene. De står rundt Leiv i en sirkel. Leiv sitter på huk og bruker en bjørkekvist for å tegne forklaringene sine i sand på bakken.

LEIV

Vi kom inn fjorden fra kysten,
med retning omtrent mot vest. Så
gikk vi inn elva, nordover.

Fjord og elv tar form som grove streker i sand.

LEIV (forts.)

Bodene ligger her...

(Pause)

...og Kark og mennene var ute i
fem dager på det meste.

Mennene følger med på tegningene. Leiv tegner en stor sirkel rundt strekene i sanda.

LEIV (forts.)

Her er grensene for vår kunnskap
om det nye landet. Her er vår
verden.

Han reiser seg opp, ser på mennene rundt seg, og smiler.

LEIV (forts.)

Nå skal vi stille vår
kunnskapstørst, og utvide vår
verden. Vi skal være ute lenge,
kanskje så mye som fem eller seks
uker. Når vi kommer tilbake, vil
vi ha bedre rede på om vi er på
ei øy eller på et fastland, og
hva som her er å leve av.

En halvpart av mennene gjør seg klar til å vandre innover i skogen. De ledes av Leiv selv og av Kark. Blant dem er også Torbrand, Gard og Håkon.

Bjarne tar ledelsen for mennene som skal passe bodene. Også Tyrke, Ingolf og Gunnar blir igjen med denne flokken.

(FORTSETTER)

Leiv nikker til Bjarne.

LEIV (forts.)
Ta godt vare på bodene mine.

Bjarne nikker tilbake og smiler.

Leiv og flokken hans forlater Leivsbodene. Noen av dem ser tilbake på de små husene før de skritter inn i skogen.

Etter noen minutter ser ikke Bjarne dem lenger.

KUTT TIL:

202 EXT. VINLAND - DAG

Leiv står på en høyde og skuer utover landskapet.

Enorme trær, vidstrakte gressbakker, skinnende elver og bekker. Det mektige landskapet i det nye landet.

Et mylder av fugler og gnagere i trær og busker.

Leiv ser mot nord: Snødekte fjell i det fjerne.

Mot sør: Hav så langt øyet kan se.

203 EXT. VINLAND - KVELD

Sola går ned. Løvet i skogen får en dyprød glød.

Mennene kommer ut fra et skogholt og ser foran seg EN VIDÅKER, sådd med en vekst som når dem til livhøyde.

Leiv går fram og griper en av dem. Han bretter til side grønne blader og finner EN GUL KOLBE mellom dem.

Leiv brekker kolben av og snur seg tilbake mot mennene. Han setter kolben mot nesa og trekker inn lukta.

LEIV
Søtt.

Han tar en jafs av veksten. Mennene stirrer på ham. Leiv tygger, og tygger. Så svelger han. Og smiler.

Gard LER, og flere andre ler med ham.

Leiv kaster den fremmede veksten til Kark.

KARK
Ris?

(FORTSETTER)

LEIV

Et slags korn. Ikke ris. Det smaker godt. Litt tørt, men godt.

Kark stirrer på kolben. SVERRE, en kar på tretti, river den fra ham og tar en bit. Han HUMRER mens han tygger.

Alle mennene går ut i åkeren for å smake på den rare, gule kornveksten. Kark er sistemann til å følge etter. Han går til Leiv sin side.

KARK

Sjøsådd?

LEIV

Det er sannelig et godt land, der åkrene står sjøsådd.

KARK

Noe slikt land har jeg aldri sett før, og ei heller hørt om.

Leiv smiler, men Kark forblir alvorlig.

Begge skuer utover den vide åkeren og ser noe blant vekstene: FLERE TYNNE STOKKER ER SATT OPP MOT HVERANDRE I EN SIRKEL, bredt ved bakken og smalnende inn mot toppen.

Gard følger blikkene deres.

GARD

Det ligner en kornstakk.

Torbrand nikker.

TORBRAND

Så er ikke åkrene sjøsådd.

LEIV

Jeg har aldri sett en kornstakk satt opp på det viset.

GARD

Hvis stakkene var kledd med kvist eller skinn, ville det være et godt skjul for vær og vind.

Kark og Leiv veksler blikk.

204 EXT. SKOGEN I VINLAND - KVELD

SKUMRING. Skogen er grå.

Leivs følge vandrer i taushet. Foran går Håkon. Brått stanser han og løfter ei hand. De andre stanser.

Håkon peker.

(FORTSETTER)

HÅKON

Der.

Leiv ser den veien.

LEIV

Hva?

Pause.

HÅKON

Folk.

Leiv ser inn mellom trærne. Og der: Mellom greiner og busker, som en skygge - EN SKIKKELSE BEVEGER SEG.

Så er den borte bak trærne.

Leiv og Håkon setter etter, og de andre følger på.

LEIV

(til Håkon)

Hva så du?

HÅKON

Grått, brunt. En skikkelse.

LEIV

En mann?

HÅKON

Det kan jeg ikke vite.

Han stopper...

205 EXT. LYSNING I SKOGEN - FORTLØPENDE

Mennene kikker ut fra skogholtet.

Mange øyne stirrer tilbake på dem.

En flokk HJORTEDYR gresser i lysningen. Nå står de som frosset og iakttar Leiv og følget hans.

Så rykker de til, som én, og flykter inn i skogen. På noen få sekunder er de borte.

Leiv og Håkon ser på hverandre.

Leiv LER.

206 EXT. LYSNINGEN - NATT

Leiv og mennene ligger på bakken rundt et stort bål og sover, med skinnsekkene sine som puter.

Skogen rundt dem er mørk og full av NATTAS LYDER: Insekter og andre kryp.

Leiv sover urolig. Øynene hans beveger seg bak øyelokkene.

En kvist BREKKER i mørket.

Leiv våkner med et GISP, setter seg opp og ser seg rundt.

Bålet SPRAKER. Mennene sover.

Leiv puster ut, legger hodet ned på sekken igjen, og stirrer mot stjernene på himmelen.

En kvist BREKKER igjen.

Leiv snur hodet i retning lyden, uten å reise seg. Det kom fra et sted i den mørke skogen, ikke langt unna.

Nok en lyd, KNEKK.

Sverre våkner og stirrer ut i mørket. Han kommer seg på beina i en fart.

SVERRE
(roper)
Dyr!

Leiv ser på Sverre og setter en finger foran leppene, men resten av mennene våkner med det samme.

SVERRE (forts.)
(roper)
Dyr!

Han peker ut i mørket.

Alle mennene kommer seg på beina, og Leiv holder begge handflatene ut mot dem.

LEIV
(hvvisker)
Stille.

Fra skogen kommer bare lyden av insekter.

Leiv senker skuldrene.

Brått KNEKKER en kvist igjen. Og en til fra en annen kant. Og enda en fra enda en annen kant.

Mennene stiller seg i ring med ryggen mot bålet.

(FORTSETTER)

TORBRAND

Hva slags beist er dette?

KARK

(til Gard)

Er det bjørnen igjen?

GARD

Ikke bjørn og ikke ulv.

LEIV

Stille. Vi lar oss lure av mørket
og lyder i en fremmed skog.

SVERRE

Se!

Han peker inn i mørket. Mennene følger blikket hans og
myser i den retningen. Er det noe som beveger seg?

Sverre trekker sverdet sitt.

LEIV

Sverre! Stagg!

Men Sverre lyder ikke.

SVERRE

Vi må vekk herfra.

Han snur seg i motsatt retning og legger på sprang inn i
skogen. Flere menn trekker sverd og følger ham.

LEIV

(roper)

Sverre!

207 EXT. SKOGEN I VINLAND - NATT

Mennene løper gjennom den mørke skogen. På flukt fra noe
de ikke kan se.

Bakerst kommer Leiv, uten kontroll over den ville ferden.
Nå og da snur han seg tilbake, men ser ingenting i mørket
mellom de store trærne.

Han kan bare holde følge med de andre.

FØTTER

løper i rasende fart, over

LYNG OG KVIST

som dekker bakken.

208 EXT. VINLAND - MORGENGRY

Solstråler trenger seg gjennom den tette skogen, og mennene hviler uten å sove. Stirrende blikk følger med i alle retninger.

Ved ei stor bjørk litt unna de andre står Leiv, Kark, Torbrand og Gard.

LEIV

Dere må forstå hva som skjer her.
Galskapen tar oss, og vi rømmer
fra skygger i skogen.

KARK

Sannheten er at vi ikke kjenner
denne skogen, slik vi ikke
kjenner dette landet. Vi veit
ikke hva som er fornuft eller
galskap her.

TORBRAND

Galskap er det å rømme fra det du
ikke kan se, i dette landet som i
andre.

GARD

Dyrene vi har møtt. Tegn vi har
sett. Tegn på at det er folk her.
Mennene er slitne og redde.

Pause.

LEIV

Vi har vært på ferd i fem uker,
og det er mange dagers vandring
tilbake til bodene. Det er tid
for å sette kursen dit.

209 EXT. SKOGEN I VINLAND - DAG

DET ER SOMMER.

Leiv leder følget tilbake mot Leivsbodene. De baner seg vei gjennom den tette skogen.

Leiv er tapt i tanker, og ser i bakken mens han går.

TORBRAND (O.S.)

Leiv! Kark!

Alle mennene går i retning av der Torbrand står. Han peker opp i et stort grantre.

(FORTSETTER)

På ei grein et par meter over bakken henger EN MERKELIG GJENSTAND: Et nettverk av sener er knytta rundt ei rund ramme av piletre. Vevan er kledd med fjør og perler, og den vaier lett i brisen.

KARK

Hva er det?

TORBRAND

Det ser ut som vevan til en edderkopp.

GARD

Dette er laga av mennesker.

TORBRAND

Leiv.

Torbrand ser på et tre noen meter unna. Der henger det EN LIGNENDE GJENSTAND.

Når Leiv lar blikket gli langs trærne, ser han at det henger slike utsmykninger med jevne mellomrom, i et belte rundt Leivsbodene.

Alle mennene oppdager snart det samme.

KARK

Noen har vært her mens vi var borte.

210 EXT. LEIVSBODENE - KVELD

Mennene sitter på trestokker rundt bålet. Skogen rundt Leivsbodene har blitt en vegg av dype skygger.

Kark står oppreist midt blant dem.

KARK

Leirplassen. Kornstakken. Og nå vevane som henger i trærne. Det er folk her, i skogene.

Han holder fram EN AV DRØMMEFANGERNE som hang i trærne.

KARK

Hva er dette? Aldri noe sted i våre egne land har jeg sett maken.

GUNNAR

Trolldom.

Torbrand himler med øynene. Mennene begynner å MUMLE til hverandre og gestikulere. Bjarne reiser seg.

(FORTSETTER)

BJARNE

Stille!

Mennene faller til taushet.

BJARNE (forts.)

(til Kark)

Det er en trepinne, tvinna i sirkel, med sener i en vev, og fjær og perler. Det er bare en ting.

Bjarne setter seg ned igjen.

KARK

Og slik en ting lager ikke seg sjøl, Bjarne. Det lever folk i skogene i dette landet.

Kark ser på Leiv, men han stirrer bare rett inn i bålet og later ikke til å høre etter.

Torbrand reiser seg.

TORBRAND

Hvis alle disse tingene er menneskers verk, hvor er de? Jeg har ikke sett noen, du har ikke sett noen. Vevene kan ha hengt i trærne i lange tider, uten at vi la merke til dem før nå.

KARK

Det er folk her, Torbrand. Sann mine ord. Men disse folkene vil ikke bli sett av våre øyne. De er som skygger mellom trærne. Tause. Usynlige om de ikke rører seg.

Torbrand gestikulerer avvisende og setter seg igjen.

Nå er det Gunnar som reiser seg. Han går mot Kark og fester blikket i drømmefangeren i Karks hand.

GUNNAR

Hvem veit hvilke guder som rår i dette landet. Kanskje Odin ikke kan beskytte oss her? Kanskje åndene som her rår holder hus i disse vevene? Kanskje folkene her viser seg for oss som ulver og bjørner?

Gunnar rekker ut ei hand og rører ved drømmefangeren.

GUNNAR (forts.)

Vi har fått et tegn. Et tegn om å holde oss borte fra skogene. Landet vårt har blitt lite.

Gard reiser seg og går til Gunnar. Han legger ei hand på Gunnars skulder og trekker ham unna Kark og drømmefangeren.

GARD

Det er folk vi her har med å gjøre, Gunnar. Ikke guder eller ånder. I dette har Kark helt rett.

Gard og Gunnar setter seg ned igjen. Mennene sitter i taushet og ser på Kark med drømmefangeren. Kark ser fra den ene til den andre av dem.

KARK

Vi er ikke uten vett eller mot. Vi kan ikke snu ryggen til det som finnes i skogene her. I slik en handling ligger ingen ære.

Nå reiser Torbrand seg igjen og går sakte mot Kark. De to mennene står mot hverandre i lyset fra bålet.

TORBRAND

Og hva om det lever folk i disse skogene? Hva så, Kark?

KARK

De kan være farlige.

TORBRAND

De tør ikke engang vise seg for oss.

KARK

Farligst er den fiende du ikke ser.

TORBRAND

Vil du finne dem for oss? Dra ut i den mørke skogen og lokke denne fienden til deg? Hvis han i det hele tatt finnes der ute?

KARK

Vi må forsvare oss.

Mennene begynner å SNAKKE ivrig med hverandre. Noen rister oppgitt på hodet, mens andre støtter Karks forslag. Bjarne SUKKER og ser på Leiv, men Leiv stirrer fortsatt i bålet.

(FORTSETTER)

KARK (forts.)
 (hever stemmen)
 Vi må bygge større boder. Vi må bygge et gjerde rundt bodene. Vi må lage flere spyd, og være beredt til å forsvare det som er vårt.

Bjarne himler med øynene. Alle mennene reiser seg for å argumentere for og imot.

Bjarne reiser seg.

BJARNE
 (roper)
 Stille! Vær stille!

Bjarne ser mot Leiv, som er den eneste som fortsatt sitter.

BJARNE (forts.)
 Leiv, hva er ditt råd?

Mennene blir stille, i påvente av Leivs svar. Alles øyne er retta mot han. Men Leiv ser seg bare rundt i mengden, og så ser han på Bjarne.

LEIV
 Hvor er Tyrke?

211 EXT. SKOGEN - DAG

En stemme lyder mellom trærne:

STEMME (O.S.)
 (roper)
 Tyrke! Tyrke!

Løvtrær og bartrær står tett i mange grønnfarger. Gress og busker er frodige, og FUGLESANG fyller den varme lufta.

Stemmen lyder igjen, nærmere nå:

STEMME (O.S.) (forts.)
 (roper)
 Tyrke!

Leiv kommer gående mellom trærne. Blikket hans flakker hit og dit.

LEIV
 (roper)
 Tyrke!

Han stopper opp og ser seg rundt. Bare FUGLESANG høres.

(FORTSETTER)

Leiv hører SKRITT i nærheten. Han snur seg i den retningen og ser Torbrand nærme seg.

TORBRAND

Leiv.

LEIV

Noen spor, Torbrand?

TORBRAND

Vi har alle vært på ferd i denne skogen mange ganger den siste tida. Det er umulig å skjelne.

LEIV

Jeg fortsetter mot nord, mot slettene. Hent de andre, og følg etter meg i hast.

Torbrand nikker og legger i vei.

212 EXT. EI ÅPEN SLETTE I SKOGEN - DAG

Kark skuer utover gressbakkene som strekker seg mot nord. Ingen tegn til liv.

Leiv kommer ut av skogen og stiller seg ved siden av ham.

KARK

Gresset er tråkka ned, men det kan være oss sjøl som har gjort det. Eller folket i skogen.

Leiv ser på Kark et langt øyeblikk, før han vender blikket tilbake til gressbakkene.

LEIV

Bjarne skal få svi hvis noe ille har skjedd med ham.

KARK

Det kan være at skogfolket har skyld her, og ikke Bjarne.

LEIV

Og hva skulle skogfolket ønske med Tyrke?

KARK

Hvilken vei skal vi ta?

Resten av følget kommer ut av skogen. Torbrand og Gard, og flere andre menn.

(FORTSETTER)

TORBRAND

Det er ingen spor etter ham i skogen. Han må ha gått nord for slettene.

LEIV

Tyrke er ingen skogsmann. Han kan ikke ha gått langt på egenhånd.

KARK

Ingen har sett ham siden middagstid i går. Han kan ha kommet langt, på egenhånd eller ikke.

GARD

Se der!

Gard peker mot et skogbryn på andre sida av sletta. EN MANN kommer ut på gresset, sjanglende og usikker til fots.

Leiv legger på sprang.

LEIV

(roper)

Tyrke!

Leiv løper over sletta. Det er virkelig Tyrke som kommer snublende ut av skogen. Han smiler mot Leiv og vinker.

Leiv kommer fram til ham og griper ham i skuldrene.

LEIV (forts.)

Fosterfar, hvor har du vært?

Tyrke smiler fra øre til øre. Ansiktet hans er rødt, og svette renner fra panna hans.

TYRKE

Es ist schön.

Leiv rister Tyrke i skuldrene.

LEIV

Fosterfar, jeg har sagt du ikke skal gå noe sted her aleine. Du skal høre på meg og adlyde ordre.

TYRKE

Weintraube! Ich habe weintraube.

De andre mennene kommer til.

Leiv slipper Tyrkes skuldre, og ser bekymra på ham.

(FORTSETTER)

LEIV
(til de andre)
Han har feber.

Tyrke LER.

TYRKE
Traube!

Han løfter skinnsekken sin ned fra ryggen og setter den på bakken foran seg. Han trekker ut en klase med VINDRUER. De er store og mørkerøde.

TYRKE (forts.)
Kjære venner, jeg har noe nytt å berette om. Jeg fant vintrær, og vindruer. Se!

Han holder neven med druer fram til hver etter tur.

LEIV
Er dette sant, fosterfar?

TYRKE
Tror du ikke dine egne øyne, Leiv? Jeg er født et sted hvor det verken mangler vintrær eller druer. Og her holder jeg i handa mi...

Tyrke segner om på gresset.

LEIV
Tyrke!

Mennene griper tak i den falne mannen og forsikrer seg om at han puster. Tyrke brenner i feber.

KARK
Bærene. Gift.

Leiv tar ei drue fra Tyrkes hand og legger den i munnen. Han tygger, og svelger.

LEIV
Vindruer. Sure, men ikke giftige.

Leiv og Torbrand løfter Tyrke opp fra bakken, og mennene legger i vei mot Leivsbodene i hast.

213 INT. LEIVS HUS - NATT

Tyrke ligger i senga si, pakka inn i ulltepper.

Svetten som dekker ansiktet hans glinser i det flakkende lyset fra ilden. Øynene hans er lukka, og han MUMLER usammenhengende på tysk.

(FORTSETTER)

Leiv sitter på en krakk ved senga.

LEIV
(hvisker)
Fosterfar...

Han tar Tyrkes hand i sine.

LEIV (forts.)
(hvisker)
Vi har kommet så langt. Det var
land i vest, Tyrke. Et land ingen
visste om før. Du visste at det
måtte være sant.

Tyrke vrir seg og skjærer grimaser. Han MUMLER ord Leiv ikke forstår.

LEIV (forts.)
(hvisker)
Fosterfar.

Leiv kjemper mot tårene.

Han tvinger fram et smil.

LEIV (forts.)
Du fant vindruer. Vindruer. Dette
må i sannhet være landet ditt.

Leiv klemmer hardere rundt Tyrkes hand.

LEIV (forts.)
Vi fant det, Tyrke. Ikke mer
konger og kongesønner. Ikke mer
landnåm og blodhevn. Ikke mer
Odin mot Kvitekrist. Dette er ei
ny tid.

Det kommer en RASPENDE lyd fra Tyrkes hals.

LEIV (forts.)
(hvisker)
Ikke forlat meg nå. Det er
fortsatt så mye vi har å gjøre.

ET SISTE UTPUST forlater Tyrkes lunger.

LEIVS ØYNE

er våte og røde i flakkingen fra ilden.

OVERTONING TIL:

214 EXT. EN LYSNING I SKOGEN VED LEIVSBODENE - DAG

LEIVS ØYNE

stirrer bestemt foran seg. Tårene er borte. Han står ved

TYRKES GRAV,

der sydlendingen er lagt til hvile og dekket av jord. Steiner er lagt i en sirkel rundt grava, og Bjarne setter den siste steinen på plass i hodeenden.

Mennene står i ring rundt Tyrkes grav. De holder alle litt avstand til Leiv, som ikke sier et ord. Han har bare blikket sitt festa på fosterfarens grav.

Bjarne ser på Leiv, men får ingen reaksjon. Da snur han blikket sitt mot grava, og RENSER halsen.

BJARNE

Han kom fra sør. Han kom med visdom og med kunnskap. En visdom som lyste vei i mørket, og en kunnskap som tente lyset i oss sjøl. Han viste vei for Leiv. Og Leiv viste vei for oss. Til det gode landet.

(Pause)

Fred over hans minne.

Bare det KLUKKENDE vannet i sideelva like ved høres i stillheten. Leiv ser på Bjarne og nikker.

215 EXT. LEIVSBODENE - DAG

Sommersola steiker fra en skyfri himmel over Vinland.

Det er høy aktivitet ved Leivsbodene. Menn går til og fra de små husene, og lettbåten er på vei ut til skipet som ligger for anker i den brede elva.

Den lille båten er lasta med tømmer.

216 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Det er stabla tømmer overalt hvor det er plass ombord: Bjørk, gran, og mer ukjente tresorter.

I akterenden av skipet står det fem skinnsekker fulle av vindruer, og tre sekker med maiskolber.

Menn tar imot tømmeret som løftes til dem fra lettbåten.

217 EXT. LEIVSBODENE - DAG

Leiv kikker inn døra til huset sitt en siste gang og forsikrer seg om at ikke noe er glemt.

Han lukker døra og setter i en slå på utsida.

Bjarne kommer gående med skinnsekken over den ene skuldra. Han stiller seg ved Leivs side, og begge to skuer utover lysningen der de har reist Leivsbodene, utover den store elva og den dype skogen.

BJARNE

Ser du ei framtid her, Leiv?

LEIV

Jeg er ingen seidmann, Bjarne.

BJARNE

Mange garder kan reises her.
Fisk, dyr, tømmer, beitemarker.
Hvor er framtida, om ikke her?

Leiv nikker.

LEIV

Vi kommer tilbake neste år, med flere skip og flere menn. Vi bygger flere boder og gjør jorda klar. Året etter kan vi komme tilbake med tredve skip og hundrevis av menn og kvinner.

Bjarne smiler.

BJARNE

Skal vi reise?

LEIV

Gå i forveien du. Jeg skal si farvel til Tyrke.

218 EXT. TYRKES GRAV - DAG

Leiv har planta langsverdet i bakken, og hviler begge hendene på skaftet. Øynene hans er lukka.

LEIV

Fader, Allmektige, ta ham imot.
En troende var han ikke, men en
lysets sjel likevel.

(Pause)

Odin, Allfader, gi ham en plass i
din hall. En kriger var han ikke,
men en erobrer likevel.

(FORTSETTER)

Leiv åpner øynene og ser en siste gang på fosterfarens grav.

Så trekker han sverdet opp fra bakken, snur seg og går.

Tyrke blir værende igjen aleine, den første europeer som hviler i det nye landets fremmede jord.

219 EXT. ELVA - DAG

Jaktfalken har letta anker. Nå ligger de 16 åreparene i portene, og skipet glir ut mot fjorden, raskere for hvert åretak.

220 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Akter i skipet står Leiv og skuer tilbake mot Leivsbodene, som sakte forsvinner bak trærne.

221 EXT. FJORDEN I VINLAND - DAG

Leivs skip har kurs mot øya som ligger i munningen av fjorden. Vannet glinser skarpt i sollyset. Skog og gressbakker står i grønt på begge sider av fjorden.

222 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Mennene heiser råseilet.

223 EXT. MUNNINGEN AV FJORDEN I VINLAND - DAG

Skipet kommer til øya ved fjordmunningen, og runder den.

Foran dem ligger ATLANTERHAVET.

Bak dem ligger DET NYE LANDET.

224 EXT. JAKTFALKEN - FORTLØPENDE

Leiv står akter i skipet og skuer mot landet de snart skal legge bak seg.

Mennene står samla rundt ham i respektfull stillhet.

LEIV

Langt og lenge har vi reist. Vi etterlater oss våre boder i det nye landet, og en av våre frender.

(Pause)

Jeg vil gi landet navn etter de

(MER)

(FORTSETTER)

LEIV (forts.)
kår det gir, og kalle det
Vinland.
(Pause)
Vinland det Gode.

Vinden tar tak i seilet.

LEIVS ØYNE

stirrer mot

KYSTEN AV VINLAND

som sakte krymper i skipets kjølvann.

TON UT TIL HVITT

TON INN FRA HVITT:

225 EXT. GRØNLAND - MORGEN

EI BARNEHAND

strekker seg etter lyngen. Handa tilhører

EI JENTE PÅ SJU ÅR.

Hun napper av en kvist røsslyng og setter den i buketten
som hun holder i den andre handa.

Jenta står aleine på ei vidstrakt slette med utsikt mot
fjorden. Sola har akkurat stått opp, og morgenduggen
glinser i gress og lyng.

Hun ser opp fra lyngen og utover Eiriksfjord.

På en høy fjelltopp langt ute i fjorden HAR DET BLITT TENT
EN VARDE. Og enda lenger ute i fjorden, på en annen
fjelltopp, ENDA EN.

Og langt der ute i havgapet ser hun det:

ET SKIP KOMMER SEILENDE.

Hun løper nedover bakkene, mot sjøen.

226 EXT. BRATTALID - DAG

JAKTFALKEN

ligger til kai i vannkanten. EN STOR FOLKEMENGDE ønsker de
sjøfarende velkommen hjem.

Mennene setter føttene sine på kaia i hjemlandet for
første gang på over et år.

(FORTSETTER)

JUBEL, hjertelige klemmer, et virrvarr av STEMNER.

Ingolf klatrer ut av skipet, opp på kaia, med en sekk over skuldra. Han setter fra seg sekken på bakken og åpner den. Tilskuerne gjør store øyne da han holder opp to never fylt med røde vindruer. Mange GISPER høyt.

Kark setter en sekk på bakken ved siden av Ingolf og åpner den. Maiskolber. Folkene griper de fremmede vekstene.

LEIV

ser på mengden fra skipet sitt. Han nøler med å gå i land, som om skipet er tryggere grunn enn kaia.

Han tar skrittet og setter føttene på Grønland igjen. Han går smilende gjennom folkemengden. De bukker til ham og klapper ham på skuldrene.

Plutselig står ei lita jente der, midt i folkemengden. Hun ser på Leiv og holder fram en bukett røsslyng. Leiv setter seg på huk og tar imot buketten.

LEIV

Takk.

Jenta snur seg og forsvinner fort i mengden.

Leiv reiser seg og studerer de lilla blomstene. Når han løfter blikket igjen, står hun foran ham. Torgunna.

De ser på hverandre et langt øyeblikk.

Leiv summer seg og rekker fram røsslyngen.

TORGUNNA

Det var en lang tur for litt
røsslyng.

De kaster seg i hverandres armer. De klemmer, kysser, LER, og finner ikke helt ord på en stund.

LEIV

Jeg fant det.

TORGUNNA

Klart du gjorde.

LEIV

Det er et godt land. Rikt, grønt,
varmt, frodig.

De slipper hverandre.

TORGUNNA

(spøkefullt)

Frodigere enn Grønland? Nå har du
sett hildringer, Leiv Eirikson.

(FORTSETTER)

LEIV

Jeg skal ta deg med dit. Du skal
få se, med dine egne øyne.

Torgunna speider i folkemengden.

TORGUNNA

Hvor er Tyrke?

Hun ser på Leiv. Han rister på hodet. Torgunna SUKKER.

LEIV

Hvor er far min?

227 INT. EIRIK RAUDES ROM I LANGHUSET - DAG

Eirik Raude ligger i senga si under en skinnfell. Han er
bleik og tynn, en skygge av seg selv. Håret hans er grått.

Leiv står i dørråpningen ved siden av mora si, Tjodhild.

TJODHILD

Mange folk blei sjuke i vår, da
de første skipene kom fra Island.
Far din blei sjuk for tre uker
siden.

Leiv går inn i rommet og setter seg på en stol ved senga
til faren. Eirik merker at noen er der, og åpner øynene.

EIRIK

Leiv...?

LEIV

Far.

Eirik smiler.

EIRIK

Sønnen min har kommet tilbake fra
fremmede land.

Eirik forsøker å reise seg i senga, men må gi opp. Han
synker sammen og HOSTER.

EIRIK

Fant du det du leita etter, sønn?

LEIV

Vi fant et stort land med mange
goder. Garder kan reises der og
fø mange folk.

Eirik PUSTER TUNGT, og retter blikket sitt mot taket.

(FORTSETTER)

EIRIK

Mot vest... Alltid mot vest...

LEIV

To døgrs seilas mot vest ligger et klippeland, akkurat som Bjarne sa. Jeg kalte det Helluland.

EIRIK

Helluland...

LEIV

Lenger sør ligger et skogkledd land som jeg ga navnet Markland.

EIRIK

Markland...

LEIV

Og lenger mot sør og mot vest ligger det gode landet, Vinland.

EIRIK

Vinland...

(Pause)

Sønnen min fant nytt land i vest.

LEIV

Vi kan dra tilbake neste sommer og bygge flere boder. Året etter kan vi reise dit med mange skip.

Eirik ser på Leiv og rister på hodet.

EIRIK

Leiv... Denne vinteren... Denne vinteren blir min siste.

En lang stillhet.

EIRIK (forts.)

Jeg er en seig mann... Hel kommer ikke til meg enda... Ikke i dag, ikke på en stund... Men noen ny sommer får jeg ikke se i denne verden.

LEIV

Far...

EIRIK

Leiv, du er den neste bonden på Brattalid... Legg din hug på å beskytte land og ætt.

TJODHILD

betrakter sin mann og sin eldste sønn fra døråpninga.

228 INT. LEIV OG TORGUNNAS ROM I LANGHUSET - KVELD

Ei stor seng står langs den ene veggen.

Leiv står i døråpninga og ser på den lille gutten som sover. Bak Leiv står Torgunna.

TORGUNNA

Han har spurt etter far sin. Men
det er lenge siden nå.

Leiv går til senga. Torgils våkner ikke av at faren setter seg ned på en KNIRKENDE krakk ved hans side.

Gutten er rød i håret og fager å se til. Leiv ser mot Torgunna som står i døra, men han klarer ikke å smile.

KUTT TIL:

229 EXT. TJODHILDS KIRKE - DAG

Et tynt lag nysnø dekker bakken, og landskapet er innhylla i tåkedis. DET ER VINTER på Grønland.

EN STOR SAMLING MENNESKER står i ring rundt ei ny grav et steinkast fra stavkirka, plassert på en høyde med utsikt mot fjorden på klare dager. I dag er det bare tåke å skue.

Leiv og Torgunna står nærmere grava enn de fleste, og de støtter en gråtende Tjodhild mellom seg.

Ved Leivs side står Torgils, som er omtrent tre år gammel.

Sigurd Prest står nærmest grava.

SIGURD PREST

In paradisum deducant te Angeli;
in tu adventu suscipiant te
martyres, et perducant te in
civitatem sanctam Ierusalem.
Chorus angelorum te suscipiat, et
cum Lazaro quondam paupere
æternam habeas requiem.

Mens presten messer, napper Torgils Leiv i tøyet. Leiv ser ned på gutten, og ser at han gråter. Torgils rekker ut ei hand, og Leiv tar den i sin.

Leiv ser tilbake på presten, som bøyer seg til bakken og løfter opp et kors av tre. Han setter korset i jorda ved hodet til den døde høvdingen på Brattalid.

SIGURD PREST (forts.)

Pie Iesu Domine, dona eis
requiem.

Presten gjør korsets tegn i luften. Så ser han på Leiv.

(FORTSETTER)

SIGURD PREST
Dona eis requiem sempiternam.

Sigurd Prest går sin vei, bort fra gravstedet.

230 INT. LANGHUSET - KVELD

Langhuset er fullt med GARDSFOLK og BESØKENDE. Øl sjenkes i horn og høner fra store skåler som står på langbordet.

Folkene PRATER seg imellom.

Tjodhild sitter ved langbordet, sammen med Leivs brødre - TORVALD og TORSTEIN. Torvald er lik Eirik Raude å se til, mens Torstein er mørk i både hår og øyne.

Høgsetet er tomt.

Døra går opp og Leiv Eirikson kommer inn. Han går med rolige steg til enden av langbordet og stiller seg ved det ornamenterte høgsetet.

Forsamlingen blir helt stille. Alle reiser seg.

Kark løfter sitt ølhorn til skål.

KARK
Leiv Eirikson. Bonden på
Brattalid.

Alle folkene løfter sine ølhorn og ølhøner.

Leiv setter seg i høgsetet. Han dypper sin fars ølhøne i skåla foran seg og holder den opp mot folkene.

LEIV
Til minne om Eirik Raude.

Alle i rommet tar en stor munnfull øl.

231 INT. LANGHUSET - NATT

EN SKALD SYNGER KVAD i et hjørne av rommet.

Leiv sitter i høgsetet. Ved hans høyre side sitter Torvald, og ved hans venstre sitter Torstein.

TORVALD
Det er i sannhet en bragd som
skaldene vil fortelle om, kjære
bror. En bragd som bringer ære
til din ætt.

LEIV

Det var ikke ære jeg reiste for å finne, Torvald.

TORVALD

Men du fant det likevel.

Han holder fram sitt ølhorn, og Leiv hever ølhøna. De tre brødrene tar store slurker øl.

TORVALD (forts.)

Du ærer din far ved å drikke av hans ølhøne. Men det er noe som ville ære hans minne enda mer.

TORSTEIN

Torvald...

Leiv smiler til Torstein.

LEIV

La bror vår snakke om ære, et emne så kjært for ham.

TORVALD

Jeg mener ikke landnåm. Ikke ville jeg vanære ditt ønske på den måten, kjære bror. Men ikke å utforske landet, Leiv, det bringer liten ære til deg sjøl.

LEIV

Bror, som jeg sa, jeg reiste ikke til Vinland for å finne ære slik menn på Grønland og Island taler om slikt.

(Pause)

Vi fant landet, bortenfor flere land, i vest. Og vi utforska det.

TORVALD

Men slik du forteller om det, så finnes det uendelige land der.

Leiv betrakter Torvald i stillhet en lang stund.

Skalden SYNGER i den andre enden av rommet.

LEIV

Jeg er bonde på Brattalid nå.

(Pause)

Hvis du har hug på det, far da til Vinland med mitt skip. Mine boder der vil huse deg og dine.

Torvald hever sitt ølhorn igjen og drikker. Torstein rister på hodet, og Leiv er fortapt i sine egne tanker.

232 EXT. GRØNLAND - NATT

På en skinnfell under den iskalde nattehimmelen sitter Leiv aleine. Han skuer mot nordlyset som danser over de snøklede fjellene, himmelbrua Bifrost som svinger seg mellom jorda og gudeheimen, mellom livet og døden.

I ei kald hand holder han solsteinen, men blikket hans er fengsla av de grønne mønstrene på himmelen.

233 EXT. GRØNLAND - DAG

ISØDET. Langt nordvest på Grønlandskysten. Dis dekker himmelen og alt løper sammen i hvitt.

Horisonten er usynlig.

EN LITEN FIGUR kommer til syne i det hvite:

EN JAKTFALK

sirkler høyt på himmelen. Den holder øye med små byttedyr som ingen andre kan se, langt der nede i snøen.

Plutselig stuper den mot bakken. Fjærdrakta i hvitt og sølv pakkes tett mot kroppen mens farten øker.

Så slår falken ned, på EI RYPE som gjemmer seg i snøen. Byttet har ingen tid til å reagere.

Over vinden høres en PLYSTRELYD.

TO MENN

står i snøen og ser på falkens jakt: Leiv og den aldrende falkefangeren TORHALL VEIDEMANN.

Falken kommer flygende mot dem på Torhalls plystresignal, bærende på byttet sitt. Den svever over hodene deres, med kurs mot Torhalls hus. Den slipper rypa fra seg foran huset og lander elegant på taket.

TORHALLS HUS

er gravd nesten helt ned i bakken, i ly av ei klippe.

LEIV OG TORHALL

vasser gjennom snøen, mot inngangen.

234 INT. TORHALLS HUS - DAG

Mennene sitter på gulvet ved et bål midt i rommet. Torhall har kokt en stuing av rypekjøttet, og de spiser den rykende varme maten fra treskåler med skjeer av bein.

TORHALL

Fikk du god bruk for falkene?

LEIV

Den ene rømte i natta, på Suderøyene.

Torhall smiler.

TORHALL

Å, da har den i alle fall et godt liv som sjølhjulpen.

LEIV

Det skulle jeg tro.

(Pause)

Den andre fikk jeg bruk for på Island, da jeg ga den i bytte mot løysing for fosterfar min.

Torhall nikker samtykkende.

TORHALL

Det må kalles god bruk.

LEIV

Han likte aldri falkene sjøl, men han satte pris på friheten.

TORHALL

Så ingen av dem kom til Jorsalaland?

LEIV

Nei. Og ikke jeg sjøl heller.

TORHALL

Det kan vel være best slik. Reiser har du vel tatt det opp med, på ett hav eller et annet?

Leiv blir stille og ser på bålet.

TORHALL

Ga reisene deg den glede og innsikt du var på leiting etter?

LEIV

De ga glede, men også fortvilelse.

(Pause)

(MER)

(FORTSETTER)

LEIV (forts.)
Ikke all innsikt er av det slaget
du ønsker.

Torhall nikker, mens Leiv fortsatt stirrer på flammene.

KUTT TIL:

235 EXT. GRØNLAND - DAG

SOMMEREN er tilbake på Grønland.

Leiv ser utover Eiriksfjord fra en ås i nærheten av garden sin. Langt der ute på vannet kommer et skip til syne.

236 EXT. BRATTALID - DAG

JAKTFALKEN

har atter lagt til kai på Grønland. En FOLKEMENGDE ønsker de reisende velkommen hjem. Men den oppspilte stemningen demper seg raskt, og mange av de tilbakevendte sjømennene ser på Leiv med humørløse blikk.

LEIVS ØYNE

leiter blant folkene, men finner ikke.

237 INT. LANGHUSET - DAG

Leiv sitter i høgsetet ved langbordet. Ved hans høyre side sitter Håkon. Han ser på Leiv mens han snakker, men blikket returneres ikke.

HÅKON

Vi kom til Leivsbodene.

(Pause)

Torvald var ivrig etter å se mer av landet. Vi dro langt, mot vest og mot sør, og det var fagert og skogkledd, med hvite strender og mange øyer og grunner.

Kark og Ingolf kommer inn, og stiller seg med ryggen mot veggen mens de hører på Håkons historie.

HÅKON (forts.)

En dag der ute, på en av ferdene, kom vi tilbake til skipet, og vi så tre små hauger på stranda.

Leiv ser på Håkon.

(FORTSETTER)

HÅKON (forts.)

Det var båter, skinnbåter med
kjølen i været. Og under dem lå
det menn, tre under hver båt.

(Pause)

Vi tok dem til fange, men det var
én som kom seg vekk med båten
sin.

Pause.

HÅKON (forts.)

Vi drepte alle.

(Pause)

De kom etter oss. Et utall av
båter. Fjorden var full. Vi
reiste skansekledningen. Det kom
til slag.

(Pause)

Ei skrålingpil ble Torvalds bane.

238 EXT. I VANNKANTEN - DAG

Leiv plukker opp steiner, så store som han klarer, og
lemper dem i fjorden.

TORGUNNA (O.S.)

En sørgelig skjebne fikk bror din
i Vinland.

Hun står bak ham med armene i kors.

LEIV

Bror min fikk det som han ville.
Om det er sorg jeg bærer, så er
det ikke for ham.

Han stikker ei hand innafor serken sin og finner fram
SOLSTEINEN.

Det glimter ikke av nye land i den.

LEIV

kaster den med et BRØL, mot sjøen.

Steinen svever i ei lang bue, og lander i vannet.

Uten å se på Torgunna går han forbi henne, til stien mot
åsene over Brattalid.

TORGUNNA

ser etter ham en stund. Så sparker hun av skoene, løfter
serken, og vasser ut i fjorden.

239 EXT. EIRIKSFJORD - DAG

Vannet ligger grønt mellom grå fjell.

OVERTONING TIL:

240 EXT. EIRIKSFJORD - DAG

Fjorden speiler de oransje høstfargene i gress og lyng.

OVERTONING TIL:

241 EXT. EIRIKSFJORD - DAG

Vinterisen strekker seg fra bredd til bredd. Landskapet rundt fjorden er hvitt av snø.

OVERTONING TIL:

242 EXT. EIRIKSFJORD - DAG

Grønnfargen er tilbake i gresset, og isen har sprukket opp i tusenvis av flak som trekkes med strømmen mot havet.

KUTT TIL:

243 INT. LEIVS ROM I LANGHUSET - DAG

Leiv ligger i senga si. Håret og skjegget hans er grått. Han er pakka inn i tjukke ulltepper.

Ved senga sitter Torgunna på en krakk. Hun holder Leivs hand i sine, og stryker ham varsomt.

Leiv prøver å snakke, men klarer bare å HOSTE.

TORGUNNA

Hysj. Du har feber.

Hun holder et beger foran munnen hans, og heller vann på de tørre leppene. Leiv svelger og PUSTER TUNGT.

Han fester blikket på henne, og smiler.

LEIV

(hvisker)

Jorda er rund, den er ei kule.

TORGUNNA

Visst.

(FORTSETTER)

LEIV
(hvisker)
Det finnes fem himmelbelter.

Torgunna nikker.

Leiv blir alvorlig.

LEIV (forts.)
(hvisker)
Det er mange land der ute. Og
mange folk. Har jeg brakt ufred
til dem?

TORGUNNA
Du fant en bedre verden.

Leiv ser bort fra henne, til ei anna tid. Stemmen hans får
tilbake litt av sin kraft.

LEIV
Landnåm og blodhevn.
(Pause)
Handel og skip.

Han bryter ut i HOSTE igjen, og Torgunna sjenker ham en ny
slurk vann.

TORGUNNA
Du er Leiv Eirikson. Du fant nytt
land. Vinland det Gode.

Hun smiler til den sjuke mannen sin. Han smiler tilbake.

LEIV
(hvisker)
Hva som er nytt ser en ikke før i
ettetid. Men én mann var den
første som så nordlyset.

Hendene hans griper hardt i hennes.

I døråpningen bak Torgunna ser Leiv ei kvinne. Hun har et
blålig skinn i huden sin, er kledd i en vakker kjole, og
hun smiler til Leiv.

Når hun snur seg bort og går, ser Leiv den andre sida av
ansiktet hennes. Er det bein der, skjelett?

LEIVS ØYNE

ser i taket, men forbi taket, til et annet sted.

244 EXT. BRATTALID - KVELD

Sommersola står lavt på himmelen.

JAKTFALKEN

ligger til kai.

Skipshytta er fyllt med drivved, lyng og torv.

Dørken er dekket med FARGERIKE ULLKLÆR, SKJOLD og HJELMER. Oppstilt mot skipshytta står Leivs langsverd, og ved masta står skipssekken hans.

FOLKEMENGDEN

på kaia står i stillhet og ser mot stien som leder ned til sjøen fra langhuset:

ET GRAVFØLGE

kommer gående mot fjorden. Torgunna går i front. Bak henne kommer fire menn med ei båre mellom seg: Torgils, Kark, Ingolf og Håkon.

På båra ligger Leiv Eirikson, svøpt fra tå til hode i rødt ulltøy.

Følget kommer ut på kaia, og de fire bærerne løfter Leivs båre ombord i skipet.

Den legges til hvile på taket av skipshytta.

Torgunna klatrer ombord i skipet og går til båra. Hun legger solsteinen på Leivs bryst, og HVISKER noe.

Så går hun i land igjen.

Ingolf, Kark og Håkon heiser seilet. Så forlater de Jaktfalken for siste gang, og går i land.

Torgils rekker EN BRENNENDE FAKKEL til Torgunna.

Hun stikker den inn over skipssida og setter ild i brenselet som er pakka i og rundt skipshytta.

Mennene i gravfølget dytter skipet fra kai med årer og stokker, og strømmen tar straks tak i skroget.

Leiv seiler aleine på sin siste ferd.

245 EXT. JAKTFALKEN - SOLNEDGANG

Ilden fatter tak i skipshytta og Leiv.

Flammer slår mot himmelen, kraftigere og kraftigere. Svart røyk velter ut av skipet og danser over vannet.

Snart sprer brannen seg til hele skipet, til masta, og til råseilet. Alt står i flammer.

246 EXT. BRATTALID - FORTLØPENDE

En solgangsbris napper i Torgunnas hår. Hun stirrer med våte øyne på Jaktfalkens siste seilas.

247 EXT. EIRIKSFJORD - FORTLØPENDE

Det er som om det brennende skipet lyser opp hele fjorden, hele Brattalid, hele Grønland.

Så tipper Jaktfalken framover. Baugen synker i sjøen. Akterskipet reiser seg i lufta og starter sin langsomme dødsdans, en enkel bevegelse, nedover.

Sola går ned over Brattalid og Eiriksfjord, og synker i havet bak fjellene i vest.

Bare akterstavnen på Leivs skip stikker opp over vannflata, og oransje flammer slikker mot himmelen.

Så forsvinner også det brennende hodet på akterstavnen.

Sola er borte.

Vannet er stille.

BONDEN (V.O.)

Fe dør, frender dør, en sjøl dør
på samme vis. Men ordets glans
skal aldri dø, i ærefullt
ettermæle.

248 INT. LANGHUSET PÅ REYKHOLT - KVELD

Bålet i ildstedet er bare en haug med glør fordi ingen har huska å holde ilden ved like.

Folkene rundt bordet sitter i stille tanker. Bonden ser ikke på noen av dem. Det er som om blikket hans er festa på noe ingen andre kan se.

Den unge jenta kikker fortsatt inn gjennom gløtten i døra, og gutten med seljefløyta står ved siden av henne.

Brått reiser bonden seg. Han går mot utgangen.

(FORTSETTER)

Jenta og gutten forsvinner fra gløtten rett før bonden SLÅR OPP DØRA. Det skarpe lyset fra solnedgangen fyller rommet, og folkene rundt bordet myser mot døråpningen.

Bonden forsvinner i sollyset.

249 EXT. GARDEN REYKHOLT - KVELD

En sti leder fra langhuset, forbi eldhuset, og opp mot berget øst for garden.

250 EXT. BERGET VED REYKHOLT - KVELD

Bonden kommer til toppen av berget. HAN PUSTER TUNGT, setter seg på en stein, og ser på utsikten.

Garden hans ligger under ham, fjellene strekker seg mot vest, og bortenfor dem glinser det i det fjerne havet.

Han hører SKRITT bak seg. Den unge jenta har fulgt etter ham. Hun nøler noen sekunder, før hun setter seg på steinen ved siden av bonden og fester blikket sitt på solnedgangen i vest.

Himmelen er rød.

JENTA

Kjente du ham?

Bonden stirrer på henne i forferdelse.

BONDEN

Han levde for over to hundre år siden. Jeg er ikke så gammel.

Han SNØFTER og ser tilbake mot solnedgangen.

Pause.

BONDEN (forts.)

Det finnes ikke lenger noen som kjente ham. Men vi kan huske ham. Tingene han gjorde. Stedene han dro til.

(Pause)

Og han het Leiv Eirikson.

De ser mot sola som sakte går ned i havet i vest.

S L U T T